

จากใจนักเขียน ♥

“เล่นรักเกมลง” เป็นนิยายอีกหนึ่งเรื่องที่เคยตีพิมพ์ในรูปแบบเล่มภายใต้
นามปากกา “ปานตะวัน” ที่ได้นำมาทำเป็นรูปแบบ E-book

ความรัก... ความแค้น... ความเกลียดชัง... ทำให้เรื่องนี้เป็นนิยายแนวอีโรติก
+ ดราม่าที่ร้อนแรงอีกเรื่อง อยากให้ทุกคนได้ลองอ่านกันค่ะ

ติดตามข่าวสารได้ที่ Facebook : <https://web.facebook.com/AmindaPantawan> ค่ะ

ขอบคุณที่แวะเข้ามาเยี่ยมชมนะคะ

อมินดา

ตอนที่ 1 : ทาสผู้ศักดิ์

ชายหนุ่มรูปร่างสูงใหญ่หน้าตาคมเข้ม ดูดีชะจนใครต่อใครที่เดินผ่านไปผ่านมาอดไม่ได้ที่จะเหลียวหลังหันกลับมามอง อดยิ้มแล้วชื่นชม หากเขาก็น่าจะมีสีหน้าเรียบเฉย ยืนนิ่งสนิทข้างรถนอกคันหรูด้วยท่าทีสำรวมเสียจนอดนึกสงสัยไม่ได้ว่า ตกลงชายผู้นี้เป็นเจ้าของรถยนต์คันหรุนั้นหรือเป็นเพียงแค่คนขับรถติดต่อกันแน่ แค่เพียงชั่วเวลาจิตใจต่อมาดูเหมือนคำตอบจะได้รับการเฉลย เมื่อชายวัยกลางคนรูปร่างสันตัดหน้าตาบ่งบอกได้ถึงความหยิ่งทะนงและทรงอำนาจพร้อมกับผู้ติดตามอีกสองคนตรงปริมายที่รถคันงาม ชายผู้เป็นที่ต้องตาต้องใจของสาว ๆ ก็โค้งคำนับก่อนที่จะเปิดประตูรถให้กับผู้เป็นนายอย่างสุภาพ

“เดี๋ยวก่อนครับท่านประธาน ได้โปรดให้โอกาสผมอีกสักหน่อยเถอะครับ”

หนึ่งในผู้ที่ตามมาติด ๆ หรือเรียกได้อีกอย่างว่าลูกหนี้ วิ่งเข้ามาขอรับรองวงวนอย่างร้อนใจ

“โอกาสเหรอ ได้...”

นายชิงชัยนักธุรกิจส่งออกรายใหญ่และเป็นเจ้าพ่อของวงการธุรกิจอื่นๆ อีกมากมาย กล่าวแบบยื้ม ๆ แต่มั่นใจเหมือนเขากำลังเสะยืมเสียมากกว่า

“หนึ่งอาทิตย์หลังจากนี้ฉันจะให้เวลาแกหาเงินมาใช้หนี้ ถ้ายังหาไม่ได้บริษัทของแกจะต้องเป็นของฉันตามที่ตกลงกันเอาไว้ในสัญญา”

“อะ...อาทิตย์เดียวเหรอครับ! เงินตั้งหลายล้านผมจะไปหาที่ไหนได้ทัน ขอรับรองละครับ ให้เวลาผมอีกสักหกเดือน ผมจะรีบหาเงินมาคืน ได้โปรดช่วยผมหน่อยเถอะนะครับท่าน”

ลูกหนี้วัยกลางคนอ่อนวอนอีกครั้งจนลูกชายที่เดินตามมาด้วยถึงกับเดือด เพราะรู้ว่าเบื้องหลังที่ทำให้บริษัทของครอบครัวต้องขาดทุนย่อยยับนั้นเป็นฝีมือของใคร

“หกเดือนก็คงจะไม่พอหรอกครับพ่อ ถ้ายังมีไอ้ปลิงดูดเลือดเดรัจฉานบางตัวมันคอยปิดบังปิดตาแย่งลูกค้าของเราไปหมด บริษัทของเราก็น่าจะเจ๊งอยู่ดี จริงมั๊ยครับท่านประธาน!!”

คนเป็นลูกจ้างหน้าเจ้าหน้าที่ผู้มีวิสัยทัศน์สูงกว่าด้วยสีหน้าราวจะกินเลือดกินเนื้อ จนร่องรอยแห่งความไม่พอใจปรากฏชัดบนใบหน้าของคนที่กำลังถูกตั้งคำถาม

“หุบปากกันไปซะ เจ้าชัย!!”

แม้คนเป็นพ่อจะรู้อยู่เต็มอกแต่ก็จำต้องกำราบ เนื่องจากรู้ดีว่าการใช้ไม้แข็งกับคนอย่างนักธุรกิจผู้คดโกงแต่บารมีหนักนั้นเป็นการเร่งวันตายของตนเองเสียเปล่าๆ

“ขอโทษจริงๆ ครับท่าน ที่ลูกชายของผมมันเสียมารยาท ว่าแต่เอ่อ...เรื่องระยะเวลา...”

“หนึ่งอาทิตย์! ฉันไม่คิดจะต่อรองอะไรอีก ถ้าพวกแกไม่มีปัญญาหาเงินมาคืนก็เตรียมเก็บข้าวของแล้วไสหัวออกไปจากบริษัท ตามสัญญาได้เลย!”

นายชิงชัยกระซากเสียงตตรอนด้วยสีหน้าที่เกรี้ยวกราดจนลูกหนี้วัยกลางคนถึงกับหน้าซีด ส่วนผู้เป็นลูกหนี้สติหลุดกระซากคอเสื้อนักธุรกิจใหญ่ขึ้นมา สบด่าเป็นชุด

“ไถ่ถ่อย! ไถ่ปลิงดูดเลือดเดรัจฉาน!! มึงวางแผนคิดที่จะยึดบริษัทพ่อกูตั้งแต่ต้นแล้ว ไช้มัย ไช้ที่แกลังทำดิบอกว่าจะให้ยืมเงินเพื่อช่วยเหลือก็เป็นแผนชั่วๆ ของมึง ไช้มัย ไช้สันตะ... ไช้ย!!”

อาละวาดได้ไม่ทันไรก็ถูกพี่ระพัฒน์หรือคนขับรถผู้ภักดีของนายชิงชัย ตรงเข้ามาอย่างรวดเร็ว กระซากมือจับไขว้หลังพร้อมทั้งเหวี่ยงตัวกดลงกับรถแข่งๆ ที่ทำมาจากเหล็กกล้าทั้งคัน

“รบกวนให้เกียรติเจ้านายของผมด้วย ถ้าไม่...อย่าหาว่าผมไม่เตือน”

ชายหนุ่มเอ่ยปากด้วยน้ำเสียงราบเรียบ แต่แรงกดที่แขนและแรงดันที่ต้นคอจนใบหน้าแทบจะจมหายกลมกลืนเป็นเนื้อเดียวกับรถ กำลังบ่งบอกได้อย่างชัดเจนว่าคนขับรถหนุ่มผู้นี้เอาจริง

“ได้โปรดเถอะครับท่าน ผมขอโทษแทนลูกชายของผมด้วย อย่าถือสามันเลยนะครับ มันยังเด็ก พุดอะไรทำอะไรก็เลยไม่รู้จักคิด”

คนเป็นพ่อเอ่ยปากขออภัยแทบใจสลาย หวาดกลัวลูกชายจะโดนทำร้ายมากไปกว่านี้ นายชิงชัยจึงส่ายยิ้มเล็กน้อย ก่อนที่จะหันมาออกคำสั่งกับลูกน้องอย่างเย็นชา

“ได้สิ...ไอ้พี่ เอาแค่เบาๆ”

สิ้นคำสั่งคนขับรถหนุ่มก็พยักหน้ารับก่อนที่ผู้เป็นนายจะเดินเข้าไปนั่งรอในรถอย่าง อารมณ์ดี พร้อมกับมองดูลูกน้องฝีมือฉกาจ จัดการจับหัวคนที่บังอาจมาเสียมารยาทกับตน กระแทกกับรถดังสนั่นกึกก้องจนทางคิ่วถึงกับแตกเลือดไหลเป็นทาง แม้จะพยายามตอบโต้แต่ ด้วยรูปร่างและฝีมือด้าน การต่อสู้ที่แตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง สุดท้ายคนที่ตกเป็นรองก็ต้องลงไปกองกับพื้น ท่ามกลางเสียงร้องอื้อวอนของผู้เป็นพ่อเมื่อเห็นลูกชายถูกทำร้ายอย่าง เลือดเย็น

พระพัฒน์ยืนมองภาพตรงหน้านิ่ง สีหน้าที่เรียบเฉยของเขาอ่านไม่ออกกว่ารู้สึกเช่นไร เขา ละสายตาไปทั้งอย่างนั้น ปราศจากซึ่งความเห็นใจเพื่อทำหน้าที่ขับรถให้กับเจ้าพ่อแห่งวงการ สารพัดธุรกิจที่ยึดมาได้ อย่างนายชิงชัยต่อไป

“แกคิดว่าไอ้สองพ่อลูกนั้นมันจะมีปัญญาหาเงินมาไถ่บริษัทคืนภายในหนึ่งอาทิตย์ นี้มั๊ย”

นักธุรกิจวัยกลางคนผู้มั่งคั่งตั้งคำถามอย่างนึกขัน ระหว่างที่พระพัฒน์กำลังทำหน้าที่ขับรถ

“ไม่มีทางหรอกครับท่าน พวกมันก็เหมือนลูกไก่ในกำมือ เป็นของตายที่ไม่มีวันดิ้นหนีไปไหนได้ ไม่ว่ามันจะทำยังไงก็ไม่มีวันหาเงินมาใช้หนี้ท่านได้หรอกครับ”

ผู้เป็นนายถึงกับผุดยิ้มเล็กน้อย ทั้งคำพูดความคิดที่มักจะเกินคุณวุฒิของคนที่มี การศึกษาแค่ระดับชั้นมัธยมปลายอย่างพระพัฒน์นัก

“จริงของแก พวกมันไม่มีทางหาเงินมาใช้หนี้ฉันได้หรอก สุดท้ายบริษัทมันก็ต้องเป็นของ ฉัน แกพูดถูก ไม่เสียแรงจริงๆ ที่ฉันอุตส่าห์เก็บแถมมาชุบเลี้ยงฮ่าๆๆ”

“ครับท่าน เป็นเพราะท่านให้โอกาสผม ผมถึงได้มีวันนี้”

ชายหนุ่มกล่าวเสริมโดยมิได้มีเจตนาขยออป้อน ด้วยเหตุนี้จึงทำให้เขากลายเป็นคนโปรดได้รับมอบหมายให้ทำหน้าที่เป็นทั้งคนขับรถและบอดีการ์ด ทว่าในขณะที่นักธุรกิจวัยกลางคนผู้นี้กำลังอารมณ์ดีจู่ๆ โทรศัพท์ก็ดังขึ้นมาพร้อมกับข่าวอันน่าหงุดหงิดรำคาญใจ

[นายท่านคะเกิดเรื่องใหญ่แล้วค่ะ เมื่อก็คุณเฮเลน ใช้ให้คนโทรมาบอกว่าคุณหนูหนีออกจากบ้านไปอีกแล้วค่ะ]

เสียงบ่าวรายงานแบบสั้นๆ ทั้งเป็นห่วงคุณหนูปิ่นปักที่นางรัก และเกรงกลัวอารมณ์ของผู้เป็นนายในสายโทรศัพท์นัก

“ว่ายังไงนะ! ยัยปิ่นเอาอีกแล้วเหรออ แล้วคราวนี้ยัยปิ่นหนีไปไหน ทางนั้นบอกหรือเปล่า”

ตะเบ็งเสียงกระแทกอารมณ์ใส่โทรศัพท์เสียเต็มเหนี่ยว เนื่องจากอิทธิฤทธิ์ของลูกสาวเพียงคนเดียวที่อุตส่าห์ส่งไปตัดนิสัยความเอาแต่ใจถึงอังกฤษ หาคนที่ไว้ใจได้แถมเยียบสุดๆ ช่วยควบคุมความประพฤติ แต่ดูท่าทางนั้นก็จะเอาไม่อยู่ด้วยเช่นเดียวกัน

[บอกคะนายท่าน เอ่อ...คราวนี้คุณเฮเลนบอกว่าคุณหนูหนีมาที่มะ...เมืองไทยคะ”

สิ้นคำรายงานสถานการณ์ รวมทั้งระยะเวลาและสายการบินที่ปิ่นปักใช้เหินฟ้ากลับมาเมืองไทยต่อจากนั้น คนเป็นพ่อก็ถึงกับลมออกหู คราวที่แล้วลูกสาวสุดที่รักก็หนีไปเตร็ดเตร่แถวสะพานทาวเวอร์เหนือแม่น้ำเทมส์ด้วยเหตุผลที่ว่าชอบชมวิวในที่สูง ก่อนหน้านั้นก็ไปเดินลัลล้าแถวอ็อกฟอร์ดสตรีทพร้อมกับไบส์เรจเก็บเงินจากการรูดบัตรเครดิตของปิ่นปักเป็นแสนๆ แต่คราวนี้ร้ายกว่าเก่าเพราะคุณเธอเล่นเดินออกจากบ้านสุดหรูที่อุตส่าห์ลงทุนหาให้อยู่ด้วยหน้าตาใสซื่อ บอกกับเฮเลนว่าจะออกไปช้อปปิ้งข้างนอกสักสองสามชั่วโมง แต่ที่ไหนได้ คุณเธอเล่นนั่งเครื่องบินหนีกลับมาเมืองไทยหน้าตาเฉย

“เกิดเรื่องอะไรไม่ดีกับคุณหนูรีเปล่าครับ”

พระพัฒน์เอ่ยปากถามผู้เป็นนายในจังหวะที่จบจากการสนทนาไปได้สักพัก

“ไม่มีอะไร แค่อยัยปิ่นทำตัวเหลวไหลไร้สาระอีกแล้ว พຼ່ງนี้แก็เตรียมตัวไปรับลูกสาวฉันที่สนามบินด้วยละกัน จากเที่ยวบินที่ทางนั้นเช็กมาคงจะมาถึงสักตอนบ่ายๆ นั้นแหละ”

“จะดีหรือครับที่让我ไป ผมไม่เคยเจอกับคุณหนูมาก่อน อีกอย่างพุงนี้ท่านจะต้องไป
เจรจากับลูกหนี้บริษัทด้วย ถ้าเกิดเรื่องแบบวันนี้อีกผมเกรงว่าคนอื่นจะดูแลท่านได้ไม่ดีพอ”

“ทำยังไงได้ฉันมีลูกสาวคนเดียว ถึงจะดื้อแต่ยังงี้ก็เป็นเหมือนทุกสิ่งของฉัน ถ้าให้คนอื่น
ไปฉันก็ไม่ไว้ใจกลัวว่าจะเอายัยปิ่นไม่อยู่ ก็มีแต่แก่นี้แหละที่ฉันไว้ใจได้ที่สุดแล้ว”

ผู้เป็นนายถอนหายใจออกมาอีกหนึ่งเฮือก ลึกๆ นึกอยากให้ลูกน้องที่ไม่เคยทำงาน
พลาดให้ผิดหวังอย่างพี่ระพีพัฒน์สักหนึ่งโหล อะไรๆ มันคงจะสะดวกสบายมากกว่านี้เยอะ
ทีเดียว

พี่ระพีพัฒน์รับหน้าที่มารับปิ่นปักตามคำสั่งพร้อมรูปถ่ายที่เพียงแค่เห็นกับบอกได้แล้วว่า
ถึงแม้เจ้าตัวจะสวยจัดแต่ก็คงจะแสบเอาการ กระทั่งไม่นานนักเจ้าของภาพผู้มีใบหน้าเรียว
สวย ผิวขาวละเอียด ดวงตากลมโต ริมฝีปากบางได้รูปแต่เชิดเล็กน้อยตามสไตล์คนเอาแต่ใจไม่
แคร์ใครก็เดินเข้ามาในชุดแซกเข้ารูปสี่ดำตัวสั้นแบบเปิดไหล่ หิ้วกระเป๋าหรรษาหลายแสนแบบ
ไม่สะท้านกับสายตาผู้ใด

“คุณหนูปิ่นปักครับ ผมมารับตามคำสั่งท่านประธาน รบกวน....”

ร่างบางเชิดหน้าแทบจะร้อยแปดสิบองศาผ่านหน้าชายหนุ่มมาดนิ่งไปแบบไม่ยั้งดี ไม่
แม้แต่จะขยาดตามอง ร่างสูงนิ่งไปสักพักก่อนที่จะเดินตามไปอย่างกระชั้นด้วยระยะเวลาเพียงไม่
นาน

“ขอโทษครับคุณหนู รบกวนมากับผมด้วยครับ”

ชายหนุ่มเอ่ยปากพร้อมกับคว้าแขนบางเอาไว้ หญิงสาวจึงนึกฉุนหันกลับไปจ้องชาย
แปลกหน้าที่แม้จะรู้ดีว่าเป็นคนที่บิดาส่งมาแต่เธอก็ยังไม่ไว้หน้า

“ปล่อยนะ! นายเป็นใคร กล้าดียังไงมาแตะตัวฉัน อยากมีเรื่องนักรหรือไงหะ!”

แหวไล่ไปตามระเบียบ แต่ทว่าใบหน้าเรียบเฉยที่คมเข้มนั้นไม่สะท้านเลยสักนิด

“ผมมารับคุณหนูตามคำสั่งท่านประธาน รบกวนมากับผมด้วยครับ”

“นายบอกว่าคุณพ่อเป็นคนส่งมาฉันก็ต้องเชื่อด้วยอย่างนั้นแหละ ถ้านายเป็นพวก
มิจฉาชีพแกลั้งพูดอะไรอย่างนั้น ฉันไม่แยءหรือไง”

เชิดหน้ากอดดอกหลังจากที่แขนของเธอเป็นอิสระ หวังยียวนกวนประสาทชายตรงหน้า
เต็มที

“ขอโทษครับ ถ้าคุณหนูพูดแบบนั้นเพื่อต้องการให้ผมหาหลักฐานมายืนยันหรือหวังให้
ผมต่อล้อต่อเถียงด้วยผมคงจะทำไม่ได้ ผมได้รับคำสั่งให้มาพาคุณหนูไปส่งที่บ้านให้เร็วที่สุด
ผมไม่อยากมีปัญหารบกวนให้ความร่วมมือด้วยครับ”

ชายหนุ่มตอบนิ่งๆ ไม่สะท้านกับท่าทีและคำพูดยั่วโมโหเลยสักนิด สุดท้ายเธอนั้นแหละ
ที่เป็นฝ่ายตบะแตกไปซะเอง

“ไม่กลับ! ฉันไม่กลับไปกับแก! ไล่หัวไปซะไอ้ข้า!!”

ปฏิเสธเสียงแข็งพร้อมกับเชิดหน้าขึ้นหวังจะเดินหนี แต่สุดท้ายก็ถูกพีระพัฒน์สกัดเอาไว้
อยู่ดี

“ถ้าอย่างนั้นผมคงจะต้องขอโทษด้วยที่ผมเสียมารยาท”

คำพูดเป็นนัยแฝงทำให้ร่างบางชะงักฝีเท้า หันหน้าหันมามองเขาอีกครั้งแบบถลึงตา
ก่อนที่จะร้องวืดวายเมื่อเขาตรงดิ่งเข้ามาซ้อนร่างของเธอขึ้นพาดบ่า แล้วเดินหัวออกไป
ท่ามกลางสายตาผู้คนอย่างมากมาย

“กรี๊ด!! ไอ้บ้า!! ปล่อยฉันนะช่วยด้วย ใครก็ได้ช่วยที!!”

หญิงสาวแหกปากร้องลั่นจนคุณรปภ. ที่ยืนอยู่แถวนั้นต้องรีบวิ่งหน้าตั้งเข้ามาเป็นการ
ด่วน

“หยุดเดี๋ยวนี้ละคุณ คิดที่จะทำอะไรผู้หญิงคนนั้น ปล่อยเธอซะเถอะครับ ผมขอเตือน”

ชายในชุดผู้พิทักษ์ความสงบแห่งท่าอากาศยานหรือเรียกสั้นๆ ว่ารปภ. ตรงดิ่งทำหน้าที่
ขัง ใช้ไม้กระบองชี้มาที่พีระพัฒน์ ซึ่งมีรูปร่างสูงกว่ามากแบบกล้าๆ กลัวๆ ทว่าชายหนุ่มก็รู้ดีอยู่

แล้วว่าการจะเดินพาคนที่เอาแต่แหกปากดินนี้ไม่หยุดออกไปได้โดยไม่ตกเป็นเป้าสายตาของใคร คงจะเป็นเรื่องที่ยาก

“ขอบคุณครับที่อุตส่าห์เป็นห่วงคุณหนูของผม แต่เธอแค่นั่งเครื่องบินนานไปหน่อย เหน็บก็เลยกินเดินไม่ไหว ผมเลยอาสาแบกเธอไปที่รถเท่านั้นเองครับ”

คุณรปภ. จะลดระดับอาวุธที่ถืออยู่ในมือลงมานิดหนึ่ง แต่สายตาก็ยังจับจ้องอย่างสงสัย ก่อนที่จะกระชับกระบองอีกครั้งเมื่อหญิงสาวที่อยู่ในท่าเอาหัวทิ่มพื้นอย่างไม่เต็มใจแหกปากร้องออกมา

“ไม่จริง!! แกกำลังจะลักพาตัวฉัน ไอ้สกุลปล่อยฉันนะ ถ้าไม่ปล่อยฉันจะให้คุณพ่อเล่นงานแก เอาตำรวจมาจับแกเข้าคุก!!”

หญิงสาวดินร่ำแหกปากทุบตีชายหนุ่มไม่ยั้ง ส่วนรปภ. หนุ่มก็รีบหันมามองหน้าพี่ระพัฒน์อย่างตระหนก แต่เขากลับระบายยิ้มใจเย็น

“คุณหนูพูดเล่นนะครับ เขาเป็นว่าผมไม่มีเวลาจะอธิบายอะไรมาก เพราะคุณชิงชัย พัทธสกลุทีเป็นเจ้านายของผม ต้องการให้ผมนำลูกสาวของท่านไปส่งถึงบ้านให้เร็วที่สุด”

ชายหนุ่มพูดจาหนักแน่นไร้ซึ่งความฉลนลาน พลงยื่นนามบัตรไปตรงหน้ารปภ.

“ถ้าคุณต้องการจะพิสูจน์ว่าผมพูดจริงหรือไม่ ก็ให้คนตามไปจดทะเบียนรถที่ผมขับมา และโทรไปเช็คตามนามบัตรนี้ได้เลย เลขของท่านจะเป็นคนตอบทุกสิ่งเอง”

สุดท้ายด้วยชื่อเสียงที่เลื่องลือของบุคคลสำคัญในฐานะนักธุรกิจใหญ่ระดับประเทศ ก็ทำให้เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยคนนั้นยื่นมือมารับแบบลังเล หากเป็นเรื่องจริงแล้วตัวเองเกิดไปแตะลูกน้องที่กำลังปฏิบัติหน้าที่ตามคำสั่งของนักธุรกิจผู้นี้เข้า มีหวังถูกแดงออกจากงานแน่ๆ

จังหวะที่รปภ. หนุ่มกำลังลังเล พี่ระพัฒน์ก็รีบฉวยโอกาสหันหลังเดินออกไป พร้อมกับเสียงร้องโหวกเหวกโวยวายลั่นสนามบินของปิ่นปัก โดยที่รปภ. หนุ่มคนนั้นก็ไม่มีลื้มที่จะรีบตามไปพิสูจน์ความจริงตามที่พี่ระพัฒน์เสนอมา

ทางด้านของปิ่นปักหลังจากที่เอาแต่แหกปากร้องไห้อววย ร่ำก่ำบ่นทุบตีพี่ระพัฒน์ไปเป็นชุด สุดท้ายเธอก็ถูกจับโยนเข้าไปในเบาะหลัง ก่อนที่เธอจะสตาร์ตรถออกไปแบบไม่สนใจเสียงสลดตาของเธอเลย

“หยุดนะไอ้บ้า! ถ้าไม่หยุด ฉันจะฟ้องพ่อว่าแกทำร้ายฉัน คอยดูละกัน พ่อฉันไม่ปล่อยแกเอาไว้แน่”

เธอกัดฟันแน่นริมฝีปากเข้าหากันพลางชมเชยพี่ระพัฒน์เสียยกใหญ่ แถมความนิ่งเฉยบวกเข้ากับสีหน้าที่เย็นชาของเขาก็ก็น่าปลุกปั่นอารมณ์เดือดของเธอได้อย่างต่อเนื่องยิ่งนัก

“หยุดรถเดี๋ยวนี้! ฉันบอกให้หยุด ว้ายยยย!!!”

ร่างบางชะงักแทรกตัวผ่านช่องว่างระหว่างเบาะหน้าพลางแหกปากกระซอกแซกกำยำแบบพัลวัน ก่อนที่ตัวเธอแทบจะพุ่งทะลุกระจกเพราะจู่ๆ พี่ระพัฒน์ก็เหยียบเบรกกะทันหัน

“นายทำฉันเจ็บ ฉันจะฟ้องคุณพ่อ ไอ้คนบ้า!”

ดูเหมือนจะสิ้นฤทธิ์ไปเพราะความเจ็บ นั่งเอามือกุมหน้าผากที่เริ่มโน ต่อย่างฝ่าฝืนความแค้นไว้กับชายตรงหน้าเต็มที่

“ถ้าอย่างนั้นผมจะรีบพาคุณหนูกลับไปส่งที่บ้าน จะได้รีบไปฟ้องคุณพ่อละกันนะครับ”

พี่ระพัฒน์ไม่สะท้าน มีหน้าซำยังพูดจาเป็นเชิงท้าทายปิ่นปักเข้าให้ ดังนั้นตลอดทางทั้งเขาและเธอต่างไม่มีการพูดคุยอะไรกันอีกนอกเสียจากสายตาเคียดแค้นผูกใจเจ็บของเธอ จนกระทั่งมาถึงบ้านอันโอ่อ่าตระการตาดุจคฤหาสน์

เมื่อรถจอดสนิทร่างบางก็รีบเดินลงมาพร้อมกับกระแทกประตูรถเสียงดังโครม จ้ำจ้าวเข้าไปในบ้านแบบไม่คิดชีวิตพร้อมแหกปากถ่ม

“คุณพ่ออยู่ไหน!!” นั่นคือคำแรกที่เธอเอ่ยปากหลังจากเจอหน้าคนรับใช้ภายในบ้าน

“พ่ออยู่ที่นี่ มีอะไรหะยังปิ่น ถึงได้เอะอะไ้อววยชะบ้านแทบแตก เพิ่งจะกลับมาแท้ๆ”

คนเป็นพ่อเดินเข้ามายังห้องรับแขกพร้อมกับทำหน้าที่เข้มดูลูกสาวตัวดี

“ก็มีสิคะ คุณพ่อเอาไ้บ้่าที่ไหนมาป็น รู้มัยว่ามันทำป็นเจ็บจนหัวแทบแตกเนี่ย”

เอ๋ปากฟ่องทันทีตามที่ชู่เอาไว้ เธอทำหน้าอซึ่งมาตรงหน้าผากที่เริ่มโนอย่างเห็นได้ชัด

“ตายแล้ว! จริงๆ ด้วยคะคุณท่าน หัวคุณหนูโนเชียว อย่างนี้ปล่อยเอาไว้ไม่ได้แล้วนะ

คะ”

ป้าแจ่มผู้ทีเลี้ยงดูป็นปักมาตั้งแต่เล็กๆ นับตั้งแต่ทีแม่ของเธอตายจากไป โผล่พรวดเข้ามาอีกคน ตอนแรกหวังจะมเห็นหน้าคุณหนูทีจากไปนานด้วยความคิดถึง แต่ดันกลายเป็นโผล่มาเข้าข้างกันซะอย่างนั้น

“พอดีคุณหนูไวยวายจะลงจากรถและไม่ยอมหยุดกระซกแซนผม ผมกลัวว่าจะประครองรถไม่ได้จนเกิดอุบัติเหตุก็เลยต้องจำใจเบรกรถกะทันหัน ต้องขอโทษท่านด้วยนะครับ ที่ทำให้คุณหนูได้รับบาดเจ็บ”

พระพัฒน์เอ๋ปากขึ้นมาในจังหวะทีเขากำลังตกเป็นจำเลย แต่ทว่านายชิงชัยรู้จักนิสัยของลูกสาวตนเองดีจึงออกปากแค่ตักเตือนเบาๆ เท่านั้น

“คราวนี้ฉันไม่เอาโทษ แต่คราวหน้าระวังให้ดีกว่าแล้วกัน...ไปได้แล้ว”

สิ้นคำลงทัณฑ์ของผู้เป็นพ่อ ป็นปักถึงกับเบิกตาโต อ้าปากค้าง ก่อนจะทำท่าฮึดฮัดด้วยความไม่พอใจ

“อะไรกันคะ แค่นี้เองหรอคะสำหรับคนที่มาทำร้ายลูกสาวของคุณพ่อ ป็นไม่ยอมนะคะ คุณพ่อต้องไล่มันออกไปมันป็นจะอาละวาดไม่หยุดเลยคอยดู”

“เงียบนะยัยป็น! คนของคุณพ่อจัดการเอง เราไม่ต้องมายุ่ง ว่าแต่เรื่องของเราเถอะ พ่อยังไม่จัดการเราเลยนะที่จุๆ ก็หนีกลับมาเมืองไทยแบบนี้”

คนเป็นพ่อเอ็ดจนป็นปักถึงกับเงียบกริบทำปากเบะใส่เหมือนน้อยใจ หญิงรับใช้้วยห่าสิบตอนต้นทียื่นไ้คุณหนูเห็นท่าจะไม่ดี เลยเอ๋ปากขัดจังหวะขึ้นมา

“พอก่อนเถอะคะคุณท่าน คุณหนูกลับมาเหนื่อยๆ ให้คุณหนูได้พักก่อนแล้วค่อยมาพูดเรื่องนี้อีกทีเถอะนะคะ”

“หุบปากแล้วรีบใส่หัวไปทำงานทำการซะ แต่ก่อนอื่นให้คนรีบไปจัดการโทรจองตัว
เครื่องบินไปอังกฤษ ฉันต้องการให้ยัยปิ่นรีบกลับไปให้ไวที่สุด”

“ว่ายังไงนะ! คุณพ่อจะใจร้ายส่งปิ่นกลับอังกฤษทันทีเลยหรอคะ ปิ่นไม่ยอม ปิ่นจะไม่
กลับไปไหนอีก ถ้าคุณพ่อส่งปิ่นกลับคอยดูเถอะ ปิ่นจะหนีออกจากบ้านไปยืนพ่นสีบนกำแพง
หน้าพระราชวังบัคกิงแฮม”

ปิ่นปักยีนกอดอกสะบัดหน้าใส่คนเป็นพ่อที่ยืนถลึงตาแบบโกรธจัด แต่ไม่รู้จะจัดการ
ยังไงเพราะดูท่าลูกสาวตัวดีที่มักจะทำพฤติกรรมห้ามๆ เวลาที่ไม่ได้ตั้งใจมาแล้วหลายต่อหลาย
ครั้งคงไม่ได้พูดเพียงแค่นี้ แต่งานนี้ปิ่นปักเอาจริงแน่

“ไอ้ไอ้ ฤทธิ์คุณหนูเล่นเอาแสบซะบอกซะบอกเลยมัย”

เตชะหรือไอ้เตผู้ทีนานๆ ที่จะได้ทำหน้าที่ขับรถให้นายชิงชัยอย่างเช่นในวันนี้ เอยปากทัก
คนที่เดินออกมาจากตัวบ้านด้วยสีหน้าเรียบเฉย

“นิดหน่อย” พี่ระพัฒน์ตอบสั้นๆ ทำให้เตชะมองหน้าเพื่อนแบบทึ่งๆ

“แกนี่มันยอดคนจริงๆ สมแล้วที่นายท่านชอบแก ขนาดคุณหนูปิ่นที่ว่าฤทธิ์เดชเยอะยัง
กำราบได้ น่าชื่นชมจริงๆ เลยวะ”

เตชะตบมือชื่นชมจากใจจริง ใครๆ ก็รู้กันดีว่าคุณหนูปิ่นปักพิษสงเยอะขนาดไหน ก่อนที่
จะไปเรียนอังกฤษก็เล่นอาละวาดขึ้นไว้ไล่คนนั้นคนนี้ออกด้วยเหตุผลไร้สาระไปทั่ว แต่นี่พี่
ระพัฒน์นอกจากจะไม่โดนไล่ออก ยังอยู่รอดปลอดภัยจากภารกิจกลับมาได้อย่างสง่างาม

“ฉันกลับก่อนนะ ขอบใจสำหรับวันนี้ที่มาขับรถให้ท่านแทนฉัน”

พี่ระพัฒน์กล่าวลา ด้วยความที่เป็นคนไม่ค่อยพูดอะไรมาก เตชะจึงได้แต่โบกมือ
ตามหลังแบบอึ้งๆ ที่จู่ๆ ก็ถูกตัดบทสนทนา แต่ก็อดบ่นขึ้นมาไม่ได้

“ไม่เข้าใจเลย พักอยู่กับคุณท่านนี่ก็ได้ ทำไมมันจะต้องเปลืองเงินเช่าห้องเช่ารถเช่าอยู่
ด้วยวะ” ♦♦♦♦

ตอนที่ 2 : คุณหนูผู้ร้ายกาจ

“วันนี้เป็นคราวเคราะห์ของใครวะ”

นี่เป็นคำถามที่ดูจะฮอตที่สุดในช่วงนี้ ทุกเช้าเหล่าคนขับรถควบตำแหน่งบอดีการ์ดเชก เช่นเดียวกับพีระพัฒน์ จะมารวมตัวพูดถึงหัวข้อนี้กันอย่างเอาเป็นเอาตายทุกวัน

“ได้ข่าวว่าเป็นไอ้นพ”

คำตอบสั้นๆ ของคมเดชที่ยืนสูบบุหรี่ บุคลิกไม่ต่างอะไรจากพวกอันธพาลข้างถนนและมักจะชอบทำตัวเป็นหัวโจกเอ๋อปาก พวกที่เหลื่อถึงกับถอนหายใจอย่างโล่งอก ก่อนที่จะหันมาแหวะชายหนุ่มมาดนิ่งที่ไม่ต้องทุกว่าร้อนคอยลั่นระทึกเหมือนพวกเขา

“ขอให้มันรอดตายละกัน แต่จะว่าไปก็น่าอิจฉาแถมไอ้พี เป็นคนโปรดของท่านเลยไม่ต้องไปคนขับรถดูแลผู้หญิงร้ายกาจอย่างคุณหนูปิ่น ทั้งๆ ที่ได้ค่าแรงก็ไม่ต่างกัน”

“ใช่ ไม่เข้าใจเลยว่ะ อย่างคุณหนูปิ่นเนี่ยไม่จำเป็นต้องให้ใครไปปกป้องดูแลหรอก ว่าคุณหนูนะดูแลตัวเองได้ดีจะตาย ดูอย่างหน้าไอ้เตสิ แค่นี้ไปขับรถให้คุณหนูวันเดียว กลับมาหน้าตาอุบาทว์ดูไม่ได้เลยว่ะ ฮ่าๆๆๆ”

สรณ์หรือสมุนมือขวาของคมเดชซึ่งไปทางเดชะ ส่งเสียงหัวเราะเยาะหน้าตาฟกซ้ำดำเขียว ที่มีทั้งรอยเลิ็บและรอยช่วนอยู่เต็มตัวไปหมด เดชะออกอาการไม่พอใจที่โดนล้อเลียน แต่ก็ไม่กล้าทำอะไร กลุ่มคนเหล่านี้มิใช่เพียงแค่ว่าเหมือนอันธพาล แต่กำพืดจริงๆ ก็คือพวกอันธพาลที่นายชิงชัยเก็บมาเป็นสมุนไม่ต่างอะไรไปกับเขาและพีระพัฒน์ เพราะถึงแม้ว่านายชิงชัยจะเป็นนักธุรกิจที่ประกอบการสุจริต แต่จิตใจนั้นกลับไม่บริสุทธิ์จึงส่งผลให้มีศัตรูอยู่รอบด้าน

ดังนั้น ถ้าฟังแค่คนขับรถธรรมดาๆ คงจะไม่เป็นการดีแน่สำหรับความปลอดภัย จึงไปคว่ำพวกไร่อากาศหรือพวกสังคมรังเกียจที่ยินดีย่อมทำทุกอย่างเพื่อเงินมาเป็นเกราะกำบัง และด้วยสาเหตุทั้งหมดนั้นจึงทำให้เดชะที่มีภูมิหลังเป็นเพียงนักมวยบ้านนอกตกอับธรรมดาๆ จำต้องเก็บความเจ็บใจ เดินหนีคนพวกนั้นตามพีระพัฒน์ออกมาท่ามกลางเสียงก่นด่าของคมเดชที่เกลียดชังหน้าพีระพัฒน์ซะยิ่งกว่าอะไรดี

“ไฉนยิ่ง! ถือว่าเป็นคนโปรดของท่าน สักวันเถอะ ถ้ามีงพลาด พวกเราจะช่วยกันเหยียบให้จมดิน”

“ไฉนมาบ้ำพวกนั้นคบไม่ได้จริงๆ เกวามั้ย” เตชะเอ่ยปากถามขณะที่มาหยุดยืนอยู่ข้างคนที่เขาไว้ใจที่สุด แต่ดูเหมือนคนถูกถามจะไม่ใส่ใจนัก “พวกมันอิจฉาแกระวังตัวไว้บ้างก็ดีนะ ไฉนพี ใครๆ ก็รู้ว่าไฉพวกนั้นมันชอบระบบมหาหุม”

เขาเสริมต่อ แต่ชายหนุ่มมาดนิ่งก็ยังคงมีสีหน้าราบเรียบไม่ได้รู้สึกทุกซื่ร้อนอะไร

“ฉันไม่สนใจ ว่าแต่ตัวนายเถอะ เมื่อวานไปขับรถให้คุณหนู ทำไมหน้าตาถึงเป็นแบบนี้”

ชายหนุ่มหันกลับมาถามคนเพียงคนเดียวที่คุยด้วยมากที่สุด แต่ถึงยังไงก็ไม่สนิทพอที่จะใช้คำว่าเพื่อน เพราะพีระพัฒน์มักจะวางตัวเหินห่างกับทุกคนเสมอ

“จะอะไรซะอีกล่ะ ก็กำปั้น กระทบน้ำอัดลมกับกรงเล็บคุณหนูนะสิ พุดแล้วสยอง ผู้หญิงอะไรจะเห็นตัวเล็กๆ หน้าตาน่ารักแต่ร้ายซะมด” พุดพลางทำหน้าเหยเก เสมือนกำลังนึกถึงฝันร้ายก่อนจะเล่าประสบการณ์สยองให้ฟังต่อ “เมื่อวานตอนที่ฉันไปขับรถให้เดียวกับบ่นว่าร้อนให้เร่งแอร์ ผ่านไปห้านาทีก็บ่นว่าหนาวให้ปรับลดลงมาหน่อย พอปรับลดลงมาคุณเธอเกิดร้อนดันหาว่าฉันแกล้งเลยชกเข้าที่หน้าให้หนึ่งมด”

คนพุดเล่าอย่างเมามันพลางชี้มาที่รอยฟกช้ำบนใบหน้า ก่อนจะส่ายศีรษะเมื่อนึกถึงฤทธิ์เดชสุดท่ายของปีนปัก

“แต่ที่เด็ดกว่านั้นตอนเดินช้อปปิ้งจู่ๆ ก็บอกว่าหิวน้ำ พอไปซื้อน้ำมาให้ใช้เวลาแค่ไม่กี่นาที่ คุณเธอโมโหหาว่าปล่อยในรอนาน ขว้างกระป๋องน้ำอัดลมอัดหน้าฉันซะกลางห้างเลยอายคนชิบเป๋ง”

“ถ้าันก็ดีแล้วที่วันนี้ไม่ต้องไปขับรถให้คุณหนู ยิ่งงั้นขอตัวก่อนนะ ใกล้เคียงเวลาที่ท่านจะต้องไปทำงานแล้ว”

จู่ๆ พี่ระพัฒน์ก็ตัดบทสนทนาลงกลางคันเช่นทุกครั้ง เล่นเอาคนที่กำลังเฝ้ามั่นในการปรับทุกข์ถึงกับเอ่ออารมณ์ค้างแต่ชะงักก็ชินเสียแล้ว เพราะรู้ว่าพี่ระพัฒน์เป็นคนเงิบๆ ไม่ชอบสูงส่งกับใคร แต่ก็ไม่เคยทำตัวมีปัญหาวางอำนาจใส่ทั้งๆ ที่ตัวเองเป็นคนโปรดเจ้านาย ดังนั้นต่างฝ่ายจึงต่างแยกย้ายกันไปทำงานตามหน้าที่ของตน

พี่ระพัฒน์ยังคงทำหน้าที่เป็นคนขับรถของนายชิงชัย ตลอดทางที่เขาทำหน้าที่อยู่นั้น สังเกตเห็นว่าผู้เป็นนายดูจะอารมณ์ดีเป็นพิเศษในการคุยโทรศัพท์

“อย่างนั้นเหรอดีมาก หึๆ น่าสมเพชจริงๆ”

น้ำเสียงเจือความเย้ยหยันลงไปเล็กน้อย ทำให้พี่ระพัฒน์รู้โดยทันทีว่าเรื่องที่พูดคืออะไร

“ชาวดีไซม์มักรับท่าน”

“ใช่ ดูทำไ้บริษัทที่ฉันอุตส่าห์สงเคราะห์ ยึดเวลาให้มันได้หายใจต่อไปอีกอาทิตย์คงจะไม่จำเป็นต้องใช้มันให้อีกต่อไปแล้ว” คนพูดสะละยิ้มพึงพอใจ “ตอนนี้พ่อของไอ้เด็กเมื่อวานขึ้นที่กลัมาเสียมารยาทกับฉันกำลังนอนพะงาบๆ รอความตาย เพราะโรคหัวใจกำเริบ สายสืบในบริษัทมันที่ฉันซื้อตัวมาเพิ่งจะโทรมาบอกเมื่อไม่กี่นี้เอง ฮ่าๆๆๆๆ”

นักธุรกิจใหญ่ระเบิดเสียงหัวเราะ พอใจที่เกมนี้เป็นผู้ชนะขาดลอย ก่อนที่เสียงโทรศัพท์จะดังขึ้นพร้อมกับข่าวที่ชวนให้น่าหงุดหงิดรำคาญใจอีกเช่นเดิม

[คุณท่านคะ แยกแล้วคะคุณหนูประสบอุบัติเหตุ ตอนนี้กำลังอยู่ที่โรงพยาบาลค่ะ]

“ว้ายยังงั้นนะ! เกิดอะไรขึ้นกับยัยปิ่น ทำไมไ้ฉันพม้นถึงไม่ดูแลยัยปิ่นให้ดี ปล่อยให้ยัยปิ่นประสบอุบัติเหตุได้ยังไง มันมัวไปทำห่าเหวอะไรวะ!”

[เอ่อ...คะ...คือ คุณท่านใจเย็นๆ ก่อนนะคะ ตอนนี้ยายนพก็อยู่ที่โรงพยาบาลกับคุณหนูคะ ตะ...แต่ว่า...]

น้ำเสียงของป้าแจ่มฟังอีกอักษณนายชิงชัยรู้สึกสังหรณ์ไม่ดี กระทั่งเมื่อความจริงปรากฏ นักธุรกิจใหญ่ผู้นี้ถึงกับลมออกหูไม่เกรนแทบขึ้น เพราะลูกสาวตัวดีดันอาละวาดจะขับรถเอง

เสียให้ได้ นายณพพยายามห้ามแต่ดันประสบเคราะห์กรรม เนื่องจากคุณหนูปิ่นปักขักรัดไม่แข็ง คุณเธอจะเดินหน้าแต่ดันถอยหลังไปชนนายณพที่วิ่งตามมาแถมยังเหยียบซ้ำจนขาหักเข้าให้อีก สรุปสุดท้ายที่ป่าแจ่มโธมมารายงานว่าคุณหนูอยู่ที่โรงพยาบาลก็เป็นเพราะสปีริตชนแล้วไม่หนีของเจ้าตัวเท่านั้น

“นี่มันเรื่องอะไรกันยัยปิ่น ให้ไปเรียนก็ไม่ไปแล้วยังจะไปทำเรื่องบ้าบอให้พ่อขายชีหน้าอีก นี่พ่อคงจะใจดีมากไปใช้มัยที่ตามใจไม่ส่งแกลกลับไปเรียนที่อังกฤษนะ หะ!!”

ทันทีที่กลับมาถึงบ้านในช่วงหัวค่ำ ก็เด้ดลูกสาวตัวแสบด้วยความเบื่อหน่ายกับพฤติกรรมไม่ว่าจะอยู่อังกฤษหรือเมืองไทยก็มีค่าเท่ากัน คือไม่ยอมไปเรียน ทำตัวเกเรเอาแต่ใจตัวเองจนใครก็เอาไม่อยู่เหมือนเดิม

“ปิ่นไม่ชอบมหา’ลัยที่คุณพ่อหามาให้ ไม่ชอบคนชั่วรังเง่าพวกนั้นด้วย พวกนั้นชอบประจบสอพลอ โง่ และก็ป่าเถื่อน ปิ่นไม่ชอบพวกมัน”

พูดอย่างไม่ยี่หระสีหน้าเกรี้ยวกราดกับเรื่องที่พ่อของเธออุตส่าห์จัดการยัดเงินเพื่อให้เธอได้เข้าเรียนในมหาวิทยาลัยมีชื่อแห่งหนึ่งเลยสักนิด เล่นเอานายชิงชัยถึงกับฉุนจัด

“หุบปาก! แกไม่มีสิทธิ์มาวิจารณ์อะไรทั้งนั้น ฉันขอออกคำสั่งเด็ดขาดพวงนี้แกจะต้องไปเรียน ถ้าแกไม่ไปอย่าหาว่าฉันไม่เตือน”

คนเป็นพ่อกราดเกรี้ยวขึ้นมาอย่างเหลืออด ก่อนที่จะยื่นข้อเสนอแบบไม่แยะสักครั้ง

“เรื่องคนชั่วบัดฉันจะส่งคนที่ฝีมือที่สุดมาให้ และถ้าคราวนี้แกยังเรื่องมากอีกฉันจะส่งแกลกลับไปเรียนที่อังกฤษเหมือนเดิม หลังจากนั้นถ้าแกอยากจะบ้าไปยืนพนสีที่พระราวัหรือห้องส้วมที่ไหนก็เรื่องของแก ฉันจะตัดหางแกทั้งทันทีอย่าหาว่าฉันไม่เตือนนะยัยปิ่น”

สีหน้าเอาจริงของคนเป็นพ่อทำให้ปิ่นปักจำต้องเงยบ นึกน้อยใจแต่ก็ไม่ได้พูดอะไร นอกจากลุกขึ้นจากโซฟาตัวหุ้ กระทบเท้าปิ่นเดินขึ้นห้องไปอย่างคนเจ้าอารมณ์ ทำให้ป่าแจ่มที่ยืนมองดูเหตุการณ์อยู่เฉยๆ จำต้องเอ่ยปากขึ้นมาในที่สุด

“คุณท่านคะ คุณท่านจะให้ใครมาขับรถให้คุณหนูกันคะ ตอนนี้นะพวกนี้นั้นมันขยาดคุณหนูกันจนแจ่มกั้วว่าถ้าพวกมันเกิดโมโหขึ้นมาจริงๆ แม้แต่คุณหนูก็จะแยะเอานะคะ”

หญิงรับใช้เฝ้าถามด้วยความเป็นห่วง รู้ดีว่าสาเหตุที่สมุนอันธพาลของนายชิงชัยยอมเป็นเบี้ยล่างให้ปิ่นปักจิกใช้และทารุณสารพัดก็เพราะคำว่าเงินตัวเดียว แต่ถ้าพวกนั้นถูกกระทำมากๆ จนทนไม่ไหวก็เกรงว่าคุณหนูที่นางรักจะแยะเอา ซึ่งเรื่องนี้โซ่ว่านายชิงชัยผู้ผ่านร้อนผ่านหนาวทำความคุ้นกับคนเอาไว้เยอะจะไม่ตระหนก

“ฉันจะส่งคนที่ไว้ใจได้ที่สุดมาดูแลยี่ปิ่น ฉันคิดว่าคนคนนี้น่าจะเอาตัวยี่ปิ่นอยู่”

นายชิงชัยตอบคำถามของบ่าวผู้ซื่อสัตย์ด้วยความมั่นใจ ก่อนที่จะเดินขึ้นห้องเพราะนอกจากคนผู้นี้แล้วคงไม่กล้าวางใจที่จะให้ใครมาดูแลลูกสาวดูจมาพยศแต่เป็นดังแก้วตาดวงใจคนนี้อีกแล้ว

ดังนั้นคำสั่งเปลี่ยนตัวคนขับรถให้คุณหนูปิ่นปักในเช้าของอีกวันจึงทำให้ใครต่อใครต่างแปลกใจ และลุ่มนกว่าสุดท้ายผู้โชคดีรายนี้จะกลับมาด้วยสารรูปแบบไหนกันแน่

“เย็นนะเหวอคนขับรถฝีมือดีของคุณพ่อ นี่กว่าใคร ที่แท้ก็ไอ้คนไร้การศึกษามารยาททรมานี่เอง”

ใบหน้าสวยเซิดขึ้นมองพี่ระพัฒน์อย่างไม่ค่อยจะสบอารมณ์ แต่เขาก็ยังคงมีท่าที่เหมือนเดิม คือ สุขุมเย่นชาไม่แตกต่างอะไรจากการพบหน้ากันในครั้งแรก

“เชิญครับคุณหนู”

ชายหนุ่มกล่าวด้วยน้ำเสียงนิ่มนวล เปิดประตูให้คนที่ยืนจ้องหน้าเขาปานจะกินเลือดกินเนื้อ เธอจึงสละบัตหน้าเดินขึ้นรถตั้งใจแสดงท่าทีจงเกลียดจงชังใส่อย่างเต็มที่ แต่ดูเหมือนมันจะไม่มีผลอะไรกับเขาเลยสักนิด ตรงข้ามกับคุณหนูปิ่นปักกลับต้องเป็นฝ่ายรู้สึกขุนเคืองหัวเสียซะเอง

“เร่งแอร์หน่อยสิ ฉันร้อน”

หญิงสาวออกคำสั่งด้วยน้ำเสียงห้วนๆ ขณะที่ชายหนุ่มกำลังทำหน้าที่ขับรถให้กับเธอ
 ทว่าเขากลับไม่สนใจที่จะตอบสนองใดๆ

“ฉันบอกให้เร่งแอร์ ฉันร้อน ไม่ได้ยินหรือไงไอ้โง่!”

เริ่มอาละวาดอีกครั้งแต่พี่ระพัฒน์ก็ยังคงทำเป็นทองไม่รู้ร้อน จนเธอเริ่มจะทนไม่ไหว
 ชะโงกตัวผ่านช่องว่างระหว่างเบาะ เอื้อมมือไปเปิดแอร์ซะสุดกะประตูดายหนุ่มอย่างเต็มที่แต่
 ดูเหมือนเธอจะพลาดไป

“ผมเพิ่งรู้ว่าคุณหนูชอบอากาศหนาว ยังไงซะผมก็หวังว่าคุณหนูจะไม่เปลี่ยนใจกับ
 อุณหภูมิที่เลือกเองนะครับ”

“แน่นอนฉันชอบอากาศหนาว ไม่เหมือนพวกผิวหนาหน้าด้านอย่างนายหรอกที่จะทน
 กับอากาศร้อนๆ ได้แบบไม่รู้สึกละไร”

เธอแหวกกลับพี่ระพัฒน์ไปแบบนั้นแต่พอเอาเข้าจริงๆ เมื่อเวลาผ่านไปได้สักพัก ร่างบาง
 ก็เริ่มสั่นจนนึกอยากออกคำสั่งให้คนที่มันมีภาษีดีกว่าตรงที่ใส่เสื้อสูทหรีแอร์ให้ซัก แต่เพราะ
 กลัวจะเสียฟอร์มจึงฝืนทำใจแข็ง นั่งรถแบบปากคอสนั่นกระทั่งมาถึงมหา'ลัยมีชื่อแห่งหนึ่ง ร่างสูง
 ก็เดินลงมาเปิดประตูรถให้กับเธอ และเธอก็แทบจะพุ่งธลาออกมาในทันที

“แล้วตอนเย็นผมจะรีบมารับนะครับ หวังว่าคนที่ชอบอากาศหนาวๆ แบบคุณหนูคงจะ
 ทนความร้อนยืนรอไหว ไม่ตัวสั่นปากซีดไปซะก่อนนะครับ”

ชายหนุ่มเอ่ยเป็นเชิงเยาะเย้ยด้วยสีหน้าราบเรียบ ทำให้ปิ่นปักที่เดินกอดอกตัวสั่นลงมา
 จากรถถึงกับหันไปมองแววตาแค้นเคือง เพิ่งจะมาตระหนักว่าตนเองถูกชายหนุ่มผู้ยอดดีคนนี้
 แกล้งอีกแล้ว

“แก!!”

ปิ่นปักเปล่งเสียงรอดโรฟันจากกรามที่ขบแน่น แทบอยากจะพุ่งใส่คนตัวโตกว่าแล้วจับ
 ทิ้งหัวเขานัก แต่พี่ระพัฒน์ก็ยังคงตีสีหน้าไร้ความรู้สึกไม่แสดงออกทั้งสະใจทั้งขบขัน เพียง
 กระตุกรอยยิ้มจางๆ แล้วหันหลังเดินเข้าไปในรถด้วยมาดสุขุมพร้อมกับสายตาอาฆาตของปิ่น
 ปัก

“ไอ้คนอวดดีจองหอง คอยดูเถอะ เย็นนี้แกเจอดีแน่!”

พูดเสร็จร่างบางก็สะบัดหน้าเดินเข้าห้องเรียนจนกระทั่งเวลาเย็นแห่งการชำระแค้นได้มาถึง หญิงสาวตรงดิ่งมาที่รถ รู้สึกหงุดหงิดนักที่ผู้คนดูจะให้ความสนใจกับคนขับรถที่เธอเหม็น ชี้น้ำนี้จนเกิดเหตุ

“เชิญขอบคุณหนู”

ชายหนุ่มเปิดประตูให้ด้วยท่าที่สุภาพสั้หน้าเรียบเฉย ทว่ามันกลับทำให้เขายิ่งดูมีเสน่ห์ น่าดึงดูด จนทำให้บรรดานักศึกษาสาวพากันส่งเสียงวิ๊ดว้ายและแน่นอนว่างานนี้คุณหนูปิ่นปัก รู้สึกไม่พอใจเป็นที่สุด

“ฉันจะไปเดินเล่น ก่อนกลับบ้าน”

เธอออกคำสั่งน้ำเสียงห้วนไม่น่าฟัง แต่แน่นอนว่าชายหนุ่มไม่แยะแส เขามุ่งหน้าขับรถไปแบบนิ่งๆ ตามหน้าที่ จนถึงสวนสาธารณะในย่านชานเมืองแห่งหนึ่ง แล้วจึงเดินลงไปเปิดประตูรถให้คุณหนูผู้เอาแต่ใจ

“ถึงแล้วครับ”

ชายหนุ่มพูดสั้นๆ เหมือนจะถนอมคำเอาไว้จนน่าหมั่นไส้ ใบหน้าเรียบจึงเชิดขึ้นมองเขา ในใจมีแผนกลั่นแกล้งเต็มที่จึงไม่เสียเวลาเล่นทำนาน รีบเดินตรงดิ่งไปศาลาริมน้ำกลางสนามหญ้าที่กำลังชุ่มไปด้วยน้ำเป็นยอมนๆ อันเป็นผลมาจากเครื่องรดน้ำอัตโนมัติ ทว่าก่อนที่เธอจะเดินไปถึงที่หมายเพียงแค่ไม่กี่ก้าว ก็หยุดชะงักแล้วเชิดหน้าทำให้ผู้ติดตามอย่างพีระพัฒน์ จำเป็นต้องเอ่ยถาม

“มีอะไรรีปเล่าครับ หรือคุณหนูเกิดเปลี่ยนใจไม่อยากจะนั่งเล่นตรงนี้แล้ว”

“ฉันไม่เปลี่ยนใจ แต่ฉันเดินต่อไปไม่ได้ ไม่เห็นหรือน้ำมันนองถ้าขึ้นเดินรองเท้าฉันก็ต้องเปรอะนะสิ” ชายหนุ่มนิ่งไปสักพัก แต่สายตาของเขายังคงมองมาที่เธออย่างสำรวจ

“คุณหนูต้องการให้ผมทำอะไรให้ครับ”

ถามตรงประเด็นไม่มีอ้อมค้อม คำพูดตรงๆ ปราศจากอารมณ์ทั้งขุ่นเคืองและไม่ยินดียินร้ายอะไรกลับทำให้ปิ่นปักเป็นฝ่ายเดือด จึงจัดการชี้หน้าออกคำสั่งกับพระพัฒน์ดุจคนที่ถือไฟเหนือกว่า

“ถอดเสื้อสูทของนายออกซะแล้วเอามาปูให้ฉันเดินไปที่ศาลานั้น เดี่ยวนี้!”

คำสั่งของเธอดูท่าจะทำให้ชายหนุ่มรู้สึกขุ่นขึ้นมาเล็กน้อย เขาจ้องหน้าเธอเขม็งท่าที่แบบนั้นแทนที่ปิ่นปักจะกลัว ตรงกันข้ามมันกลับยิ่งทำให้เธอได้ใจ ในที่สุดก็ดูท่าลายหน้ากากที่สุดแสนจะเย็นชาและเย่อหยิ่งลงได้สักที

“ทำหน้าที่แบบนั้นทำไม ไม่พอใจหรือ อย่าลืมนะว่าแกมันแค่ข้าที่คุณพ่อสั่งให้มาคอยรับใช้ฉันเท่านั้น รีบถอดเสื้อของแกออกมาปูให้ฉันเดินเดี๋ยวนี้!”

หญิงสาวทำเสียงเข้มยังคงแผลงฤทธิ์ไม่เลิก เธอคาดหวังที่จะได้เห็นสีหน้าน่าสังเวชของพระพัฒน์ แต่ดูเหมือนต้องผิดหวังเมื่อเห็นเขาจัดการถอดเสื้อออกตามคำสั่งด้วยท่าที่สุขุมไม่สะทกสะท้านอะไร

“เชิญขอบคุณหนู”

ร่างสูงวางเสื้อของตนปูลงกับพื้นหญ้า ก่อนที่จะลุกขึ้นยืนด้วยมาดนิ่ง ปิ่นปักขีดหน้าขึ้นเล็กน้อยสีหน้าของเธอไม่ทุกขร้อนหรือสำนึกผิด ก้าวขาเดินเหยียบย่ำเสื้อของพระพัฒน์ จงใจทิ้งรอยเปื้อนก่อนที่จะเข้าไปนั่งไขว่ห้างในศาลาอย่างคนอวดดี

หลังจากนั้นพระพัฒน์จึงค่อยๆ ก้มลงเก็บเสื้อที่เปื้อนทั้งคราบดิบ ชุ่มน้ำและเศษหญ้าขึ้นมาปิดเล็กน้อย ถือเอาไว้ ยืนอยู่นอกศาลาท่าที่ไร้อารมณ์คงเดิม ดวงโตกลมโตมองท่าที่แบบนี้อย่างนึกเคือง ผิดหวังที่ไม่ได้เห็นสีหน้าเจ็บใจอย่างที่คาดหวังเอาไว้

“จริงๆ แล้วถ้าแกขอให้ฉันเดินไปทางอื่นที่มันไม่เปียกก็หมดเรื่อง เสื้อของแกก็คงจะไม่ต้องเประแบบนี้”

เปรยขึ้นมาด้วยน้ำเสียงเย้ยหยัน ลอยหน้าลอยตาอย่างคนมีชัย ตั้งใจพูดเพื่อขยี้ให้เจ็บ

“ไม่จำเป็นหรอกครับ แค่เสื้อเปรอะไม่ได้ทำให้คนอย่างผมรู้สึกอะไรอยู่แล้ว ผมจึงไม่เห็น
ว่าคำสั่งของคุณหนูจะเป็นเรื่องร้ายแรงอะไร”

คำตอบเล่นเอาป็นปักถลึงตาใส่ หันไปมองเขานึกเจ็บใจกับท่าทีที่ทำเหมือนกับว่าการ
แก้แค้นของเธอมันไม่ต่างอะไรไปกับการกลั่นแกล้งแบบเด็กๆ ที่แท้จริงก็ไม่ได้ทำให้เขา
เดือดร้อนอะไรเลย

“ออกไปยืนไกลๆ ฉันไม่อยากเห็นหน้าแก ถ้าฉันต้องการเรียกใช้เมื่อไหร่ แกค่อยเสนอ
หน้ามาให้ฉันเห็นอีกที”

เธอवादอย่างเหลืออดแต่ดูเหมือนมันจะยิ่งทำให้ดูเป็นรองเขาไปซะทุกด้าน เมื่อพี
ระพัฒน์กระทำเพียงแค่มองหน้ามาแล้วก้มหน้าเล็กน้อยตอบรับคำสั่งนั้นพร้อมเดินจากไปด้วย
ท่าทีที่ยินดี ป็นปักโมโหแทบคลั่ง แม้ริมฝีปากเข้าหากันมองตามหลังร่างสูงไปแบบแค้นเคือง
จนกระทั่งเวลาผ่านไปสักพัก จู่ๆ ก็มีกลุ่มวัยรุ่นอายุมากกว่าเธอไม่กี่ปีเดินผ่านมาเห็นเธอนั่งอยู่
คนเดียว อารมณ์แทบโหมตามประสาพวกที่เป็นอันตรายต่อผู้หญิงจึงเกิดขึ้น

“ไม่น่าเชื่อว่าเย็นๆ แบบนี้จะมีผู้หญิงน่ารักๆ มานั่งเล่นอยู่คนเดียวด้วย ว่าไงจ๊ะ มาคน
เดียวหรือว่าแฟนไม่ยอมมาด้วยเพราะแอบไปมีกิ๊กเอ่ย”

ชายคนหนึ่งในกลุ่มเอ่ยปาก ส่งสายตามองหญิงสาวที่กำลังทำหน้าไม่พอใจ เธอจึง
वादสวนกลับไม่มีเกรงกลัวว่าตนเองเป็นเพียงแค่ผู้หญิงตัวเล็กๆ คนหนึ่งเท่านั้น

“ฉันจะมากับใครมันก็เรื่องของฉัน นักหัวพ่อแม่พวกแกนักรหรือไง”

ร่างบางยืนขึ้นवादใส่ ทำท่าจะเดินหนี พวกจิ๊กโก๋หีลสาวเหล่านั้นถึงกับเดือด

“ถามดีๆ ด่ากันถึงพ่อแม่แล้วคิดจะเดินหนีกันไปง่ายๆ หรือไง!”

ชายร่างสูงผอมอีกคนในกลุ่มเดินมาดักหน้า คิ้วขมวดบางขึ้นมาก่อนที่อีกสองคนที่
เหลือจะตามมาล้อมเธอเอาไว้

“ปล่อยนะไอ้บ้า! อยากจะลองดีหรือไง!”

หญิงสาวชุกกลับมานึกกลัวพยายามดึงมือของตนเองกลับมา แต่ชายร่างสูงกลับยิ่งบีบรัด
ข้อมือเธอแน่นกว่าเก่า เธอจึงเด็ดดาลงข้อมือข้างที่เป็นอิสระยกขึ้นมาตบหน้าของฝ่ายตรงข้าม
เสียเต็มแรง หารู้ไม่เลยว่าการกระทำหึงผยองอวดดีของเธอนั้น มันจะไปกระตุ้นให้คนพวกนี้ยิ่ง
โกรธจัด แถมในช่วงเย็นๆ ที่สวนสาธารณะกว้างแห่งนี้เริ่มปราศจากผู้คนที่ยิ่งเป็นใจให้พวกเขา
ทำอะไรกับเธอได้ง่ายขึ้น

“ยัยนี้คิดว่าหน้าตาสวย เลยทำหึงเล่นตัวไหม้ยัย อย่างนี้ต้องเจอสิ่งสอน”

คำขู่ที่มาพร้อมกับการขบเขี้ยวเคี้ยวฟันและปฏิกิริยาของอีกสองคนที่เหลือเริ่มทำให้ปิ่น
ปักนึกกลัว แต่ยังคงใจแข็งไม่กรี๊ดร้องออกมาและขมขู่พวกนั้นกลับไป

“พวกแกรีบถอยกลับไปจะดีกว่า ขึ้นพวกแกยังเดินเข้ามาอีกก้าวเดียวฉันจะสั่งให้คนใช้ที่
ทั้งถ่อยและป่าเถื่อนกว่ามาจัดการพวกแกเดี๋ยวนี้แหละ”

“ฮ่าๆๆๆ คนใช้ที่ไหนวะ ไม่เห็นมี อย่ามาโม้เลยยัยบ้า!”

เอ่ยปากอย่างนึกขันเจือปนความโมโห เพื่อนอีกคนก็เข้ามาร่วมผสมโรงล้อเลียนเธอด้วย
อีกคน

“ถ้ามีก็เรียกมันมาตอนนี้เลยดีกว่ามัยเจ้าหญิง ถ้ามาช้ากว่านี้พวกพี่กลัวว่าน้องจะตก
เป็นเมียของพวกพี่แบบเรียงตัวซะก่อนนะสิ”

ปิ่นปักถึงกับใจหายวูบ ความกลัวในจิตใจเริ่มทำงานแต่เธอยังมีตัวช่วยอีกตัว จึงรีบ
ตะโกนเรียกคนที่เพิ่งจะไล่ตะเพิดไป

“นี่ ไล้บ้า! แกร็บมาจัดการไอ้พวกขยะนี้เดี๋ยวนี้เลยนะ”

เปล่งเสียงแทบจะจิกหัวก่อนที่จะสะดุดเพราะไม่เห็นพี่ระพัฒน์ยืนอยู่ ณ จุดที่จำได้เป็น
อย่างดีว่าตอนที่เธอถูกขึ้นมาคากลุ่มคนพวกนี้ ยังเห็นเขายืนพิงต้นไม้แล้วมองมาที่เธออยู่ แต่
ทว่าตอนนี้กลับหายตัวไปแล้ว

“ฮ่าๆๆๆ ไหนล่ะเจ้าหญิง ไล้คนรับใช้ที่วานะ พวกพี่เห็นมีแต่ต้นไม้ใบหญ้า แม้แต่หมาสัก
ตัวยังไม่เห็นเลย”

“ลูกเล่นเยอะท่าทางลีลาจะจัดด้วยนะกว่า หึๆๆ”

การสนทนาของกลุ่มคนที่อยู่ตรงหน้าบวกกับการหายตัวไปของพระพัฒน์ทำให้ปิ่นปักใจ
คอไม่ดี จึงรีบหันหน้ากลับมามองบุคคลทั้งสามที่กำลังเสวยยี่มอันน่ารังเกียจ จ้องเหมือนจะ
โลมเลียเธอไปทั่วทั้งตัวจนเธอรู้สึกขยะแขยงนัก จึงรีบหันหลังคิดที่จะวิ่งหนีแต่กลับถูกระชาก
ตัวเข้าไปสวมกอดจนแผ่นหลังของเธอแนบชิดไปกับแผ่นอกของเขา

“ปล่อยฉันนะ ถ้าพวกแกทำอะไรฉันคุณพ่อไม่ปล่อยพวกแกเอาไว้นะ พวกแกจะไม่ได้
ตายดีจำเอาไว้!!”

เธอข่มขู่ด้วยน้ำเสียงสั้นเทา ความหวังสุดท้ายที่จะหลุดรอดคืออำนาจของผู้เป็นพ่อ แต่
แน่นอนว่ากลุ่มวัยรุ่นนครรัญที่รู้ว่าเธอเป็นใครย่อมไม่รู้สึกกลัวอะไรนอกจากตลกขบขัน คิดว่า
เธอเพียงแค่เกรี้ยวขึ้นมาเพื่อเอาตัวรอด

“ถ้าฉันพ่อของเธอคงจะรวบจัด แบบนั้นก็ยิ่งดีนะสิ น่าจะมีปัญญาเลี้ยงลูกเขยที่เดียว
สามคนรวบได้สบายๆ”

คนพูดส่งเสียงหัวเราะสรลเสเฮฮาพร้อมกับเพื่อนอีกสองคน ก่อนที่จะฉวยโอกาสใน
ขณะที่เธอกำลังตระหนกตกใจกลัวก้มลงสูดดมความหอมกรุ่นจากเนื้อเนียนตรงลำคอ

“กรี้ดดด!!! ปล่อยฉันนะไอ้บ้า!!”

ปิ่นปักกรีดร้องพยายามสะบัดตัวหนีแบบสุดชีวิต แต่ก็ยังไม่รอดจากการกระทำล่วงเกิน
ของคนที่นี่ก็อยากเซยชมดอกไม้งามอวดดีแบบเธอ

“อย่าทำอะไรฉันนะ พวกแกอยากได้อะไรฉันจะให้ เงินฉันก็มี พวกแกอยากได้เท่าไรก็
เอาไปได้เลย” เริ่มอ้อนวอนต่อรองเป็นตัวเงิน แต่คนพวกนี้ก็ยังไม่มีความกลัวจะลดละ

ชายอีกคนเดินเข้ามาใกล้จับปลายคางบังคับให้เธอหันมาคิดจะจูบอย่างหนักหน่วง เธอ
จึงต้องรีบคิดหาวิธีให้ตัวเองหลุดพ้นทั้งจากอ้อมกอดและจูมพิตอันน่ารังเกียจของพวกนี้ โดย
ฉวยโอกาสในจังหวะที่คนทั้งสามกำลังชะล่าใจ กัดมือที่กำลังจับปลายคางอย่างสุดแรง ทำให้
คนถูกกัดถึงกับเลือดขึ้นหน้าจางมือขึ้นสุดแขน คิดจะตบสั่งสอนคนฤทธิ์เยอะแบบเธอให้สำนึก

ทว่าจู่ๆ ชายรูปร่างสูงใหญ่สีหน้าเย็นชา ก็เข้ามาจับลำแขนหนาเอาไว้ด้วยแววตาเอาเรื่อง
ตอนนี้คนทั้งสามเริ่มรู้สึกเสียวสันหลังวาบ

“ปล่อยเธอซะ”

คำสั่งเรียบง่ายหากน้ำเสียงคมเข้มทำให้คนทั้งสามอิงงไปสั๊กพัก รู้สึกตัวอีกครั้งก็เพราะ
เสียงแหกปากคำของปิ่นปัก

“แหกหายหัวไปอยู่ไหนมา! ทำไมถึงปล่อยให้อั้วพวกนี้มันมารังแกฉันได้ กลับไปฉันจะฟ้อง
คุณพ่อให้ไล่แกออก คอยดู”

“อ้อ ไฉนนะเธอที่เธอว่าเป็นขี้อายเธอเนะ ก็แค่ตัวโตดูไม่เห็นจะมีพิษสงอะไร ไฉน!!”

ยังไม่ทันจะพูดจบก็ถูกพระพัฒน์บิดแขนแทบจะเป็นเกลียวไขว้ไว้ข้างหลัง จนเจ้าตัว
ถึงกับร้องเสียงหลงเขย่งขาเอี้ยวตัว ทำหน้าบิดเบี้ยวดูเจ็บปวดอย่างแสนสาหัส

“ปล่อยผู้หญิงคนนั้นซะ ถ้าพวกแกยังอยากให้เพื่อนของพวกแกเก็บแขนข้างนี้ไว้ใช้งาน”

คำขู่จากน้ำเสียงจริงจังบวกกับสีหน้าเคร่งขรึม ทำให้พวกเขารู้ว่านี่ไม่ใช่เป็นแค่คำขู่ จึง
รีบปล่อยปิ่นปักออกมาก่อนที่จะพากันถอยหลังกรูดกันไปคนละก้าวสองก้าว เมื่อพระพัฒน์เห็น
ดังนั้นจึงยอมปล่อยเชลยที่กำลังจะตายคามือออกเหมือนแทบจะถีบส่ง แต่หลังจากที่เป็นอิสระ
แล้ว ชายคนนั้นก็รีบหันกลับมาประจันหน้าพระพัฒน์คิดจะเอาคืน ทว่าเมื่อเห็นสีหน้าเย็นชาที่ดู
ไม่ต่างอะไรไปจากฆาตกรเลือดเย็น ทั้งเขาและเพื่อนก็เปลี่ยนใจมาเป็นแหกปากทั้งคำขู่ แล้วพา
กันวิ่งหนีไปแบบหางจุกตุตแทน

“ฝากเอาไว้ก่อนเถอะ แล้ววันหน้าจะมาคิดบัญชีทีหลัง”

เมื่อเหล่าจิกโก่พวกนั้นวิ่งหนีไปกันจนหมดชายหนุ่มก็หันมาที่ปิ่นปักและพูดถ้อยคำสั้นๆ
กับเธอเท่านั้น

“กลับเถอะครับ คุณหนู”

คนที่ยื่นน้ำตามคลอด้วยความกลัวกับเหตุการณ์เมื่อสักครู่เปลี่ยนมาเป็นเด็ดจัด บันดาลโทษที่ถูกระทำกับพี่ระพัฒน์ด้วยการตบหน้าเขาไปขาดใหญ่จนทำให้ใบหน้าหล่อ เหลาเย็นชานั่นถึงกับสับตไปตามแรงตบ นิ่งไปสักพักก็หันกลับมาจ้องประสานตากับหญิงสาว

“ผมคิดว่าวันนี้คุณหนูคงจะสนุกมากพอแล้วที่ได้ตบคนถึงสองครั้ง เพราะฉะนั้น กลับ บ้านกันเถอะครับ”

สีหน้าเย็นชาเสมือนเย้ยหยันและถ้อยคำเมื่อสักครู่ทำให้รู้ทันทีว่า แท้จริงแล้วลูกน้องของ คนเป็นพ่อคนนี้ได้หายไปไหนเลย เขายืนมองดูเหตุการณ์ทุกอย่างจากที่ไหนสักแห่ง และจ ใจให้เธอโดนกลุ่มคนพวกนั้นลวนลามอย่างเห็นได้ชัด

“แก!! แกจใจปล่อยให้คนพวกนั้นมาทำร้ายฉัน ฉันจะไปฟ้องคุณพ่อ แกจะต้องได้รับ บทเรียนที่มันมากกว่าที่แกทำกับฉันแน่ๆ”

ตวาดใส่พี่ระพัฒน์อย่างอาฆาต ตั้งใจที่จะให้พ่อของเธอจัดการสั่งสอนจนถึงที่สุด แต่ เขากลับไม่นึกกลัว ตรงกันข้ามคำพูดของเขาทำให้เธอทั้งเดือดทั้งโมโห แต่ทำอะไรไม่ได้

ชายหนุ่มจัดการคว้าตัวคุณหนูผู้ร้ายกาจด้วยการบีบต้นแขนเข้ามาใกล้ มองลึกเข้าไปใน แววดตา ทำให้หญิงสาวเห็นร่องรอยแห่งความโกรธที่ตอนแรกอยากจะเห็นนัก แต่ตอนนี้เธอกลับ นึกกลัวเขาเสียยิ่งกว่ากลุ่มคนบ้ากามนั้นซะอีก

“ถ้าคุณหนูไปฟ้องนายท่านว่าผมตั้งใจจะดัดสันดานให้คุณหนูรู้ว่า ที่ใครต่อใครยอมก้ม หัวไม่ทำอะไรเหมือนไอ้พวกนั้นที่มันไม่รู้ว่าคุณหนูเป็นใคร ผมก็อาจจะแยะแบบที่คุณหนู ต้องการ” นัยน์ตาสีดำคมเข้มน่าประหวั่นจ้องหญิงสาวนิ่งสักพัก “แต่อย่าลืมนะครับว่าผมเป็น คนที่ท่านไว้วางใจที่สุด ที่จะทนกับพฤติกรรมก้าวร้าวของคุณหนูและไม่ทำอะไรบ้าๆ เมื่อหมด ความอดทน เลือกละกัน ระหว่างเก็บผมเอาไว้ต่อไปหรือยินดีที่จะมีผัวเป็นคนชั้นต่ำอย่าง ที่ รังเกียจนักแบบเรียงตัว”

เมื่อพูดจบชายหนุ่มก็ผละร่างบางในกำมือออก ก่อนที่จะตีสีหน้าเรียบเฉยเหมือนอย่างเคยเมื่อเห็นว่าคุณหนูปั้นปากเริ่มจะสิ้นฤทธิ์เพราะคำขู่ที่มาจากความจริงนั้น ซึ่งเธอเองก็รู้เช่นกันว่าประวัติลูกน้องของคนเป็นพ่อที่เธอแฉลงฤทธิ์ใส่ ไม่ต่างอะไรกับจิ๊กโก๋พวกนั้นเลย

“เชิญคุณหนูไปที่รถเถอะครับ ได้เวลากลับบ้านแล้ว”

ชายหนุ่มกล่าวด้วยน้ำเสียงที่นิ่มนวลสุภาพ จนปั้นปากนิกโมโหคนดีสองหน้าที่เธอแน่ใจแล้วว่า ชายคนนี้ได้มีเพียงแค่ด้านเย็นชาน่าเชื่อถืออย่างที่พ่อของเธอคิดเอาไว้ จึงได้แต่นั่งเงยกริบพยายามไม่ให้น้ำตาแห่งความเจ็บใจและโกรธแค้นหลังไหลออกมาอย่างสุดความสามารถ เพราะไม่อยากให้คนที่กำลังนั่งขับรถอยู่ตรงหน้านั้นได้ใจ

ดังนั้นเมื่อมาถึงที่บ้านจึงรีบเดินลงจากรถไม่พูดไม่จากับใครแม้แต่ป้าแจ่ม ขึ้นไปข้างบนข้างตนเองอยู่ในห้องนอน ทิ้งตัวลงบนเตียง ปลดปล่อยเสียงร้องไห้และน้ำตาออกมาพร้อมกับคำสาบานที่จะไม่ยอมให้พี่ระพีพัฒน์ได้มีชัยเหนือเธออีก

“คอยดูเถอะ ถ้าฉันจะต้องมีนายเป็นคนขับรถอย่างไม่มีทางเลือก ฉันก็จะทำให้นายยอมสยบแทบเท้าฉันให้ได้ ไอ้คนเฮงชวย!!” ♦♦♦♦

ตอนที่ 3 : เทนบุตรหรือชาตาบ

ปิ่นปักนั้งลงบนเตียงกวาดสายตาดูเอกสารในมือที่ออกคำสั่งให้คนไปสืบหามาให้

“ชื่อพี่ระพัฒน์ อายุยี่สิบหกเรียนไม่จบ ม. หก เซอะ! เป็นพวกไร้การศึกษาจริงๆ ด้วย”

พูดพลางทำสีหน้าดูหมิ่นก่อนที่จะอ่านเนื้อหาสาระที่เหลือต่อ “เป็นคนกรุงเทพฯ แต่กำเนิด ไร้ญาติ ไม่มีเพื่อนสนิท อยู่ตัวคนเดียวอย่างนั้นหรอ” ใบหน้าหวานบึ้งตึงขึ้นมาทันตาก่อนที่จะทิ้งตัวนอนลงบนเตียงอย่างเซ็งๆ

“มีแต่เรื่องน่าเบื่อ ไม่เห็นจะมีอะไรน่าสนใจที่จะเอาไปเล่นงานไอ้คนอวดดีนั้นได้สักนิด เซ็งชะมัด”

“คุณหนูคะคุณท่านให้มาตามลงไปข้างล่าง มีแขกมารอพบนะค่ะ”

แม่บ้านวัยห้าสิบตอนต้น รูปร่างท้วมหน้าตาอบอุ่นใจดีเคาะประตูแล้วเปิดเข้ามาพูดด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม มองมาที่คุณหนูหัวแก้วหัวแหวนด้วยเอ็นดู

“ใครคะ” เธอลุกขึ้นนั่งพร้อมกับเลิกคิ้วขึ้นด้วยความสงสัย

“เดี๋ยวลงไปคุณหนูก็รู้เองแหละค่ะ รับรองว่าคุณหนูจะต้องแปลกใจแน่ๆ”

รอยยิ้มมีเลศนัยทำให้ควีนสวยได้รูปขมวดกันเป็นปม ก่อนที่จะเดินลงไปเพื่อดูว่าแขกผู้มาเยือนในวันหยุดเป็นใคร ทว่าเมื่อปิ่นปักลงมาแล้วพบว่าเขาคือชายหนุ่มรูปร่างทะมัดทะแมง ดูดีตามแบบฉบับของคนที่มีความมั่นใจในตนเองสูง เธอก็ถึงกับทำหน้าอ몽คนที่กำลังคุยเรื่องงานกับพ่อของเธออย่างออกรสออกชาติ

“นี่กว่าใคร ที่แท้ก็คนหัวสูงเหยียบซีโก้ไม่พอนี่เอง”

คำทักทายไม่น่าฟังที่มาจากความมั่นใจ ต้องการจะเย้ยคนที่พ่อของเธอชื่นชมว่าเป็นคนมีความสามารถนักหนาด้วยคำพูดที่ตรงกันข้ามกับความเป็นจริง บ่งบอกเป็นนัยแฝงว่านอกจากเธอจะไม่ชอบซีหน้าของเขาแล้ว ยังไม่นึกชื่นชมเขาเหมือนกับคนอื่นๆ อีกด้วย

“ยัยปิ่น ฉันไม่เคยสั่งสอนแกให้รู้จักคำว่ามารยาทมาก่อนหรือไงหะ! ถึงได้ทำตัวก้าวร้าว เสียมารยาทกับแขกแบบนี้”

“ไม่เป็นไรหรอกครับ ผมชินแล้ว แบบนี้ก็น่ารักไปอีกแบบ ผมไม่ถือหรอกครับ”

ทว่าภาคินลูกชายของหุ้นส่วนที่นายชิงชัยตั้งใจจะให้หมั้นหมายกับลูกสาวของตน ก็เอ่ยปากไม่ถือสาพาลงเหลือบสายตามองคนที่ยืนกอดอกเชิดหน้าค้ำหัวเขา

“ดินะที่พี่เขาเป็นผู้ใหญ่พอไม่คิดเล็กคิदन้อยไร้สาระ แกน่าจะหัดขอบคุณหรือขอโทษพี่เขาซะบ้างนะยัยปิ่น”

คำตักเตือน ยิ่งทำให้ปิ่นป้กู้สึกไม่พอใจชายตรงหน้ามากขึ้นกว่าเดิม

“ก็ลองคุณพ่อไม่มีกิจการใหญ่โตให้ใครบางคนคอยเกาะสิดะ ปิ่นรับรองว่าธาตุแท้ของคนคนนั้นมันจะต้องโผล่ออกมายาวเป็นหางว่าวเลยละ”

สีหน้าของภาคินไม่พอใจที่ถูกหลอกด่าแบบนี้แต่ก็พยายามเก็บซ่อนไว้ ส่วนนายชิงชัยออกอาการไม่สบอารมณ์ลูกสาวของตนเป็นอย่างมาก

“ยัยปิ่น!! ขอโทษภาคินเดี๋ยวนี!!”

คำสั่งของผู้เป็นพ่อเล่นเอาปิ่นป้กหันกลับมาองขวับ เธอเ้มปากแน่นท่าทีดีอรั้งบ่งบอกได้ชัดว่าไม่ยอม

“ไม่ต้องหรอกครับผมไม่ถือ คุณลุงอย่าโมโหไปเลยครับผมไม่อยากจะให้น้องปิ่นอารมณ์เสียระหว่างที่ไปทานข้าวกับผม”

คำพูดไม่เอาความจากภาคินทำให้นายชิงชัยคลายความโกรธลง แต่ปิ่นป้กไม่ได้เป็นเช่นนั้น ทันทืที่ได้ยินว่าจะต้องออกไปทานข้าวกับภาคิน ก็ถลึงตาใส่แผดเสียงออกมา ยั่วโทษะผู้เป็นพ่อได้ดีนัก

“ไม่กิน! ปิ่นไม่ไปกินข้าวกับอิตาหัวสูงลูกแห่งนี้หรอก”

“หุบปาก!! ยัยปิ่น เลิกเสียมารยาทและขึ้นไปแต่งตัวได้แล้ว ถ้าแกยังไม่อยากให้อันจับส่งกลับไปดัดสันดานที่อังกฤษเหมือนเดิมละก็”

คำขู่จริงจังของผู้เป็นพ่อแหวตากี้ซึ่งซึ่ง ทำให้หญิงสาวหน้าอวยมสะบัดหน้าขึ้นไป
แต่งตัวแบบไม่เต็มใจ แต่แน่นอนว่างานนี้เธอไม่ยอมที่จะทำตัวหงิมๆ ว่านอนสอนง่ายแน่ๆ

ภาคินขับรถโดยมีปิ่นปักนํ้ากอดอกชูคอทำหน้าบึ้งตึงมาตลอดทางจนเขาเริ่มไม่ค่อยจะ
พอใจ แต่ยังคงเก็บอาการอยู่

“น้องปิ่นอยากไปทานข้าวที่ไหนครับ”

“ถามทำไม แม่พี่ไม่ได้บอกก่อนจะมารับปิ่นหรือไง”

เธอกระซอกเสียงกลับไปชะจนชายหนุ่มต้องกำพวงมาลัยในมือแน่นเพื่อระงับอารมณ์
นึกเจ็บใจที่ต้องคอยมาประคบประหงมดูแลผู้หญิงก้าวร้าวแบบเธอนัก

“ถ้าฉันน้องปิ่นคงจะรู้ว่าพี่ต้องมารับไปทานข้าวเย็นเป็นเพราะคำสั่งของคุณแม่ และ
น้องปิ่นเองก็ต้องฝืนใจมากับพี่เพราะคำสั่งของคุณลุง ช่วยให้ความร่วมมือกับคนหัวอกเดียวกัน
ด้วยละกันนะ”

คำพูดนี้ทำให้หญิงสาวที่หน้าอวยอยู่แล้วถึงกับหันไปมองภาคินนี้กรังเกียด เขาเป็น
บุตรชายคนสำคัญของหุ้นส่วนที่พ่อเธอเล็งเห็นแล้วว่ามีความสามารถและคุณวุฒิการศึกษา
เพียบพร้อมเหมาะที่จะมาเป็นคู่ชีวิตเธอ สาเหตุนั้นเพราะเธอเป็นผู้หญิง พ่อจึงไม่คาดหวังที่จะ
ให้มาดูแลกิจการต่อ ดังนั้นการหาใครสักคนที่ไว้ใจได้และมีความสามารถมาเป็นคู่ชีวิตจึงเป็น
สิ่งที่นายชิงชัยเห็นว่าเป็นทางออกที่ดีที่สุด ส่วนพ่อและแม่ของภาคินก็ยินดียึดเยี่ยดลูกชายให้
โดยไม่แคร์ที่จะต้องมีลูกสะใภ้เป็นคุณหนูเอาแต่ใจ ไม่เคยให้เกียรติใครอย่างปิ่นปัก พวกเขาเอง
ก็เล็งเห็นแล้วว่าคำตอบแทนที่จะได้รับมันสุดแสนจะคุ้มค่า ซึ่งข้อนี้ปิ่นปักมั่นใจว่าภาคินเองก็คง
มีความคิดไม่ต่างอะไรไปจากพ่อและแม่ของเขาเท่าไรนัก

“งั้นก็ไปกินร้านข้างหน้าเนียแหละ จะได้รีบๆ กินรีบๆ ไป ชี๊เกียดเห็นหน้าจะแย่”

ปิ่นปักกระซอกสอฮากตอบ ภาคินหันไปมองรู้สึกชนิดหนึ่งก่อนที่จะหักเลี้ยวพวงมาลัย
เข้าไปจอดในร้านอาหารหรูที่เธอว่า

หลังจากที่ภาคินจอดรถเขาก็เปิดประตูเดินเข้าไปในร้านไม่รอปิ่นปัก ทั้งคู่ต่างคนต่างเดินอย่างกับไม่ได้มาด้วยกันกระทั่งไปถึงโต๊ะ ภาคินก็จัดการสั่งอาหารกับพนักงานไม่มีียักเสียเวลาเลือก ปิ่นปักเองก็เช่นกัน เธอจัดการสั่งอาหารด้วยระยะเวลาอันสั้นแต่ทว่ารายการที่สั่งนั้นดูจะเลี้ยงคนกินจุได้สักสิบคน

“ปิ่นหิว อีกอย่างก็ตัดสินใจไม่ถูกด้วยว่าจะกินอะไรดี พี่ภาคินมีอะไรไม่พอใจรีเปล่าคะ”

เอ่ยปากตอบสีหน้าฉงนที่จ้องมองเธอแบบลอยหน้าลอยตา

“เปล่า...ไม่มีอะไร พี่ไม่ได้รู้สึกอะไรอยู่แล้วกับการที่ลูกค้าหนูมีกินเหลือเพื่อแบบน้องปิ่นจะสั่งอาหารมาเยอะเผื่อกินทิ้งกินขว้าง”

“ถ้างั้นก็ดี ปิ่นขอตัวเข้าห้องน้ำไปแต่งหน้าหน่อยละกันนะคะ”

ทำหน้าที่เป็นทองไม่รู้ร้อนพลงยกไหล่ก่อนที่จะคว้ากระเป๋าใบหูลุเดินออกไปท่ามกลางสายตาไม่พอใจของภาคิน แต่แน่นอนว่างานนี้เธอไม่สนเพราะแผนการแก้เผ็ดคนที่หวังมาเกาะเธอกินสำเร็จลุล่วงไปเป็นที่เรียบร้อยแล้ว

“นี่นะเธอคนที่คุณพ่อว่าเก๋นักฉลาดนัก เอาเข้าจริงๆ ก็ควายดีๆ นี่เอง เชิญนั่งกินอาหารที่ฉันสั่งมาให้สนุกไปคนเดียวเถอะ ให้อ้อ!”

เธอหันกลับไปมองยังโต๊ะที่เพิ่งจะเดินจากมาพลงเดินเลียบก่ำแพงให้ผู้คนที่กำลังตัว ในขณะที่เดินออกจากร้าน ทั้งให้ภาคินนั่งทำหน้าที่หูดหงิดอยู่คนเดียวเมื่ออาหารล้านแปดที่ปิ่นปักสั่งเอาไว้มาเสิร์ฟจนครบ แต่เจ้าตัวกลับยังไม่ยอมโผล่มาสักที

“ขอโทษครับ ช่วยไปตามผู้หญิงที่นั่งอยู่กับผมเมื่อสักครู่นี้ในห้องน้ำที่ได้มั้ย เขาไปนานแล้วผมกลัวว่าอาจจะเป็นอย่างไรไปรีเปล่า”

ชายหนุ่มเอ่ยปากขอความช่วยเหลือจากพนักงานสาวที่เผชิญเดินผ่านมา แต่พนักงานคนนั้นกลับขมวดคิ้วมองเขาด้วยสีหน้าฉงนงงงวยแทน

“ผู้หญิงที่นั่งกับคุณเมื่อกี้ดิฉันเห็นเดินออกไปนอกร้านตั้งนานแล้วนี่คะ คิดว่าเธอบอกคุณแล้วอะอีก”

สินคำบอกกล่าวจากพยานปากเอกที่เห็นเหตุการณ์ ภาคินถึงกับเดือดจัด ทูบไต่ะดังปัง ระบายความโกรธ ระดับเขาไม่เคยถูกผู้หญิงคนไหนปฏิเสธมาก่อน และยังไม่เคยถูกผู้หญิงคนไหนซึ่งหนีระหว่างออกเคตแถมยังสั่งอาหารจำนวนมากทิ้งเอาไว้ให้ดูต่างหน้าเหมือนกับที่ปิ่นปักทำอีกด้วย งานนี้เล่นเอาภาคินทั้งโกรธ ทั้งอายแต่ก็ยังตั้งสติโทรไปหานายชิงชัยเพื่อแจ้งเหตุ

หลังจากที่นักธุรกิจวัยกลางคนได้ฟังวีรกรรมสุดแสบล่าสุดของลูกสาว ก็ถึงกับโกรธจัด แทบอยากจะจับปิ่นปักมาหวดด้วยไม้เรียวให้สำนึก จะได้ไม่เที่ยวไปหักหน้าใครให้คนเป็นพ่อต้องขายชีหน้าอีก ทว่าอารมณ์เป็นห่วงก็มีมากกว่าเนื่องจากปิ่นปักจากเมืองไทยไปนานแถมยังไม่เคยไปไหนมาไหนคนเดียวตั้งแต่เด็กยันโต นายชิงชัยจึงรีบออกคำสั่งให้บรรดาลูกน้องออกตามหาด่วนไม่เว้นแม้แต่พี่ระพัฒน์

“ได้สิ ไม่มีปัญหา ว่าแต่ร้านอาหารที่คุณหนูไปอยู่แถวไหนล่ะ”

พี่ระพัฒน์นั่งนิ่งอยู่บนเตียง เอ่ยถามหนึ่งในทีมבודี้การ์ดเหลือขอทางโทรศัพท์ ก่อนที่จะลุกขึ้นแต่งตัวอย่างไม่เป็นทางการ เดินออกจากห้องพักในอพาร์ทเมนต์โทรมๆ มุ่งหน้าไปยังสถานที่ที่ได้รับข้อมูลมาว่าเป็นที่สุดท้ายที่เห็นคุณหนูปิ่นปักผู้ร้ายกาจ ขณะเดียวกันหญิงสาวที่ไม่เคยได้มีโอกาสไปไหนต่อไหนคนเดียวมาก่อนก็กำลังสนุกสนานนำดูกับการเดินเล่นเตร็ดเตร่แถวๆ ถนนข้าวสาร

“ป้า ปลาหมึกขายยังไ้คะ”

เธอเอ่ยปากถามป้าแก่ๆ คนหนึ่งอย่างตื่นเต้น นึกอยากจะลองซื้ออะไรกินเล่นตามข้างทางด้วยตัวเองดูบ้าง

“ไม่ละยี่สิบจ๊ะ”

“จ้ะหนูเอาสิไม่นะ”

หญิงสาวส่งยิ้มก่อนที่จะควักแบงค์พันให้กับป้าเมื่อได้ของที่ต้องการแล้ว

“หนูไม่มีเศษหรอกจ๊ะ ป้าไม่มีทอนนะ”

“ถ้าฉันป้าก็ต้องทอนหนูก็ได้ หนูไปก่อนนะ”

คนพูดไม่มีท่าทีสนใจเงินทอนเลยสักนิด จึงเดินจากไปอย่างไม่แยแสเงินเล็กๆ น้อยๆ ในสายตาของเธอ โดยหารู้ไม่ว่าจะมีผู้ไม่ประสงค์ดีถึงสี่คนจับจ้องมองเธอหวังจับเป็นเหยื่อเมื่อสบโอกาส

หญิงสาวยังคงเดินเล่นทะเล่ชอยนั้นออกชอยนี้ไปเรื่อยๆ ไม่ใส่ใจสักนิดว่าตอนนี้ตัวเองกำลังอยู่ที่ไหน จนกระทั่งเดินมาถึงสถานที่ที่เริ่มเปลี่ยวในยามค่ำ กลุ่มคนที่หมายหัวเธอจึงเร่งฝีเท้าตามมา ทว่าก่อนที่จะมีเรื่องราวร้ายแรงอะไรเกิดขึ้นกลับมีชายหนุ่มผู้หนึ่งโผล่เข้ามาขัดจังหวะเอาไว้เสียก่อน

“คุณหนูครับ ได้เวลากลับบ้านแล้วรบกวนตามผมมาด้วยครับ”

ชายคนนั้นคือพี่ระพัฒน์นั่นเอง เขาโผล่มายืนอยู่ข้างหลังแบบเงียบๆ ทำให้เธอรู้สึกอารมณ์เสียหนักที่ถูกคนของพ่อพบตัวให้จนได้ แถมคนคนนั้นยังเป็นคนที่เกลียดชังหน้าเป็นที่สุด

“ไม่กลับ อยากกลับเมื่อไหร่ฉันจะกลับเอง ไม่ต้องให้พี่ข้าที่ไหนมาสอดแทรก”

เธอหันไปแหวะแต่สีหน้าเย็นชานิ่งเฉยอย่างเคยก็ปลุกปั่นอารมณ์ของเธอไม่ใช่น้อย จึงทำหน้าบึ้งใส่แล้วสะบัดหน้าหนีแต่เขาก็รีบเดินตรงมาคว้าแขนเธอเอาไว้และจับแน่น

“ช่วยให้ความร่วมมือด้วยครับ อย่าให้ผมใช้วิธีที่ไม่อยาก”

คำพูดราบเรียบของเขาทำให้หญิงสาวเดือด นึกเจ็บใจที่โดนคนที่ควรจะมาดูแลรับใช้เยี่ยงทาสข่มขู่ จึงขัดขึ้นเต็มกำลัง

“ปล่อยฉันนะไอ้ข้า! แกไม่มีสิทธิ์มาออกคำสั่ง ทำท่าอวดดีกับฉันแบบนี้ ถ้าแกยังไม่สำนึกอีก ฉันจะให้คุณพ่อส่งสอนแกให้ทราบจำเลยคอยดู”

เรียวแขนเล็กๆ กระซอกออกจากเงื้อมมือของชายหนุ่ม จ้องหน้าเขาอย่างอาฆาตพร้อม ถ้อยคำดูถูกเหยียดหยาม ส่งผลให้ใบหน้าที่เคยนิ่งสนิทเริ่มที่จะปรากฏร่องรอยของความโกรธ แต่เธอไม่สนใจ เบะปากใส่อย่างถือดีคิดที่จะเดินหนี ทว่าในทันทีที่เธอก้าวเท้าไปได้แค่ก้าวเดียว ก็ ถูกชายหนุ่มผู้นี้กระซอกตัวกลับมา แล้วจับกดกับกำแพงแถมลำตัวของเขายังอยู่ห่างจากเธอไม่ถึงคืบ

“ผมให้โอกาสคุณหนูแก้ตัวใหม่ ขอโทษผมซะแล้วผมจะให้ภัย”

พระพัฒน์ขมขู่ด้วยสีหน้าซึ่งช่วงนั้นเธอเริ่มหวั่น แต่ก็ยังฝืนทำใจสู้ไม่ยอมแพ้

“ไม่! ฉันไม่จำเป็นต้องขอโทษคนไร้ค่าอย่างแก ไอ้ขี้ข้า อุบ!”

เรียวหน้าสวยเซิดหน้าขึ้นเป็นเชิงท้าทาย ก่อนที่เสียงด่าทอจะขาดห้วนไปเพราะถูกคน ตัวโตกว่าโน้มลงมาประกบริมฝีปากหยักได้รูปกับริมฝีปากอ่อนนุ่มของเธอ ปีนป้กรู้สึกชวาบไปทั่วร่างโดยเฉพาะใบหน้า ทั้งโกรธทั้งตกใจไม่คิดเลยว่าตัวเองจะต้องสูญเสียจูบแรกให้กับคนที่เกลียดชังหน้าเช่นนี้ ริมฝีปากบางจึงพยายามต่อต้านและขบแน่น แต่ชายหนุ่มก็ใช้กำลังบีบ บังคับจับปลายคางให้เธอหันกลับมาแล้วใช้มือหนาบีบเพื่อให้เธอยอมเปิดรับเรียวลิ้นหนา

ทันทีที่พระพัฒน์ค่อยๆ สอดใส่เรียวลิ้นเข้ามา เธอก็ส่งเสียงประท้วงในลำคอ มือบางกำแน่นทูปติร่างหนาไม่ยั้ง ไรฟันสวยแทบอยากจะกัดทำลายการรุกรล้ำล่วงเกิน แต่มือที่บีบบังคับ ทำให้เธอไม่สามารถที่จะกระทำได้ เรียวลิ้นเล็กจึงเปลี่ยนเป็นด้นร่นหาทางหนี แต่สุดท้ายก็ต้อง พ่ายแพ้ให้กับคนที่มีประสบการณ์มากกว่า

เมื่อลิ้นเล็กเริ่มจุ่มริมฝีปากหยักก็จับจูบจนริมฝีปากบางถึงกับแดงช้ำ เขาตั้งใจให้เธอได้เจ็บบ้างจะได้สำนึก แต่ทว่าสักพักการโรมรันร่นแรงก็เริ่มแปรเปลี่ยนเป็นสัมผัสละมุนที่หวานหอม มือหนาอีกข้างเคลื่อนต่ำได้แผ่นหลังบางไปถึงสะโพกมน ส่งผลให้การด้นร่นแข็งขึ้นจากหญิงสาวที่ทั้งเจ็บใจทั้งอับอายเริ่มแปรเปลี่ยนเป็นมึนงง สัมผัสหวานที่เพิ่งเคยจะได้รับจากบุรุษเพศทำให้เธอโอนอ่อน มารู้ตัวอีกทีก็ต้องพยายามกำมือแน่น ตั้งสติเพื่อรวบรวมพลังกำลังผลัก

ร่างแกร่งที่มีกล้ามเนื้อเป็นมัดๆ นั้นออกไป แต่เจ้าของร่างกำยำดุจเหล็กกล้านั้นแทบไม่เขยื้อนไปจากที่เดิมแม้แต่หน่อย

“ไ้บ้! ไ้คนทุเรศ! ฉันจะฟ้องคุณพ่อที่แกกล้าทำกับฉันแบบนี้ ฉันจะไม่ อ้ออ...”

ทันทีที่หญิงสาวสามารถเบี่ยงหน้าหนีมาได้ก็รีบฉวยโอกาสดำพิระพัฒน์ฉอดๆ ทว่าถ้อยคำของเธอกลับกลืนหายเข้าไปในลำคอพร้อมๆ กับจุมพิตที่หนักหน่วงและรุนแรงกว่าเดิม จนตอนนี้คุณหนูผู้ร้ายกาจแทบจะสิ้นฤทธิ์ รู้สึกอึดอัดจากริมฝีปากที่กำลังบดจูบและจากความรู้สึกแปลกๆ ที่เริ่มจะก่อตัวบิคมวนในช่องท้อง จนต้องพยายามสะบัดหนีแล้วใช้สองมือดันเขาให้ออกไปอีกครั้ง แต่กลับถูกคนรู้ทันบังคับจับขึ้นพลงขบริมฝีปากเบาๆ สลับกับการสอดใส่เรียวลื่นร้อนๆ เข้าไปล้ำลึก แล้วกระหวัดเกี่ยวดูตึงกับลิ้นเล็กๆ ของคนที่กำลังสับสน เพราะความรู้สึกที่เริ่มจะเปลี่ยนไปของตนเอง

ยิ่งอ้อมแขนที่โอบรัดเอวจนหน้าอกอวบตึงแนบชิดไปกับแมงอกแกร่งจนแม้แต่อากาศก็ยังไม่สามารถที่จะเล็ดลอดผ่านไปได้อีกยิ่งทำให้การดิ้นรนลดน้อยถอยลงไปเรื่อยๆ ทว่าพอปราศจากการขัดขืน ชายหนุ่มที่กำลังมีชั้ยกลับถอนริมฝีปากออกไปทั้งอย่างนั้น ทำให้หญิงสาวลืมหูลืมตามองหน้าเขาด้วยความสับสน ลืมทั้งความโกรธและความอายไปหมดสิ้น

“ผมตั้งใจจะสั่งสอนคุณหนู แต่ดูเหมือนรสจูบจากซี่ข้าอย่างผมมันจะทำให้คุณหนูผู้สูงส่งติดใจเข้าให้ซะแล้วละมัง”

น้ำเสียงและสีหน้านิ่งเฉยของชายหนุ่มผู้นี้ เล่นเอาคนที่กำลังยืนอึ้ง ฟันคั้นความโกรธ

“แก!! ไ้บ้!! เพียะ!!”

ปิ่นปักง่ามมือสุดแสนตบพิระพัฒน์กลับไปขาดใหญ่ หวังให้มันสาสมกับการที่เขาดูหมิ่นเธอแต่ดูเหมือนมันจะเป็นการวางเชื้อเพลิงในความโกรธให้กับเขา

“ดูท่าการสั่งสอนของผมมันคงจะเบาเกินไป ถ้าอย่างนั้นผมจะสั่งสอนคุณหนูใหม่ เอาให้หลายจำจะได้ไม่กล้าทำตัวแบบนี้กับใครอีก”

แววตามจอม้องเธออย่างคาดโทษ พร้อมกับจับต้นแขนบอบบางเอาไว้แน่นจนเธอเริ่มกลัว คำขู่ของเธอ แต่ก่อนที่บทลงโทษต่อไปจะเริ่มขึ้น จู่ๆ ก็มีชายสี่คนโผล่พรวดเข้ามาช่วยเอาไว้ได้ทัน

“นั่นแกคิดจะทำอะไรผู้หญิงคนนี้นะ”

เสียงร้องตะโกนพร้อมกับร่างคนสี่คนเพียบพร้อมด้วยอาวุธครบมือ ทั้งไม้หน้าสาม และ ขวดเบียร์กำลังเดินตรงดิ่งมาที่พระพัฒน์

“ปล่อยเธอซะ! ถ้าแกยังไม่อยากเจ็บตัว”

คำขู่จากชายร่างสูงที่อยู่ในกลุ่มทำให้พระพัฒน์ยอมปล่อยปิ่นปักง่ายตาย ปิ่นปักจึงฉวยโอกาสรีบวิ่งไปทางกลุ่มคนทั้งสี่ทันที

“ช่วยด้วยค่ะ มันเป็นโจร มันคิดที่จะลวนลามฉัน”

เธอชี้มาที่พระพัฒน์พร้อมทั้งออกปากใส่ร้ายอย่างจงใจ

“ไม่ต้องกลัวนะน้อง มีพวกพี่อยู่มันไม่กล้าทำอะไรหรอก พี่จะพาน้องไปส่งขึ้นรถกลับบ้านละกัน ส่วนแกถ้ายังไม่อยากถูกลากเข้าตารางก็รีบๆ ไสหัวไปซะ!”

ชายที่รูปร่างปึกป็นกว่าคนแรกถือไม้ในมือทำท่ากร่างใช้ไม้ชี้มาที่พระพัฒน์ ก่อนที่จะพา ปิ่นปักและพวกเดินหนีไปอีกทาง โดยที่พระพัฒน์ไม่ได้มีท่าทีขัดขวางอะไร

ปิ่นปักรู้สึกโล่งใจที่มีคนมาช่วยเธอเอาไว้ เพราะลึกๆ แล้วยังเริ่มรู้สึกหวาดหวั่นและกลัว คนที่มักจะมีสีหน้าเย็นชาไร้ความรู้สึกแถมคาดเดาอะไรไม่ได้เลย และทุกครั้งที่การกลังแกถึงหรือที่เขาเรียกว่าดัดนิสัยมันมักจะรุนแรงมากขึ้นจริงๆ

“ขอบคุณที่มาส่งนะค่ะ แต่ส่งแค่นี้ก็พอค่ะ เดี่ยวฉันเรียกแท็กซี่กลับบ้านเอง”

เธอเอ่ยปากพูดกับกลุ่มคนที่พาหนีพระพัฒน์จนไม่รู้ว่าตอนนี้อยู่ที่ไหน แต่ที่แน่ๆ มันทั้งมืดทั้งเปลี่ยวมากซะยิ่งกว่าที่ที่เธอเพิ่งจะจากมาด้วยซ้ำ

“อะไรกัน ให้พวกพี่เดินไปส่งนะดีแล้ว ผู้หญิงตัวเล็กๆ น่ารักๆ แบบน้องปล่อยให้เดินคนเดียว เดียวก็ถูกคนอื่นคาบไปกินอีก พวกพี่ก็แย่ล่ะสิ”

ชายร่างสูงเอ่ยปากพลาถ้อมือสัมผัสกับเส้นผมละมุนด้วยสายตาและคำพูดมีนัยแฝงไม่ประสงค์ดี ปีนปักจึงสละบัตตัวหนีก่อนที่จะหันซ้ายหันขวา เพิ่งจะมารู้ตัวว่ากำลังจะถูกล้อม

“จะทำอะไรนะ ออกไปนะ!”

เธอทำเสียงแข็งกลับไปเมื่อคนพวกนี้กำลังขยับเข้าใกล้มากขึ้นทุกขณะ แต่มันก็ไร้ผลจึงตัดสินใจเบี่ยงตัวหันหลังหนี คิดที่จะแหวกวงล้อมแต่โดนจุดกระชากข้อมือเอาไว้ได้ก่อน

“ปล่อยนะ! พวกแกต้องการอะไรกันแน่!”

หญิงสาวตวาดกลับไปทั้งสั่นทั้งแข็งกร้าว ยังคงทำใจแข็งไม่แสดงความหวาดกลัวและจากประสบการณ์ที่เคยเกิดขึ้นก่อนหน้านี้ ทำให้เธอไม่ตวาดด่ากลุ่มคนพวกนี้ทั้งที่อยากใจจะขาด

“ต้องการอะไรอย่างนั้นหรือ หึๆ” คนพูดส่ายยิ้มเล็กน้อย “ตอนแรกพวกเราก็กต้องการแค่เงินที่อยู่ในกระเป๋าของเธอ แต่ไปๆ มาๆ เธอก็สวยถูกใจแถมรูปร่างยังเซ็กซี่เลยนี่ก็อยากจะทำอย่างอื่นเพิ่มเป็นของแถม”

สายตาอันน่ารังเกียจกำลังสอดส่องมองใบหน้าหวาน ก่อนที่จะเคลื่อนตัวไปหยุดอยู่ที่ทรวงอกอิม หญิงสาวสัมผัสได้ทันทีถึงอันตรายที่กำลังคืบคลานเข้ามา จึงพยายามหาทางออกที่ดีที่สุดให้กับตนเอง

“อยากได้เงินในกระเป๋านี้และกัตัวฉันอย่างนั้นหรือ”

เธอพูดพลาถ้อกระเป๋าทือแบรนต์เนมราคาหลักแสนท่ามกลางสายตาของพวกมิจฉาชีพที่หิวโซ

“รู้มั้กระเป๋านี้มีค่าเป็นแสน มีเงินข้างในเป็นหมื่นๆ บัตรเครดิตอีกตั้งหลายใบ ถ้าพวกแกอยากได้กันนักฉันก็จะบริจาคให้”

พูดเสร็จกระเป๋าก็ถูกเขวี้ยงไปให้ไกลที่สุดเท่าที่จะทำได้ ทำให้พวกหิวเงินที่แค่ได้ยินมูลค่าของทรัพย์สินบวกกับจำนวนแบงค์เป็นปึกๆ ที่เห็นตอนเธอจ่ายค่าปลาหมึกพากันวิ่งไปที่

กระเป๋ากันจ้ะหวั่นจนแทบจะล้มคนเป็นเจ้าของไปสนิท จังหวะนั้นปีนปักษ์ก็รีบฉวยโอกาสวิ่งหนีไปแบบไม่คิดชีวิต แต่ชายรูปร่างสันทนต์ผิวคล้ำที่อยู่ในกลุ่มอีกคนไหวตัวทันจึงรีบแหกปากเตือนเพื่อนและวิ่งตามไปด้วยความเร็วแบบชายฉกรรจ์ จนในที่สุดก็สามารถต้อนคนที่กำลังเหนื่อยหอบแทบจะสิ้นแรงได้ทัน

“พวกแกได้เงินไปแล้วก็ปล่อยฉันไปสิ แล้วฉันจะไม่เอาเรื่องนี้ไปแจ้งตำรวจ แต่ถ้าพวกแกไม่ยอม ฉันก็จะไม่ปล่อยพวกแกไปเหมือนกัน”

ทั้งๆ ที่เหนื่อยจนแทบจะหมดแรงอยู่รอมร่อ ก็ยังพยายามข่มขู่ต่อรองด้วยน้ำเสียงสั้นๆ ที่เกิดจากความเหนื่อยและความกลัว พร้อมทั้งพยายามสอดส่ายสายตามองหน้ามองหลังระวังตัวเพราะกลัวที่จะโดนจู่โจมจากคนพวกนี้

“หึๆ เอาเรื่องเหวอ ถ้ากล้าประจานตัวเองว่าโดนรุมโทรมก็เอาเลย”

ชายรูปร่างสูงกล่าวอย่างนิ่งขื่น พร้อมกับคว้าร่างบางเข้ามากอด ชูกใช้จูบเธออย่างกระหายบริเวณลำคอที่ขาวเนียนไม่รอจังหวะให้เธอได้มีโอกาสดังตัวได้อีก ส่วนพวกที่เหลือเตรียมรอต่อคิวทันที ปีนปักษ์ร้องกรี๊ดอย่างสุดเสียง ใช้สองมือดันชายผู้นี้ให้ออกห่าง การขัดขึ้นอย่างสุดกำลังจึงทำให้ผู้ที่กำลังกระหายอยากจะปลดปล่อยอารมณ์ใคร่เริ่มที่จะหงุดหงิด

“หนอย!! นังบ้านี้ฤทธิเยอะนักใช้มัย เพียะ!!”

ชายหนุ่มตวาดก่อนที่จะตบหญิงสาวจนเลือดกบปาก แล้วจัดการฉีกทั้งเสื้อของเธอ แหวกออกเผยให้เห็นเนินอกงามที่อวบอิม

หญิงสาวร้องกรี๊ดเสียงดังลั่นอีกครั้ง พร้อมกับยกมือขึ้นมาปกปิดร่างกายในทันที

“พวกมึงมาจับฉันนี่สิ!!”

พวกที่เหลือรีบสนองตอบด้วยรอยยิ้มแฉะที่ทำให้ปีนปักษ์ทั้งกลัวทั้งขยะแขยง ก่อนที่จะถูกชายสองคนแยกกั้นจับแขนของเธอล็อกเอาไว้กับกำแพง เห็นดังนั้นคนที่คิดว่ากำลังจะได้เซยชมเรือนร่างงามก็กระหยิ่มยิ้มย่องพอใจกับสภาพไร้หนทางดิ้นรนของหญิงสาว ดินตรงมาที่เธอ

เพื่อให้ปลายนิ้วสัมผัสใบหน้าเนียนที่กำลังเอ่อนองไปด้วยน้ำตา ก่อนที่จะไถ่ลงมาจากลำคอ
จรดเนื้อมอก

ทว่าปิ่นปักยังไม่สิ้นฤทธิ์เธอจ้องจ้องหวั่นนั้นก้มลงกัดมือฝ่ายตรงข้ามชะเต็มแรงแบบฝัง
เขี้ยว เล่นเอาชายหนุ่มถึงกับร้องเสียงหลง พยายามที่จะดึงมือกลับแต่ปิ่นปักไม่ยอมปล่อย
ออกมาย่างๆ พวกที่เหลือจึงต้องเข้ามาจับเพื่อนของตนแยกกับเหยื่อฤทธิ์เยอะด้วยการกระชาก
ผมขึ้นมาอย่างแรง ความเจ็บทำให้เธอส่งเสียงร้อง เจ้าของมือที่กำลังทุกข์ทรมานจากการถูกกัด
จึงสามารถดึงมือของตนคืนมาได้ แต่ความโกรธเดือดดาลที่เพิ่มเป็นทวีคูณของเขากำลังส่งผล
ให้สันดานดิบที่อยู่ในตัวหลุดออกมา

“อีนั่งนี่! ฤทธิ์เยอะมากนักใช้มัย มึงไม่ชอบแบบนุ่มนวล แต่ชอบแบบรุนแรง เดี่ยวกูจัด
ให้!!”

ถึงกับหันไปคว้าขวดเปียร์ในมือเพื่อน ก่อนที่จะหันกลับมาที่ปิ่นปักอีกครั้ง คราวนี้เธอ
ตกใจหน้าถอดสี เบิกตาโพล่งมองขวดในมือสลับกับใบหน้าดุจจสุรร้ายของชายตรงหน้า

“แค่ตบไม่พอใจ ดูสิว่าถ้าคราวนี้กูเอาเลือดหัวมึงออกมา มึงจะยังแผลงฤทธิ์ได้อีกมัย!”

กรามหนาขบแน่นจนดังกรอด ก่อนที่จะจางมือสุดแขนหวังเอาขวดเปียร์ฟาดหัวหญิง
สาวเพื่อสนองแค้นที่ทำให้มือของเขาต้องอาบเลือด

“กร๊ืด!! ออย่าาา...ช่วยด้วย!!”

ทันใดนั้นเสียงร้องขอความช่วยเหลือก็แผดออกมาสุดเสียงด้วยความกลัวจนสุดชั่วหัวใจ
ไม่กล้าแม้แต่จะเงยหน้าลืมตาขึ้นมามอง นอกจากจะร้องหวังให้ใครก็ได้มาช่วยหยุดเงื้อมมือดุจ
มังกรราชที่กำลังเหวี่ยงลงมา ก่อนที่จะสัมผัสได้ถึงมือของใครบางคนที่ดันแขน พร้อมสัมผัสได้ถึง
หยดน้ำเย็นๆ ที่คละคลุ้งไปด้วยกลิ่นคาวของเลือด แต่มันกลับไม่ใช่เลือดของเธอ

ดวงตากลมโตที่หวาดกลัวจึงค่อยๆ ลืมขึ้นมามากครั้ง แล้วก็ต้องถึงกับตะลึงเมื่อเห็นคนที่
ไม่เคยคาดคิดอย่างพระพัฒน์ใช้ร่างของตนบังร่างของเธอเอาไว้ด้วยเลือดที่อาบหน้า พลังโน้ม
ใบหน้าลงมาจ้องสบสายตากับเธอหนึ่ง

“ไฉ่หานี้! ยังกล้าโผล่หัวมาอีกหรือวะ!!”

คนพูดยังคงกำขวดเปียร์ที่แตกออกจนก่อให้เกิดปลายแก้วที่แหลมคม พลางชักมือกะแท่งพีระพัฒน์จากทางด้านหลัง

“ระวัง!!”

ในจังหวะนั้นหญิงสาวรีบส่งเสียงร้องเตือนทำให้คนที่กำลังสบตาเธอรู้สึกตัวทันหันหลังกลับไปจับข้อมือของฝ่ายตรงข้ามทัน เขาบิดข้อมือขึ้นตั้งฉากกับพื้นเป็นมุมเก้าสิบองศาจนผู้ตกเป็นรองถึงกับมีสีหน้าบิดเบี้ยวเต็มไปด้วยความเจ็บปวด ยอมทิ้งอาวุธอย่างที่ไม่สามารถจะขัดขึ้นได้

จากนั้นพีระพัฒน์จึงหมุนตัวเตะเข้าที่ลื่นปีเล่นเอาทั้งจุกทั้งเจ็บ ซึ่งเป็นจังหวะเดียวกับที่เขาโอบเอวคว่ำร่างของปีนปักมาแนบชิดกับแผงอกกล้า กระทั่งทุกสิ่งทุกอย่างสงบลงเมื่อพีระพัฒน์คว้าปีนออกมาเหนี่ยวไกเตรียมยิงพวกที่กำลังเตรียมพุ่งเข้ามาตะลุมบอน

“เฮ้ย! มันมีปีน!!”

เสียงของชายคนหนึ่งในกลุ่มแหกปากออกมาทำให้พวกที่เหลือชะงัก มองปีนให้มือของฝ่ายตรงข้าม นัยน์ตาเบิกโพลง

“ใช่ ปีนจริง กระสุนมีเพียงพอสำหรับพวกแกทุกคน”

พูดเสร็จชายหนุ่มก็ลั่นไกให้ลูกกระสุนวิ่งผ่านແລบตันแขนของฝ่ายตรงข้ามไปอย่างตั้งใจ ทำให้คนทั้งหมดถึงกับหน้าซีดเย็นสั่นมองไปหน้าชายที่นิ่งสนิทตรงหน้าเป็นตาเดียว

“เมื่อไหร่จะรู้แต่คราวนี้ฉันเอาจริง”

พีระพัฒน์พูดพลางยกกระบอกลั่นขึ้นมาให้อยู่ในระดับเดียวกับศีรษะของฝ่ายตรงข้าม ทำให้พวกนั้นกลัวจนหัวหดพากันวิ่งเตลิดหนีกันไปคนละทิศคนละทาง ไม่เว้นแม้แต่คนที่ลงไปกองกับพื้นอยู่ก่อนหน้า

ทันทีที่คนทั้งหมดวิ่งหนีไปจนเหลือแค่ปีนปักกับพีระพัฒน์ เขาก็ปล่อยตัวเธอออกจากอ้อมกอดแล้วต่างคนต่างก็มองหน้ากันนิ่ง ก่อนที่พีระพัฒน์จะลดระดับสายตาลงมาที่เนินอกอิม

เกินตัวของหญิงสาวตัวเล็กๆ เธอจึงยกมือขึ้นปิดบังโดยอัตโนมัติพรางก้มหน้าหนีแต่ไม่มีถ้อยคำอะไรออกมา ชายหนุ่มจึงจัดการถอดเสื้อแจ็คเก็ตออก คลุมให้กับเธอด้วยตนเองทำให้ปิ่นปักถึงกับหน้าแดงกำ หัวใจเต้นแรงโดยที่เจ้าตัวไม่รู้สาเหตุ

“ทีนี้เรากลับกันได้แล้วใช่ไหมครับ”

เสียงทุ้มเอ่ยปากออกมาจากใบหน้านิ่งเฉยที่เต็มไปด้วยเลือด ดวงหน้าเล็กจึงเงยขึ้นมามองด้วยท่าทีที่สับสน

“ตะ...แต่ว่า”

“เฮ้ย! นั่นคุณหนูกับไอ้พีนี่!!”

ไม่ทันที่ปิ่นปักจะเอ่ยปากจบ คนของพ่อเธอที่ได้ยินเสียงปิ่นเมื่อครู่ก็โผล่พรวดเข้ามาพอดี

“คุณหนูปลอดภัยดี ไม่เป็นอะไรใช่ไหมครับ”

คมเดชที่อยู่ในกลุ่มเอ่ยปากถามทั้งหวังประจบและกลัว เนื่องจากหากปิ่นปักเป็นอะไรขึ้นมาพวกเขามีสิทธิ์โดนนายซิงชัยจัดการจนถึงขั้นเลือดตกยางออกเป็นแน่

“คุณหนูไม่เป็นอะไรหรอก ฝากพวคนายพากลับบ้านด้วยละกัน”

พระพัฒน์เป็นคนเอ่ยปากตอบแทนหญิงสาวที่เขาแต่่มองหน้าเขาไม่ยอมพูดอะไร

“ถ้างั้นก็ดี หหมดหน้าที่แก่แล้วก็เชิญกลับไปได้เลย”

บรรดาสมุนที่เหลืยกเว้นเตชะเอ่ยปากไล่ไม่สนใจอาการบาดเจ็บเลือดท่วมหน้าของพระพัฒน์เลยสักนิด

“เชิญครับคุณหนู รออยู่ทางนี้”

คมเดชออกปากเชื้อเชิญโดยที่เธอไม่ขัดขึ้น แต่ก็ยังเหลียวหลังหันกลับมามองพระพัฒน์อย่างไม่ละสายตา

“นี่มันเกิดอะไรขึ้นกันเนอะไอ้พี”

เตชะที่ไม่คิดจะเอาดีเข้าตัวทั้งที่ไม่ใช่ฝีมือของตนเอ่ยปากถามเพื่อนที่ยืนนิ่งอยู่ข้างๆ

“ไม่มีอะไร ฉันขอไปทำแผลก่อนนะ”

ชายหนุ่มกล่าวตัดบทอย่างเคย ก่อนที่เดินหันหลังทิ้งเตชะให้ยืนงงไปพร้อมๆ กับรอยยิ้มที่นักมวยตอคับคนนี้หรือใครๆ ก็ไม่มีทางที่จะได้เห็น รอยยิ้มเล็กๆ จากคนสุขุมเช่นพระพัฒน์ที่ไม่ใช่ทั้งความสุขใจและไม่ใช่การเสยๆ แต่ดูเหมือนพึงพอใจเจือปนกับความสะใจอย่างร้ายกาจ

◆◆◆◆

ตอนที่ 4 : ผู้หญิงที่ทุกคนหมายปอง

“วันนี้นายท่านมีคำสั่งให้ผมพาคุณหนูไปงานเลี้ยงเปิดตัวผลิตภัณฑ์ใหม่ของบริษัท ผมจะพาคุณหนูไปแต่งตัวที่ร้านตามที่ท่านสั่งมานะครับ”

ชายหนุ่มกล่าวน้ำเสียงนิ่งเฉยสีหน้าเย็นชาคงเดิม ก่อนที่จะตั้งคำถามกับคนที่เอาแต่นิ่งหน้าบึ้งไร้ปฏิกิริยาตอบสนองที่อยู่ข้างหลัง

“มีอะไรหรือเปล่าครับ วันนี้คุณหนูพูดน้อยกว่าปกตินะครับ”

เขาถามพลางมองเธอผ่านทางกระจก ทว่าคำถามนี้กลับแทงใจดำของหญิงสาวนัก เธอไม่รู้ว่าเธอควรจะไม่พอใจเขาเรื่องอะไรดี ระหว่างสีหน้าเย็นชาท่าทีหยิ่งผยองหรือจะเป็นน้ำเสียงนิ่งเฉยทำเป็นทองไม่รู้ร้อนเรื่องที่เขาคว่าเธอไปจูบถึงสองครั้งสองครา เหมือนกับว่าไม่เคยมีเรื่องทำนองนั้นเกิดขึ้นมาก่อนจนเธอนึกจนนอกแทบระเบิด จึงเมินหน้าหนีไม่ตอบ แต่สายตาก็พลันไปเห็นบาดแผลที่ถูกปิดสนิทด้วยผ้าก๊อชบนศีรษะของชายหนุ่มอยู่ดี

“นั่น...มันเจ็บมั๊ย” ถามแบบไม่เด่นชัด แต่พี่ระพัฒน์ก็รู้ดีว่ามันหมายถึงอะไร

“ไม่เจ็บหรอกครับ ขอขอบคุณคุณหนูที่เป็นห่วง”

ปิ่นปักถึงกับหน้าแดง รู้สึกร้อนวูบขึ้นมาอย่างเฉียบพลัน

“บ้าเหอ! ใครเขาเป็นห่วงกัน แค่อถามเพราะสงสัยเฉยๆ อย่าปัญญาอ่อนไปหน่อยเลย”

เธอแก้ต่างปนคำด่าแต่รู้สึกเจ็บจี๊ดนักที่ทำไม่ปากตัวเองมันไม่สร้างสรรค์ได้ถึงเพียงนี้

“ถ้าฉันก็ขอโทษครับ ที่ผมเข้าใจผิด”

จบคำพูดจากบุรุษผู้เย็นชา ทั้งเขาและเธอต่างไม่ได้พูดอะไรกันอีกแต่พี่ระพัฒน์ก็สัมผัสได้ว่าตลอดทางปิ่นปักนั้นพยายามแอบมองอยู่เป็นระยะๆ จนกระทั่งมาถึงร้านหรูที่คนมีเงินมักชอบมาหาซื้อเสื้อผ้าราคาแพงใส่ออกงานกัน

“ถึงแล้วครับ เชิญคุณหนูเข้าไปข้างในร้านได้เลย นายท่านสั่งให้คนมารอต้อนรับเอาไว้เรียบร้อยแล้ว”

ร่างสูงกำยำเดินอ้อมมาเปิดประตูให้หลังจากที่รถจอดสนิทด้วยท่าที่ลำรวม แต่ปิ่นปักกลับรู้สึกไม่พอใจ ไม่รู้ว่าทำไม แต่เธอไม่ชอบให้เขาทำท่าทางแบบนี้ทั้งๆ ที่ก่อนหน้านี้ อยากให้เขามาสยบแทบเท้าตัวเองนัก

“สวัสดิ์ค่ะคุณหนู เชิญข้างในเลยคะ ทางร้านเตรียมชุดสวยๆ เอาไว้ให้คุณหนูเลือก เยอะแยะไปหมดเลย รับรองคุณหนูจะต้องชอบแน่ๆ ค่ะ”

ผู้จัดการประจำร้านที่ได้รับการบอกกล่าวถึงการมาของคุณหนูไฮโซระดับไม่ธรรมดา เดินออกมาต้อนรับด้วยตัวเอง แต่ปิ่นปักไม่กล่าวทักทายสวัสดิ์ใดๆ กับคนที่มียศวุฒิสองกว่า เธอทอดอกเดินเซิดหน้าตรงดิ่งเข้าไปในร้าน เล่นเอาผู้จัดการวัยสามสิบต้นๆ ถึงกับหน้าแหกหุบยิ้มแทบไม่ทัน

ปิ่นปักใช้เวลาตัดสินใจเลือกชุดไม่นานนัก เพราะพนักงานทั้งร้านถูกเกณฑ์ให้มาบริการดูแลคุณหนูกระเป๋านักที่ยืนเซิดหน้า ชื่อนั้นคว้านี่มาดูจนแทบจะเกลี้ยงร้าน โดยที่ตลอดเวลาเธอมักจะหันไปมองพี่ระพัฒน์อยู่เป็นระยะๆ นั่นจึงทำให้เธอเห็นจังหวะที่พนักงานสาวหน้าตาดีคนหนึ่งเดินเอาน้ำมาให้เขา พลางส่งยิ้มมองชายหนุ่มรูปงามใบหน้าคมคาย คิ้วหนาได้รูป แถมจมูกคมสันยังรับกับริมฝีปากน่าหลงใหลชนิดตาเป็นมันเข้าพอดี

“น้ำค่ะ”

หล่อนยื่นแก้วน้ำให้เขาแทนที่จะวางเอาไว้บนโต๊ะ เพราะคาดหวังที่จะได้สัมผัสมือกัน ระหว่างที่เขาเอื้อมมารับมันไป ยิ่งทำให้ปิ่นปักจุน ไม่รู้ว่าเป็นเพราะอะไรแต่ที่แน่ๆ ไม่คิดที่จะเก็บอาการใดๆ เอาไว้ทั้งสิ้น

“หยุดนะ! คนคนนั้นเป็นแค่คนขับรถของฉัน ไม่จำเป็นที่จะต้องดูแลเอาน้ำเอาท่ามาให้แค่นี้ให้มาเสนอหน้านั่งรออยู่ในนี้ก็บุญโขเท่าไรแล้ว”

ขึ้นเสียงแหกหน้าพี่ระพัฒน์ไปเต็มๆ เขาจึงชะงักมือค้างไว้ก่อนที่จะลุกขึ้นยืนด้วยมาดสุ่ม

“ถ้าอย่างนั้นต้องขอโทษคุณหนูด้วยครับที่ผมเสียมารยาท ผมขอตัวออกไปรอข้างนอกนะครับ แต่ถ้าคุณหนูมีอะไรที่จะเรียกใช้ข้าอย่างผม ก็ให้คนไปตามได้ทุกเมื่อ ผมยินดี”

ร่างสูงเดินออกไปท่ามกลางสายตาสูดแสนจะเสียดายของสาว ๆ ที่อยู่ภายในร้าน และเสียง ‘ฮะ!’ อย่างตกใจของคุณหนูปิ่นปัก ที่ไม่ได้ตั้งใจจะให้เหตุการณ์มันออกมาเป็นแบบนี้เลยจริงๆ ให้ตายเถอะ

ปิ่นปักแต่งหน้าทำผมใส่ชุดออกงานกลางคืนที่ราตรีสั้นที่สวยงามโดดเด่น การแต่งหน้าอ่อนๆ ม้วนผมเป็นลอนทำให้ใบหน้าหวานๆ ของเธอยิ่งดูสวยงามจนใครเห็นก็อดที่จะชมขึ้นมาไม่ได้

“สวยงามน่ารักจริงๆ ค่ะคุณหนู อย่างนี้ผู้ชายที่ไหนเห็นจะต้องหลงรักหัวปักหัวปำอย่างแน่นอนเลยนะคะเนี่ย”

เหล่าบรรดาช่างแต่งหน้าทำผมจิบปากจิบคอเอ๋ยปากชมกันระนาว หากเป็นเมื่อก่อนปิ่นปักคงจะนึกว่าคำพูดพวกประจบสอพลอหาความจริงใจไม่ได้ แต่ไม่รู้ทำไมคราวนี้เธอถึงนึกอยากจะรู้ว่าไอ้ที่พูดมานะ มันจริงรึเปล่า

“จริงเหอ ผู้ชายทุกคนทุกประเภทไม่เว้นแม้แต่พวกเย็นชาไร้ความรู้สึกป่าเถื่อนและถ่อยด้วยหรือเปล่า”

“จะ...จริงๆ ล่ะคะคุณหนู ก็คุณหนูทั้งน่ารัก หุ่นก็ดี ผิวพรรณก็สวย ยิ่งแต่งก็ยิ่งดูสวยเข้าไปใหญ่ ผู้ชายที่ไหนเห็นก็อดใจไม่ไหว ต้องรักต้องหลงกันทั้งนั้นแหละค่ะ”

ตอนแรกก็นึกงกกับรสนิยมคุณหนูนัก แต่ด้วยประสบการณ์ พอจะเดาออกว่าเป็นเพราะเหตุใดคุณหนูผู้ใส่ใจถามเช่นนี้เลยรีบเอ๋ยปากตอบให้ตรงจุด ปิ่นปักถึงกับยิ้มหน้าบาน ผลสุดท้ายทั้งร้านจึงได้ทักท้วงจากคุณหนูผู้มั่งมีกันถ้วนหน้า

“เดินดี ๆ นะคะคุณหนู ระวังสะดุด”

ผู้จัดการสาวคนเดิมเอ๋ยปากพลางช่วยประคับประคองพาปิ่นปักมาส่งที่รถ โดยมีคนขับหนุ่มหน้าตาดีเกินตำแหน่งยืนสงบนิ่งรอท่าอยู่ ในช่วงเวลานั้นปิ่นปักรู้สึกใจเต้นตึกตัก ยิ่งพอเขาหันหน้ากลับมาแล้ยมองเธอด้วยสายตานิ่งๆ ที่อ่านไม่ออกว่ากำลังรู้สึกอะไร ก็ยิ่งทำให้เธอร้อนใจอยากจะรู้ว่าเธอจะมีความเห็นตรงกับคนที่อยู่ในร้านหรือไม่

“เชิญครับคุณหนู”

ทว่าชายหนุ่มกลับเดินไปเปิดประตูรถชนิดไม่มีอาการตื่นตะลึงใดๆ ทำให้ปิ่นปักถึงกับหน้าอกรู้สึกขัดใจก่อนที่จะสะดุ้งเบนออกจากมือผู้จัดการร้านแบบหัวเสีย และยังตลอดทางพิระพัฒน์แสดงออกชัดว่าไม่ได้มีท่าทีสนอกสนใจอะไรเธอเลย ก็ยิ่งทำให้ปิ่นปักนึกอยากจะกลับไปแหกอกคนทั้งร้านนัก แต่คงไม่ทันเสียแล้ว เพราะตอนนี้เธอได้เดินทางมาถึงโรงแรมหรูระดับห้าดาว โดยมีคนขับรถหนุ่มเดินมาเปิดประตูให้ด้วยท่าทีและคำพูดเดิมๆ ที่ทำให้ปิ่นปักรู้สึกขัดใจขึ้นมาอย่างบอกไม่ถูก

“ผมจะขึ้นไปส่งคุณหนูข้างบนและจะกลับลงมารออยู่ข้างล่าง แต่ถ้ามีอะไรที่ต้องการให้ซื้ออย่างผมรับใช้ก็ให้คนมาตามได้ทุกเมื่อนะครับ ผมยินดี”

“นายเลิกพูดจาอย่างนั้นสักทีจะได้มั๊ย ย้ายอยู่ได้ว่าตัวเองเป็นชีช้า อยากรับเป็นมากนักรหรือไง ไช้ชีช้าเนี่ย!” สวณกลับขณะอยู่ในลิฟต์ชายหนุ่มจึงหันกลับมามองเธอใบหน้านมิ่ง

“นั่นมันคือตำแหน่งที่คุณหนูใช้เรียกผม จำไม่ได้หรือครับ”

เขาย่นด้วยท่าทีสุภาพ สำนวนจนเดาไม่ได้อีกแล้วว่าตกลงเต็มใจหรือประชดกันแน่ อาการที่เต็มไปด้วยปริศนาของพิระพัฒน์เริ่มปั่นป่วนสมองปิ่นปัก แต่ทว่าประตูลิฟต์ก็เปิดออกมาเสียก่อน

“ผมมาส่งคุณหนูตามคำสั่งแล้วครับท่าน”

ร่างสูงโค้งตัวลงอย่างนอบน้อมหลังจากที่พาบุตรสาวของผู้เป็นนายมาส่งอย่างปลอดภัย แต่ทว่าบุคลิกและความโดดเด่นของเขาก็ทำให้คนที่กำลังสนทนากับเจ้านายพากันหันมามองที่เขาทันที

“อ๊วยตาย! นี่เหวอคะคนขับรถประจำตัวของหนูปิ่น หน้าตาดีจนไม่น่าเชื่อจริงๆ นะคะเนี่ยว่าจะเป็นแค่คนขับรถ”

หญิงวัยห้าสิบตอนปลาย แต่หน้าตาดูคนอายุสามสิบกลางๆ เอ่ยปากชื่นชมพิระพัฒน์อย่างออกหน้า

“ฮะๆๆๆ ไซ้ครับ เขาเคยเป็นคนขับรถส่วนตัวของผมมาก่อน ทำงานดี ไว้ใจได้ ไม่ไฝสูง ไม่ประจบสอพลอ ผมถึงได้ไว้ใจให้มาทำหน้าที่ดูแลยี่ปัวยังไงละครับคุณกุสุมา”

นักธุรกิจมาดเจ้าพ่อหัวเราะกล่าวนำลูกน้องคนสนิทให้กุสุมาและลูกชายของเธอฟังอย่างอารมณ์ดี

“ถ้าอย่างนั้นนายก็คงจะเป็นคนที่ไปช่วยน้องปิ่นในวันนั้นด้วยสินะ”

ภาคินลูกชายหัวแก้วหัวแหวนของคุณนายกุสุมาเอ่ยปากถามด้วยสีหน้าไม่พอใจ เขาจำพระพัฒน์ได้และรู้เรื่องราวของพระพัฒน์มาจากว่าที่พ่อตามาบ้าง แต่ไม่คิดจริงๆ ว่าวันหนึ่งคนคนนี้จะมาทำหน้าที่ดูแลหญิงสาวที่ใครต่อใครก็เอาไม่อยู่โดยเฉพาะเขา แต่เท่าที่ได้ยินมารู้สึกว่าการณ์แบบนี้กลับไม่เคยเกิดขึ้นกับคนผู้นี้มาก่อนเลย

“ตาย! นั่นหนูปิ่นนี่ คุณตาคุณวันนี้เองสวยน่ารักจริงๆ เลยใช้มั๊ยลูก”

ในระหว่างที่ภาคินกำลังพิจารณาคนที่รู้สึกไม่ชอบขึ้นหน้าอยู่นั้น จู่ๆ กุสุมาก็มาสะกิดแขน ทำให้จำต้องพยักหน้ารับแบบฝืนๆ แต่พอหันไปมองหญิงสาวที่ยืนหน้าบึ้งแต่ดูสวยในชุดราตรีสั้นเกาะอก ทั้งเข้กซึ่งน่ารัก ชายหนุ่มก็นิ่งงันจึงง้อเธอตาไม่กระพริบ

“ครับ วันนี้เองปิ่นดูสวยน่ารักจริงๆ”

พูดพลางส่งยิ้มมองปิ่นปักที่ออกอาการเข็งไม่เหินจะรู้สึกดีใจสักนิดที่ได้รับคำชมจากสองแม่ลูกที่หมั่นชื่นหน้าสุดๆ เธอจึงแอบแลบลิ้นทำท่าเหมือนอยากอ้วกก่อนที่จะอึ้งเต็มไปด้วยเสียงอุทาน จนทำให้คนทั้งหมดไม่เว้นแม้แต่ปิ่นปักกับพระพัฒน์หันไปมองยังต้นตอของสาเหตุเป็นตาเดียว

และแล้วความจริงของอาการตื่นตะลึงไปทั่วทั้งงานก็ปรากฏมาพร้อมๆ กับหญิงสาวหน้าตาดีในชุดเดรสสีดำสนิทที่มีรูปร่างหน้าตาจัดอยู่ในขั้นไม่ธรรมดา เพราะเธอพกพาเอาเสน่ห์อันร้ายกาจตามแบบฉบับนางแบบอินเตอร์สุดเข้กซึ่ง มาสะกดคนทั้งงานให้ล้มหายใจหายคอกันเลยทีเดียว

“สวัสดีค่ะท่านประธาน นี่คือคุณเกตราพีรีเซ็นเตอร์ของทางบริษัทที่พนักงานทุกคนต่างลงมติเห็นเป็นเอกฉันท์ว่าเหมาะกับผลิตภัณฑ์ตัวใหม่ของบริษัทเราเป็นที่สุดเลยคะ”

พนักงานสาวที่ทำหน้าที่ดูแลพีรีเซ็นเตอร์คนงามกล่าวแนะนำนางแบบสาวสวยกับผู้เป็นนายด้วยใบหน้าที่ยิ้มแย้ม ส่วนหญิงสาวที่มีใบหน้านางงามดูจากสภาพจิตใจระดับโลก ที่ไม่ว่าจะเป็นเรียวคิ้ว ดวงตาคมดุ๊กดิ๊กกับทรงเสน่ห์ จมูกโด่งเป็นสันรับกับริมฝีปากที่เข้ายวนจะหันมาโปรยยิ้มให้กับทุกคน

“เภาได้รับโอกาสจากทางบริษัทของท่านประธานต่างหากละคะ ยังไงเภาถือโอกาสขอขอบคุณที่ท่านเลือกเภาให้มีโอกาสได้มาร่วมงานกับบริษัทชั้นนำระดับแนวหน้าของเมืองไทยด้วยนะคะ”

ผลิตภัณฑ์ที่ว่าเป็นครีมอาบน้ำที่ได้ลิขสิทธิ์มาจากต่างประเทศ และกำลังเป็นสินค้าที่ฮิตติดตลาดอยู่ในขณะนี้ จึงส่งผลให้บริษัทของนางซึ่งขายต้องการนางแบบที่กำลังดังสุดขีดมาเป็นพรีเซ็นเตอร์ชนิดทุ่มไม่อั้น

“คุณเกตรานีอ่อนหวานฉลาดพูดสมกับที่เรียนจบมาจากเมืองนอกเมืองนาอย่างที่ว่าใครๆ เขารู้ว่ากันจริงๆ เลยนะคะท่านประธาน โหะๆๆๆ”

พนักงานสาวยังคงออกปากชมเกตรานีไม่ขาดปาก ทำให้การสนทนาระหว่างนางจ๋างกับพรีเซ็นเตอร์สาวพราวเสน่ห์เต็มไปด้วยรอยยิ้ม จะมีกแว้นก็แค่เป็นปากคนเดียวที่ดูจะไม่สบอารมณ์เอาหลายๆ เพราะเสน่ห์ของเจ้าหล่อนแรงเสียจนแม้แต่พี่ระพัฒน์ที่มักจะมีสีหน้าเย็นชา ยังต้องเกตรานีตาไม่กระพริบ

“นี่นายนะ หมดธุระแล้วไม่ใช่หรอ ทำไมยังไม่กลับลงไปอีก มัวยืนเสนอหน้าอยู่แถวนี้ทำไมกันนะ!”

ปิ่นปักชกสีหน้าและน้ำเสียงใส พี่ระพัฒน์จึงละลายตาจากนางแบบสาวหันมามองคุณหนูเจ้าอารมณ์แบบปิ่นปักแทน

“ขอโทษครับคุณหนู ผมจะรีบลงไปเดี๋ยวนี้แหละครับ”

ร่างสูงโค้งคำนับอีกครั้งก่อนที่จะหันหลังเดินจากไป แต่ทว่าในจังหวะนั้นจู่ๆ ก็มีคนเดินมาชนนางแบบสาวอย่างแรงเข้าพอดี พี่ระพัฒน์จึงรีบเข้าไปคว้าร่างของเธอก่อนที่จะร่วงลงไปกองกับพื้น และแน่นอนว่างานนี้เล่นเอาคุณหนูปิ่นปักถึงกับร้อนรุ่มไปทั้งตัว สีหน้าไม่พอใจของเธอแสดงออกมาให้เห็นอย่างชัดเจนจนแม้แต่ภาคินก็ยังสัมผัสได้

“เป็นอะไรมากรีบล่าครับคุณเกตรานี”

เสียงทุ้มเอ่ยถามขณะประคองร่างบางให้ยืนขึ้นเหมือนเดิม

“ไม่เป็นอะไรมากหรอกค่ะ เกาขอบคุณคุณมากนะค่ะที่มาช่วยเกาเอาไว้ได้ทัน”

ชายหนุ่มและหญิงสาวต่างนั่งมองหน้ากันสักระยะ จังหวะนั้นแม้ใครๆ จะไม่ทันสังเกตเห็น แต่ปิ่นปักกลับเห็นมันเต็มๆ ทั้งสองคนสบตากันดูเหมือนต่างฝ่ายต่างจะหลงเสน่ห์กันอย่างกับพระเอกนางเอกในนิยาย ยิ่งคิดปิ่นปักก็ยิ่งร้อน ร้อนเสียจนต้องเดินหน้ามู๋หนีออกจากงานไปซะดีกว่า

“อ้าว...หนูปิ่น หนูจะไปไหนจ๊ะ”

คุณนายกุสุมาธิบสงเสียงเรียก ก่อนที่จะหน้าเสียเมื่อไม่มีคำตอบทว่านางก็ยังตั้งสติ สะกิดลูกชายตัวดี

“รีบๆ ตามไปดูแลน้องชะลี เร็วๆ เข้า”

สุดท้ายการเร่งเร้าของผู้เป็นแม่ก็ทำให้ชายหนุ่มจำต้องละสายตาจากการมองหญิงอื่นที่ไม่ใช่ว่าที่คู่หมั้นของตน แล้วหันไปเดินตามคนเฒ่าแต่ใจแบบปิ่นปักอย่างไม่ค่อยจะสบอารมณ์เท่าไรหรอก

“น้องปิ่นจะเดินไปไหนครับ พี่ว่าอย่าเดินไปไกลจากห้องจัดงานดีกว่ามั๊ย เดี่ยวคุณลุงจะเป็นห่วง”

ภาคินเอ่ยปากตามหลังทำให้หญิงสาวที่อยู่ในช่วงอารมณ์บ่จอยหันขวับมามองแบบหน้าหงิกใส่

“กลัวคุณพ่อจะเป็นห่วงปิ่น หรือกลัวที่จะไม่ได้มองคุณเภาตรานางแบบสาวสุดเซ็กซี่้วสาวทนนั่นกันแน่”

สวนกลับอย่างรู้ทันเล่นเอาภาคินที่ปกติมักจะวางมาดกับสาวๆ ถึงกับเสียหน้าไม่ใช่บ่อยแต่เขาก็ไม่คิดที่จะแก้ตัว

“พี่ไม่แก้ตัวหรอกนะว่าพี่สนใจคุณเภาตรา ผู้หญิงสวยเซ็กซี่หุ่นสลีวุดแถมยังอ่อนหวานเพอร์เฟคอย่างนั้นเป็นใครก็ต้องชอบ ดูอย่างไอ้คนขับรถตายด้านของน้องปิ่นสิ พี่เห็นมันจึงคุณเภาตราไม่แพ้พี่เหมือนกันนั่นแหละ”

ได้กลับเชิงเหน็บแนมหาว่าไม่รู้เลยว่าคำพูดทั้งหมด โดยเฉพาะประโยคหลังจะทำให้ปิ่นปักรู้สึกขาดความมั่นใจแบบที่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน โดยปกติความสวยน่ารักบวกกับสถานะไม่ธรรมดาของเธอมักจะเป็นที่ต้องตาของใครต่อใครจนเธอเซ็ง จะมีก็แต่พี่ระพัฒน์คนเดียวเท่านั้นที่ไม่เคยแม้แต่จะแสดงออกมาสักครั้งว่าเธอก็จัดเป็นผู้หญิงที่สวยทรงเสน่ห์คนหนึ่ง

ในจังหวะนั้นภาคินที่เพิ่งจะได้มาเห็นปิ่นปักแบบเต็มตา ก็กำลังยืมมองเธอแบบพิจารณา ชุตที่เธอใสในวันนี้ดูเปิดเผยให้เห็นส่วนเว้าส่วนโค้งอย่างชัดเจน โดยเฉพาะตรงหน้าอกที่แม้จะอวบอิมสู้นางแบบสาวสุดฮอตอย่างเภาตราไม่ได้แต่ขนาดของมันก็ไม่ธรรมดา ถ้าได้ลองจับดูสักครั้งเขามั่นใจว่ามันจะต้องอวบตึงจนล้นมือแน่ๆ

“แต่ดูๆ ไปวันนี้้องป็นก็สวยไม่ใช่เล่นเหมือนกันนะ”

ไม่พูดเปล่าเขาใช้หลังมือลูบได้ผิวพรรณเนียนนุ่มตรงต้นแขนที่เปลือยของเธอ ร่วงบางจึงريبเปียงตัวหลบ มองหน้ากลับไปด้วยสายตาที่ทั้งรังเกียจทั้งขยะแขยง

“ทำอะไรนะ! ทูเรศ! ไปให้ไกลๆ เลยนะไอ้คนบ้า!!”

ปฏิกิริยาของหญิงสาวเล่นเอาชายหนุ่มที่ไม่เคยถูกผู้หญิงคนไหนแสดงกิริยาแบบนี้ใส่มาก่อนถึงกับโกรธและเสียหน้าเป็นอย่างมาก

“แค่นี้ทำไมจะต้องเล่นตัว อย่าลืมนะว่าเราเป็นอะไรกัน ไม่ช้าก็เร็วยังงัยน้องป็นก็ต้องเป็นของพี่อยู่ดีนั่นแหละ”

“พูดอะไรหัดชะงักดูเงาหัวตัวเองบ้างนะ น้ำหน้าอย่างพี่อย่ามาทำอวดดีคิดที่จะเป็นเจ้าข้าวเจ้าของป็นหน่อยเลย ฟังแล้วอยากจะอ้วก!”

หญิงสาวดูถูกภาคินทั้งหน้าตาและท่าทางจนเขาทนไม่ได้ จึงโผล่เข้าไปคว้าร่างของเธอ แล้วกอดแน่น แน่นนอนว่างานนี้ป็นป้กรึบยกแขนยันภาคินออกไปทันทีแต่ไม่สำเร็จ

“จะทำอะไรของแก ปล่อยฉันทันที!!”

ป็นป้กอละวาดแหกปากใส่ตามคาด เธอเดินขลุ่ยลักอยู่ได้อ้อมกอดกำยำแต่ยังดีนภาคินก็ยังชอบใจ

“ก็จะพิสูจน์ให้น้องป็นเห็นยังงัยละว่าพี่เหมาะที่จะเป็นเจ้าของน้องป็นรีเปล่า”

ใบหน้าคมก้มลงซุกใช้ที่หัวไหล่มน พรำจูบไปถึงบริเวณลำคอ สัมผัสจากเขาทำให้หญิงสาวถึงกับสะดุ้ง มันแตกต่างจากความรู้สึกที่พี่ระพัฒน์มอบให้เธอนัก เพราะมันไม่ได้ทำให้รู้สึกเคลิบเคลิ้มงงวย ตรงกันข้ามกลับเป็นสัมผัสที่น่าสะอิดสะเอียนเสียจนนี่ก็อยากจะรีบผลักไสไปให้ไกลๆ แต่ดูท่าความคิดของเธอมันคงจะแสดงออกมาทางสีหน้าและการกระทำให้อย่างชัดเจน เขาจึงเร่งรัดคิดที่จะเอาชนะเธอให้ได้

ชายหนุ่มละจากลำคอระหง เงยหน้าขึ้นมาหมายจะจูบเซยชมริมฝีปากบางที่เฝ้ายวนแต่หญิงสาวรับรู้ได้โดยสัญชาตญาณจึงรีบเบือนหน้าหนีทันที

“ไม่! อย่านะ!!”

เธอส่งเสียงร้องพลางสะบัดหน้าหนี แต่ยิ่งทำทางชัดขึ้นดินรรมีมากเท่าไร ภาคินก็ยิ่งนึกอยากจะเอาชนะมากขึ้นเท่านั้น จึงจับปลายคางบีบบังคับให้เธอหันกลับมาแล้วบดริมฝีปากจูบจนเธอถึงกับทำหน้าเหยเก ในใจเฝ้านึกถึงแต่ชายผู้หนึ่งและหวังอยู่ในใจลึกๆ ว่าคนคนนั้นจะโผล่มาช่วยเหมือนทุกที ซึ่งดูเหมือนว่าความคิดของเธอจะได้รับการตอบสนอง ในช่วงเวลาเพียงนิดใจ จู่ๆ ก็มีชายคนหนึ่งโผล่เข้ามากระซากร่างของคนตัวโตแบบภาคินซะกระเด็นออกไปด้วยแขนเพียงข้างเดียว

หญิงสาวสัมผัสได้ดังนั้นก็ค่อยๆ ลืมตาขึ้นมอง แล้วต้องเบิกตากว้างเมื่อพบว่าเขาคือพี่ระพีพัฒน์

“คุณหนูเป็นอะไรมากมัยครับ”

คำถามของคนที่ไม่คิดว่าเขายังจะหยิบยื่นให้ความช่วยเหลือ หลังจากที่เธออาละวาดได้ตะเพิดออกไป ทำให้ปิ่นปักถึงกับน้ำตาคลอ

“แก! ไฉนขั้บรถจะจอก กล้าดียังไงมาสอดเรื่องของฉันกับน้องปิ่น ไม่รู้เหวอโงะ! ว่าน้องปิ่นเป็นคู่หมั้นของฉัน ฉันจะทำอะไรก็ได้ ไม่เกี่ยวกับแก!!”

ภาคินโกรธจัดถึงกับถลึงตา ตะคอกกลับไปคอเป็นเอ็น แต่พี่ระพีพัฒน์ไม่สะท้านกลัว มีหน้าซำยังหันกลับไปมองด้วยสีหน้าที่นิ่งเฉย อย่างดูถูก

“ดูว่าคุณจะเข้าใจอะไรผิดอยู่เยอะนะครับ ประการแรก คุณกับคุณหนูยังไม่ได้เป็นอะไรกัน ทุกอย่างมันเป็นแค่การพูดคุยของผู้ใหญ่เท่านั้น” ใบหน้าคมเข้มจริงจังก่อนที่จะเอ่ยถ้อยคำเชิงข่มขู่ “ประการที่สอง ต่อให้คุณหมั้นกับคุณหนูแล้วจริงๆ ผมก็แน่ใจว่าคุณไม่มีสิทธิ์ที่จะทำอะไรก็ได้ตามที่คุณพูด หรือถ้าคุณคิดที่จะทำ ผมก็มั่นใจว่านายท่านจะไม่พอใจที่รู้ว่าลูกสาวสุดที่รักเป็นแค่ของเล่นบำเรอความใคร่ของคุณ ที่เหลือคงไม่ต้องให้ผมบอกนะครับว่าจะมีอะไรเกิดขึ้นกับคุณบ้าง”

ภาคินถึงกับโมโหเดือดดาลที่โดนคนต่ำต้อยกว่าแบบพระพัฒน์สั่งสอน แต่ก็ได้แต่ยื่นกำ
หมัดข่มอารมณ์เพราะความจริงเกี่ยวกับเรื่องนายชิงชัย พระพัฒน์จึงหันมาคว้าข้อมือของคน
กำลังยืนน้ำตาซึม แล้วเดินจากชายที่กำลังทำหน้าเคียดแค้นแบบฝังลึกไปทั้งอย่างนั้น

ร่างสูงเดินนำหน้าจับมือคนที่ตัวเล็กกว่ามาตลอดทาง ที่น่าตกใจคือเธอไม่มีทีท่าจะดิ้น
รนสะบัดมือจากคนที่ต้อยต่ำแบบเขา นอกจากพยายามเอาหลังมืออีกข้างมาถูไถกับริมฝีปาก
ด้วยนัยก้อยากที่จะลบสัมผัสอันน่าสะอิดสะเอียนจากคนที่มีสกุลรุนชาติแบบภาคิ จนไม่นึกแค้น
ด้วยซ้ำว่าริมฝีปากของตนเองจะบวมเจ็บ และแดงช้ำมากมายขนาดไหน

ชายหนุ่มเห็นดังนั้นแต่ก็ไม่ได้พูดอะไรนอกเสียจากพาเธอเดินไปเรื่อยๆ ตรงดิ่งไปยัง
บันไดหนีไฟ กว่าที่ปีนปักษ์จะทันได้รู้ตัวหรือคัดค้าน ร่างสูงก็จับเธอแนบชิดติดกำแพงทันทีที่
ประตูปิดลง

“จะทำอะไรนะ”

หญิงสาวรู้สึกสับสนขึ้นมาอีกครั้ง จังหวะหัวใจของเธอเริ่มเต้นถี่สลับกับอาการหน้าแดง
เมื่อถูกท่อนแขนแกร่งทั้งสองข้างคร่อมค้ำตัวเธอเอาไว้

“จะช่วยลบสัมผัสที่คุณหนูไม่อยากจะจดจำยังงี้ล่ะครับ”

ชายหนุ่มพูดพลางก้มลงมาจนริมฝีปากของเขาแทบจะแนบชิดกับริมฝีปากของเธออยู่
รวมร่อ ปีนปักษ์จึงรีบยกแขนน้อยๆ ขึ้นมาดันแผ่นอกของเขาให้ห่างออกไป

“มะ...ไม่ อย่างนะ อย่าทำแบบนี้”

คำร้องห้ามที่เร้าให้นักมาจากความรู้สึกหวั่นไหวของผู้พูด ชื่อนี้พระพัฒน์เองก็สัมผัสได้
จึงไม่สนใจอาการแข็งขึ้น ค่อยๆ ก้มลงจรดริมฝีปากแนบชิดกับผิวแก้มที่ขาวเนียน สุดดมความ
หอมกรุ่นจากเนื้อสาว ทำให้ท่อนแขนน้อยๆ ที่เคยทำหน้าที่เป็นเกราะกำบังเริ่มที่จะอ่อนลง

เพียงแค่สัมผัสเล็กน้อยจากเขาก็ทำให้เธอแทบจะเสียการควบคุมตัว ชายหนุ่มรับรู้ได้
และเขาเองก็รู้สึกพอใจกับท่าทีของเธอ จึงฉวยโอกาสในจังหวะที่เธอกำลังปั่นป่วนจู้จี้จุกจิก

ฝีปากของเธอต่อริมฝีปากหยักได้รูปกดทับกับริมฝีปากบางอย่างละมุน ทำให้ความรู้สึกบางอย่างแผ่ซ่านไปทั่วร่างของหญิงสาวรวดเร็ว รสจูบที่ทั้งอ่อนโยนและเร้าร้อนยิ่งทำให้เธอหลับตาแน่น ยอมให้ลิ้นร้อนๆ ของชายหนุ่มสอดใส่ ได้ริมฝีปากของเธอเข้ามาอย่างง่ายดาย

กว่าจะรู้ตัวอีกทีหญิงสาวก็เผลอยกมือทั้งสองข้างขึ้นคล้องคอชายหนุ่มอย่างลืมหืม จวบจนกระทั่งความรู้สึกบางอย่างของเขาเพิ่มมากขึ้น ทั้งกลิ่นกายและผิวพรรณอ่อนละมุนทำให้เธออยากที่จะสัมผัสเธอมากกว่านี้

“ผมบอกคุณหนูรัยยังครับ ว่าวันนี้คุณหนูสวยมาก”

ชายหนุ่มค่อยๆ ถอนจูบออกมาแต่ใบหน้าก็ยังอยู่ไม่ห่างจากเธอนัก จ้องสบตากับคุณหนูที่เคยมีแววตาแข็งกร้าว แต่บัดนี้มันแทบจะหวานปานน้ำผึ้งโดยเฉพาะหลังจากถ้อยคำเมื่อสักครู่นี้เล่นเอาคุณหนูผู้ถือตัวแทบละลายหายไปในห้องอกอดของเขา

พระพัฒน์เห็นดังนั้นก็ยิ้มเล็กน้อย รอยยิ้มของเขาเล่นเอาปิ่นปักรู้สึกหัวใจพองโตจนคับแน่น เหมือนตัวเองกำลังลอยไปพร้อมๆ กับคำชมและรอยยิ้มอันน่าหลงใหลจากใบหน้าที่ดูมีเสน่ห์ จนอดที่จะเผลอคิดไปไม่ได้ว่านี่คือความฝัน แต่ทว่าสัมผัสจากชายหนุ่มต่อจากนั้นก็กลับเป็นเสียงยืนยันให้รู้ว่าเรื่องทั้งหมดมันล้วนแล้วแต่เป็นความจริงทั้งสิ้น

ท่อนแขนแกร่งโอบเอวดึงร่างบางเข้ามาแนบชิดจนทรวงอกที่นุ่มแทบจะจมหายไปกับแมงอกแกร่งของเขา แล้วละเลงรสจูบอันสุดแสนจะเร้าร้อน ช้าเร็วเร็วลิ้นนุ่มอุ่นผ่านริมฝีปากบางเข้าไปสำรวจพร้อมกับมอบความหวานฉ่ำจากการรัดพันลิ้นเล็กๆ ของเธอ ทำให้หญิงที่ไร้ประสบการณ์ เผลอสั่งเสียงครางในลำคออย่างลืมหืม ก่อนที่ชายหนุ่มจะค่อยๆ ถอนริมฝีปากออกเปลี่ยนมาเป็นซุกใช้บริเวณซอกคอเพื่อสุดดมความหวานจากกลิ่นกายของเธอ

ปิ่นปักเม้มริมฝีปากเข้าหากันพลางสุดลมหายใจเข้าเต็มปอด ความรู้สึกแปลกๆ ที่เขาเป็นผู้ก่อเริ่มที่จะทำให้เธอหายใจไม่ทัน แต่กระนั้นเขาก็ยังคงสัมผัสเธอต่อไป ริมฝีปากหยักดูดีเม้มไปทั่วลำคอขาวนวลเบาๆ โดยรู้ดีว่ามันจะเข้าไปปั่นป่วนอารมณ์ของเธอได้มากมายขนาดไหน

สิ่งที่ยืนยันได้เป็นอย่างดีคงจะเป็นสองมือบางที่กำลังจิกเนื้อผ้าตรงแขนเสื้อของเขา ดูท่าว่าฝีมือของเขาจะทำให้คุณหนูผู้ร้ายจากเคลิมัจฉลัทธิไปซะแล้ว พี่ระพัฒน์จึงไม่รอช้า ค่อยๆ ไล่มือที่โอบกอดเธอมากอบกุ่มทรวงอกอิมขนาดลัมมือ หญิงสาวสะดุ้งทันทีที่ถูกจับคลึงแต่ ความรัญจวนของคนมีประสบการณ์ก็ทำให้เธอลืมหูลืมตาที่จะปฏิเสธ ยิ่งพี่ระพัฒน์ก้มหน้าลงใช้ลิ้น ร้อนๆ โลมเลียที่เนินอกของเธอมันก็ยิ่งทำให้เธอรู้สึกหวั่นไหวจนแทบจะทรงกายไม่อยู่

มีหน้าซ้ำเขายังดึงขอบเสื้อตรงหน้าอกลงมาต่ำแทบจะถึงยอดทรวงแล้วก้มหน้าดูคม้น เนินเนื้อขาวจนวนางบางถึงกับสั่นเล็กน้อย เพราะทนกับสัมผัสสวาทแบบนี่ไม่ไหว หญิงสาว ครางออกมาจนลืมหูลืมตา มือเล็กๆ จิกเนื้อผ้าตรงแขนเสื้อเขาหนักกว่าเดิมพลงแขนงโยไปหน้า ขึ้นไปอย่างคนพยายามที่จะสะกดกลิ่นอารมณ์ ทำให้ชายหนุ่มค่อยๆ ละจากทรวงอกอิมคูนนั้น แล้วเงยหน้าขึ้นมามองเธออย่างพอใจ

“คุณหนูเล่นร้องเสียงดังแบบนี้เดี๋ยวคนอื่นก็มาเจอกันพอดีสิครับ”

พี่ระพัฒน์หยอกกลับแบบยั้มๆ มองไปหน้าแดงก่ำที่กำลังมึนงงและสับสนทำอะไรไม่ถูก

“อะ...ฉัน ฉันอยากกลับบ้าน”

ทันทีที่ปิ่นปักตัสติได้ก็ไม่กล้าสบตาเขา เอ่ยปากได้คำเดียวคือขอกลับบ้าน ซึ่งชายหนุ่ม ก็ไม่ต่อรองอะไร ยอมที่จะปล่อยตัวเธอออกมาอย่างง่ายดายพลงดึงขอบเสื้อตัวสวยให้ปกปิด เนินอกนูนมนั้นเอาไว้เหมือนเดิม

“ผมจะรายงานนายท่านให้ทราบก่อน คุณหนูไปรอผมในรถนะครับ”

มือหนาเย็นกุ่มแจให้ ปิ่นปักรับมันมาแต่โดยดีก่อนที่จะก้มหน้าเดินอายุไปรอที่รถตามที่ เขาว่า

หลังจากที่พี่ระพัฒน์รายงานให้ผู้เป็นนายได้รับรู้ ก็ทำหน้าที่ขับรถมาส่งเธอจนถึงบ้าน โดยระหว่างทางทั้งเขาและเธอไม่ได้มีการพูดคุยอะไรกันอีก แต่พี่ระพัฒน์รับรู้ดีว่าหญิงสาวที่นั่ง หน้าแดงเป็นลูกตาสลึงสุดปลั่งอยู่ข้างหลังนั้นคอยแอบมองเขาอยู่ตลอดเวลา

“เชิญครับคุณหนู”

ถ้อยคำเดิมๆ ที่ชายหนุ่มมักจะพูดอยู่เป็นประจำเวลาที่เดินมาเปิดประตูให้ มันกำลังทำให้เธอรู้สึกผิดหวังเป็นอย่างมาก เพราะเธอคาดหวังเอาไว้สูงว่าเขาคงจะมีคำพูดที่ต้องการจะบอกกับเธอมากกว่านี้ ปีนปักษ์จึงเดินหน้าลงมา ทันทีที่เท้าแตะพื้นยังคงยืนอยู่ที่เดิมเพื่อรอดูท่าทีของพระพัฒน์ แต่เขาก็เอาแต่นิ่งเฉย

“เข้าบ้านเถอะครับ ดึกมากแล้ว พรุ่งนี้คุณหนูจะต้องรีบตื่นไปเรียนแต่เช้า”

คำกล่าวสั้นๆ ที่น่าผิดหวังเล่นเอาใบหน้าหวานถึงกับหน้าอ้อย่างน้อยใจ แล้วเดินหันหลังคิดที่จะเข้าไปในบ้าน แต่จู่ๆ มือของคนในวันนี้ทั้งวันแทบจะป็นหัวเธอไม่หยุดโดยเฉพาะตอนที่อยู่หลังประตูหนีไฟกันสองต่อสองนั้นก็ยกขึ้นมาคว้าแขนเธอเอาไว้ ทำให้ร่างบางหยุดชะงักไปพร้อมๆ กับหัวใจที่เริ่มจะเต้นไม่เป็นจังหวะขึ้นมาอีกครั้ง

“คุณหนูโกรธผมมั๊ยครับ เรื่องที่ผมทำอะไรแบบนั้นกับคุณหนู”

คำถามนี้เล่นเอาป็นปากหน้าแดงกำไปอีกรอบ เมื่อคิดถึงสัมผัสที่เขามอบให้กับเธอ

“ถ้าโกรธละ นายจะทำยังไง” เธอพยายามเงยหน้ารวบรวมความกล้ามองเขากลับไป

“ถ้าอย่างนั้นผมยอมให้คุณหนูทำโทษ คุณหนูต้องการให้ผมทำอะไรผมก็จะทำ”

คำพูดของชายหนุ่มเล่นเอาคุณหนูป็นปากถึงกับฉีกยิ้มกว้างไปเลยทีเดียว

“จริงๆ นะ อะไรก็ได้มั๊ย” เสียงเล็กแสนหวานถามกลับไปอย่างเจริงว่า ใบหน้าคมจึงพยักรับพร้อมคำยืนยัน

“จริงครับ ผมสัญญา”

“ถ้าอย่างนั้นฉันขอคิดดูก่อน แต่นายอย่าลืมคำพูดของตัวเองก็แล้วกัน”

เธอเอ่ยปากอย่างอารมณ์ดีก่อนที่จะหันหลังวิ่งหายเข้าไปในบ้าน แล้วตรงดิ่งเข้าห้องนอนของตัวเองด้วยหัวใจที่เบิกบาน ทันทีที่ประตูปิดลงหญิงสาวก็เดินไปนั่งที่เตียงนึกถึงใบหน้าของคนที่จะจะมา เพื่อกลั่นกรองความรู้สึกแปลกๆ ที่มันกำลังก่อตัวขึ้นอย่างรวดเร็วจนถึงรับแทบไม่ทัน มันเป็นความรู้สึกที่มีทั้งความสุข ตื่นเต้น วาบหวาม ใจเต้นระทึกตึก

ตักจนหายใจหายคอแทบไม่ทัน และทุกครั้งคนที่ทำให้เธอเป็นเช่นนั้นก็คือพี่ระพัฒน์ ชายหนุ่มที่มักจะหัวเสียใส่เธออย่างร้ายกาจ แต่บางครั้งก็อบอุ่นอ่อนโยนกับเธอจนน่าใจหาย ที่สำคัญเขามักจะเผลอมาช่วยเหลือทุกครั้งในยามที่เธอต้องการ และเธอก็สัมผัสได้ว่าสิ่งต่างๆ ที่เขากำหนดนั้นช่างแตกต่างจากบรรดาผู้ที่ห้อมล้อมหวังประจบประแจงเธอทั้งสิ้น ♦♦♦♦

ตอนที่ 5 : คำสัญญาที่ลวงหลอก

เช้าวันรุ่งขึ้นปิ่นปักรีบตื่นขึ้นมานั่งส่องกระจกตรงโต๊ะเครื่องแป้งเพื่อสำรวจความพร้อมของตนเอง ทำให้ป้าแจ่มที่เฝ้ามองจากปฏิกิริยาไม่คุ้นเคยออกอาการงง ปกติในเวลานี้คุณหนูของนางจะยังคงนอนคุ้ยคู้อยู่บนเตียง ต้องใช้วาทศิลป์ปลานแปรชอว์ร้องและหลอกล่ออยู่นานปิ่นปักถึงจะยอมลุกขึ้นมาจากที่นอนได้

“เอ...ทำไมวันนี้คุณหนูคนสวยของป้าถึงได้ตื่นขึ้นมาแต่เช้าได้ละคะเนี่ย เกิดอะไรขึ้นกันนี่”

นางเอ๋อปากชมพร้อมกับเดินยิ้มตรงเข้ามา ด้วยความที่เคยอาบน้ำร้อนมาก่อนจึงพอจะมองออกว่าอาการนั่งยิ้มน้อยยิ้มใหญ่อยู่คนเดียวที่หน้ากระจกแบบนี้เนื่องมาจากสาเหตุอะไร

“จริงหรอคะ ที่ป้าแจ่มพูดนะคะ”

หญิงสาวเอ๋อถามคนที่ดูแลเธอมาตั้งแต่เด็ก แม้จะชินกับคำชมพวกนี้และเข้าใจว่าตัวเองก็ไม่ได้ชั่วร้ายอะไร แต่ก็ยังอยากที่จะรู้ว่าเธอนั้นสวยมากพอที่จะทำให้ใครคนหนึ่งนึกสนใจขึ้นมาได้หรือเปล่า

“จริงสิคะ คุณหนูนะสวยเหมือนคุณแม่ของคุณหนูไม่มีผิด เรื่องนี้ป้ากล้ายืนยันให้เลยคะ”

นางช่วยหิวผมหันยาวสลายให้กับคุณหนูที่รัก พลังนี้ถึงนายหญิงคนเก่าที่ติดตามรับใช้มาตั้งแต่ยังไม่ได้แต่งงานกับพ่อของปิ่นปัก จนกระทั่งนายหญิงเสียชีวิตด้วยโรคภัย ทิ้งปิ่นปักไปตั้งแต่ยังจำความไม่ได้ นางจึงตัดสินใจที่จะอยู่ที่นี้ต่อในฐานะแม่แทนเพื่อคอยดูแล ทุ่มเทความรักให้กับคุณหนู ทดแทนความรักของผู้เป็นแม่ที่หญิงสาวไม่เคยได้สัมผัส แถมความรักของคนเป็นพ่อก็ดันแสดงออกมาด้วยความแข็งกระด้าง แม้จะรู้ว่ามันทดแทนกันไม่ได้แต่นางก็พยายามอย่างเต็มที่เพื่อเติมเต็มในสิ่งที่ปิ่นปักไม่เคยจะได้รับ

ปิ่นปักก้นหน้าเล็กน้อยพุดถึงแม่ขึ้นมาที่ไร เธอรู้สึกเหมือนกับมันเป็นเพียงความฝัน
ตอนนี้จำหน้าแม่ตัวเองแทบจะไม่ได้ มีเพียงรูปถ่ายคอยยืนยันให้รู้ว่าตัวเองก็มีแม่ไม่ใช่เด็กที่เกิด
มาจากกระบอกไม้ไผ่ เหมือนตอนเด็กๆ ที่มักจะถูกเพื่อนๆ ล้อเลียนอยู่เป็นประจำ

“ปิ่นไม่รู้นี่คะว่าพุดจริงหรือแกล้งชม ตั้งแต่เด็กเวลาปิ่นทำอะไรก็มีแต่คนพุดว่าดีไปหมด
ไม่เห็นจะมีใครยอมพุดเรื่องจริงกับปิ่นสักคน”

“คนอื่นอาจจะประจบแต่ป้าไม่คิดที่จะทำอย่างนั้นหรอกคะ คุณหนูของป้าสวยมีเสน่ห์
มากจริงๆ และถ้าคุณหนูอ่อนโยนมากกว่านี้ ป้าเชื่อแน่ว่าจะมีแต่คนมารุมรักคุณหนูด้วยความ
จริงใจให้สักวัน เหมือนกับที่นายท่านรักคุณแม่ของคุณหนูมากจนไม่มองผู้หญิงคนไหนอีกเลย
นั่นแหละค่ะ”

นางสงี่ยมให้หญิงสาวทางกระจก เห็นดูคุณหนูที่เติบโตขึ้นทุกวัน จนเชื่อแน่ว่าตอนนี้ใน
ใจของปิ่นปักกำลังแอบมีใครบางคนซุกซ่อนอยู่ แต่ที่ปิ่นปักก็รู้คือคนคนนั้นไม่ใช่ภาคินว่าที่คู่หมั้นที่
เพียบพร้อมไปเสียทุกอย่าง หากแต่เป็นชายหนุ่มผู้ต่ำต้อยอย่างพีระพัฒน์ และที่สำคัญความรัก
ต้องห้ามนี้มันกำลังก่อตัวขึ้นอย่างรุนแรงในใจของหญิงสาวมากขึ้นทุกวันๆ

ทันทีที่ปิ่นปักแต่งตัวเสร็จเธอก็เดินตรงมาที่รถพร้อมกับคำว่าอ่อนโยนของป้าแจ่มที่
วนเวียนอยู่ในหัว แต่กลับเห็นชายผู้หนึ่งยืนหันหลังให้ เขาใส่ชุดสูทสีดำสนิทอันเป็นเครื่องแบบ
ของคนขับรถควบตำแหน่งบอดีการ์ด รูปร่างสูงปานกลาง ไหล่กว้างดูบึกบึน แต่ทั้งหมดนั้นดู
ยังไง ชายผู้นี้ก็ไม่ใช่พีระพัฒน์อย่างแน่นอน

“สะ...สวัสดีครับคุณหนู ชะ...เชิญครับ”

เขาคือเตชะนั่นเอง ชายหนุ่มผิวยิ้มแย้ม รุสสีหวาดๆ พลาญเปิดประตูรถให้หญิงสาวที่
ยืนขมวดคิ้ว ทำหน้าบึ้งใส่

“เขาหายไปไหน” คำถามห้วนๆ เล่นเอาเตชะสะดุ้งนิดหนึ่ง

“คะ...ใครครับ”

“ก็คนขับรถประจำตัวของฉันไง เขาหายไปไหน ทำไมนายถึงโผล่มาแทนที่จะเป็นเขา”

“อ้อ...คุณหนูหมายถึงไอ้พี่เหวอครับ ต้องขอโทษจริงๆ ครับ คือผมไม่รู้ว่าคุณหนูถามถึงมัน เพราะปกติผมจะได้ยินคุณหนูเรียกมันว่า ไอ้ แก ไอ้ชีซ่า ผมก็เลย...”

คนพูดมากชะงักไปเล็กน้อยเมื่อเห็นหญิงสาวจ้องหน้าเขาเขม็งอย่างเอาเรื่อง

“เอ่อ...สรุปว่าวันนี้มันลาป่วย เพราะไม่สบายนะครับ”

คิวเรียวยลวยเลิกขึ้นอย่างแปลกใจ เท่าที่เห็นเมื่อวาน เขาก็ดูแข็งแรงดีไม่มีที่ทำาว่าจะป่วยหรือไม่สบายเลยสักนิด แต่เธอก็ไม่ได้ถามอะไรนอกจากกระพืดกระพืดเดินขึ้นไปนั่งบนรถแบบอารมณ์เสียอยู่ดี

“คุณหนูครับ วันนี้ตอนเย็นคุณหนูจะไปทำธุระที่ไหนต่ออีกก็เปล่าครับ”

คนขับรถหนุ่มเอ่ยปากถามในขณะที่กำลังปฏิบัติหน้าที่ โดยตลอดทางพยายามขับรถให้นิ่มนวลที่สุด กลัวว่าถ้าเกิดเผลอขับไปเหยียบก้อนหินดินทรายจนเกิดอาการสั่นสะเทือนขึ้นมา แม้แต่เพียงเล็กน้อย คุณหนูผู้ร้ายกาจที่กำลังนั่งหน้ามู่อยู่ข้างหลังอาจลุกขึ้นมาชกเขาโทษฐานที่หาว่าจงใจกลั่นแกล้งอีกก็ได้

“ไม่ ถามทำไม”

หญิงสาวแหวกกลับไปอย่างรำคาญ ตอนนี้อยู่กำลังเคร่งเครียดอารมณ์บูด คิดแต่เรื่องของพระพัฒน์อยู่

“มะ...ไม่มีอะไรหรอกครับ ผมก็แค่คิดว่าถ้าหากคุณหนูไม่มีธุระที่ไหน ผมจะได้รีบไปส่งคุณหนูที่บ้าน ผมจะได้รีบไปเยี่ยมไอ้พี่มันนะครับ”

เตชะตอบกลับไปอย่างหวาดๆ แต่หญิงสาวที่นั่งอยู่ข้างหลังถึงกับตาลุกวาว

“นายรู้จักที่อยู่ของเขาด้วยเหวอ” เธอย้อนถามกลับไปยังต้นตอ ทำให้แบบนั้นทำให้เตชะรู้สึกกัง

“ครับ คือผมเคยรู้มาว่ามันพักที่ไหน แต่ยังไม่เคยไปจริงๆ สักครั้ง”

คำตอบดูกระอักกระอ่วนนั้นทำให้ปิ่นปักนิกสงสัย เตชะสังเกตเห็นจึงเอ่ยปากเล่า
ความสัมพันธ์ของเขากับพระพัฒน์ออกมาเอง

“ผมกับมันไม่สนิทกันนะครับ ทั้งๆ ที่ผมอยาก คือไอ้พื้มันค่อนข้างเก็บตัวไม่ชอบสูงส่ง
กับใคร มันก็เลยกลายเป็นคนไม่มีพวก นี่ดีนะครับที่มันเป็นคนโปรดท่านก็เลยไม่มีใครกล้าทำ
อะไร เพราะท่าทีแบบมันใครเห็นก็นึกมันได้ทั้งนั้น ตอนผมเจอมันแรกๆ ผมยังรู้สึกว่ามันได้ไม่
ชอบขึ้นหน้ามันเลย”

“แล้วทำไมอยู่ดีๆ นายถึงอยากเป็นเพื่อนกับเขาล่ะ”

แววตากลมโตส่อแววอยากรู้อยากเห็นขึ้นมาทันที

“ก็เพราะว่าผมมันเป็นคนไม่มีพวกเหมือนกันนะสิครับ แต่เป็นเพราะความไม่ได้เรื่องเลย
มักจะถูกกดขี่จากพวกเดียวกัน ไม่เหมือนกับมันที่มีแต่คนอิจฉาหรือกนะครับ”

เล่าออกมาตรงๆ ไม่นึกอายในปมด้อย เพราะเมื่อพูดถึงเรื่องนี้ที่ไรมันทำให้เขารู้สึกดี
ขึ้นมาทุกครั้งนั่นเอง

“มีอยู่ครั้งนึงผมทำให้ไอ้คมเดชไม่พอใจ พวกมันเลยคิดที่จะรุมซ้อมผม แต่ไอ้พื้มันเข้ามา
ช่วย ผมก็เลยรอดครบสามสิบสองมาจนถึงทุกวันนี้ ตอนนั้นผมถึงได้รู้ว่าแม้ไอ้พื้มันจะเจี๊ยบๆ ดู
หยิ่งๆ แต่มันก็เป็นคนมีน้ำใจที่นาคบที่สุดเ็นบรรดาคนอย่างพวกเราด้วยกันนะครับ”

ปิ่นปักได้ยินดังนั้นก็ยิ่งรู้สึกชื่นชมพระพัฒน์ จนความหมั่นไส้เมื่อแรกเห็นที่ไม่ต่างอะไร
ไปจากเตชะและคนอื่นๆ หายไปเป็นปลิดทิ้ง ที่เหลืออยู่ก็เลยกลายเป็นความรู้สึกดีๆ ที่มีมากขึ้น
กว่าเก่าเป็นทวีคูณ

“ถ้าอย่างนั้นนายก็รีบไปเยี่ยมเขาซะสิ ตอนนี้เลย”

“ตะ...แต่ว่า คุณหนูจะต้องไปเรียน...”

“ฉันจะให้จัดการเรื่องลาป่วย เรื่องแค่นี้ทางมหา'ลัยไม่ติดใจโทรไปฟ้องคุณพ่อให้นาย
ช่วยหรือก”

สิ้นแผนการหนีเรียนของปิ่นปัก เตชะจำต้องหักเลี้ยวพวงมาลัยเบนทิศไปอีกทางเพราะไม่กล้าขัดอารมณ์คุณหนูปิ่นปักผู้นี้นั่นเอง ไม่ช้าไม่นานเตชะก็พาปิ่นปักมาถึงที่หมาย สถานที่ดังกล่าวคืออพาร์ทเมนต์ที่โตรมๆ และสภาพแวดล้อมแบบบ้านๆ

“คุณหนูรอผมอยู่ในรถนะครับ ผมจะขึ้นไปแป๊บเดียว แล้วจะรีบลงมาทันที”

เขาหันไปพูดกับหญิงสาวที่กำลังนั่งมองซ้ายมองขวา ประหนึ่งเข้าใจดีว่าคุณหนูผู้สูงศักดิ์คงจะตกตะลึงฟังเพื่อกับสถานที่ จนไม่อยากจะย่างกรายเข้าไปในที่ที่ทั้งโตรม ทั้งเก่าแบบนี้เอาแน่ๆ

“นายนั่นแหละอยู่ในรถ ฉันจะขึ้นไปเยี่ยมเขาเอง บอกมาว่าเขาอยู่ห้องไหน”

เธอออกคำสั่งอันน่าฉงนอีกครั้ง เตชะถึงกับร้องหาว!! แต่ไม่กล้าจะขัดขึ้นใจ สุดท้ายปิ่นปักก็เดินเข้ามาในอพาร์ทเมนต์แห่งนี้เพียงลำพัง เธอถือถุงผลไม้ที่เตชะฝากเอาขึ้นมาให้พัฒนาด้วยหัวใจที่เต็มแรง ความตื่นเต้นทำให้เธอคิดไปสารพัดโดยเฉพาะเรื่องที่ว่าจะรู้สึกยังไงที่เห็นเธอ กระทั่งร่างบางมายืนนิ่งอยู่ตรงหน้าห้อง หญิงสาวก็ค่อยๆ ตั้งสติยกมือขึ้นเคาะประตูก่อนที่มันจะเปิดออกมาพร้อมกับร่างของคนทีบอกว่าป่วย แต่สีหน้ากลับไม่ได้เป็นเช่นนั้น

“คุณหนู!” พี่ระพัฒน์เอ่ยปากอย่างแปลกใจ แต่สีหน้าที่คมคายยังคงนิ่งสนิทเช่นทุกที

“คือ เพื่อนนายที่ชื่อเตชะฝากนี่มาให้ เขาบอกว่านายป่วยฉันก็เลยมาเยี่ยม”

ปิ่นปักใช้สองมือยกถุงผลไม้ขึ้นมาอย่างอายนๆ พี่ระพัฒน์จึงยิ้มเล็กน้อยก่อนที่จะหยอกกลับ

“คุณหนูก็เลยโดดเรียนมาเพื่อเยี่ยมผมโดยเฉพาะอย่างนั้นหรือครับ”

คนที่กำลังอายอยู่ไม่ตอบคำถามเขาแต่ก้มหน้างุด พี่ระพัฒน์จึงเอ่ยปากเชื้อเชิญให้เธอเข้ามาข้างใน ซึ่งเธอก็ยอมทำตามอย่างว่าง่าย พลังกวาดสายตาส่องไปรอบห้องแคบๆ ที่มีเตียง โซฟา และโต๊ะกินข้าวเล็กๆ มันทั้งสะอาดและสบายตา แตกต่างจากภาพที่เธอจินตนาการเอาไว้โดยสิ้นเชิง

“เชิญคุณหนูนั่งก่อนนะครับ ห้องมันอาจจะคับแคบไปหน่อย หวังว่าคุณหนูคงจะไม่รังเกียจ”

ชายหนุ่มพูดในขณะที่กำลังรินน้ำลงแก้วเพื่อนำมันมาให้เธอ หญิงสาวจึงรีบหันไปตอบอย่างร้อใจ ดวงตากลมโตของเธอเบิกกว้างฉายแววตระหนก ไม่อยากให้เขาคิดอะไรแบบนั้นกับเธอเลย

“ไม่นะ ฉันไม่รังเกียจเลยสักนิด”

ท่าทีของเธอทำให้รอยยิ้มจางๆ ผุดขึ้นตรงมุมปากของชายหนุ่มทันที

“ถ้าอย่างนั้นผมต้องขอบคุณคุณหนูที่ไม่รังเกียจผม ผมดีใจจริงๆ ครับ”

มือหนาวางแก้วน้ำลงตรงหน้า แล้วนั่งลงข้างๆ หญิงสาวที่กำลังหน้าแดง ห้วนไหวไปกับคำพูดของเขาเมื่อสักครู่

“เอ่อ...คือ พี่พี่ทานยาแล้วรึยังคะ”

ปิ่นปักก้นหน้าพยายามรวบรวมความกล้าเรียกเขาออกไปแบบนั้น เธออยากทำตัวอ่อนหวานตามที่ป้าแจ่มแนะนำ หวังให้ชายหนุ่มรู้สึกแบบเดียวกับที่เธอกำลังรู้สึกกับเขา ทว่าพีระพัฒน์กลับทำหน้างงๆ เล็กน้อย

“เมื่อที่คุณหนูเรียกผมว่ายังงั้นนะครับ” เขาหันกลับไปถาม นึกแปลกใจจนแทบไม่เชื่อหูตนเอง

“ก็เรียกพี่พี่ไง พี่อายุมากกว่าปิ่น ปิ่นก็ควรที่จะเรียกพี่ว่าพี่พี่ไม่ใช่เหรอ”

ตอบกลับไปอย่างอายๆ ส่วนชายหนุ่มนิ่งไปสักพัก ก่อนที่จะยิ้มนิดๆ

“ขอบคุณครับที่คุณหนูให้เกียรติผม แต่ผมเป็นแค่พี่ช้ำคุณหนูไม่จำเป็นที่จะต้องเรียกผมอย่างนั้นก็ได้ เอาเป็นว่าแค่เรียก นาย หรือชื่อเฉยๆ ก็พอ”

“ไม่ ปิ่นจะเรียกพี่พี่ และพี่ก็เลิกเรียกตัวเองว่าเป็นพี่ช้ำของปิ่นสักที ปิ่นไม่ชอบ!”

หญิงสาวแหงนมาทันทีที่ถูกขัดใจ ดิ่งดันที่จะเรียกเขาแบบนั้นต่อ พี่ระพัฒน์จึงมองเธอพร้อมกับถอนหายใจออกมา

“ก็ได้รับ คุณหนูจะเรียกผมอย่างนั้นก็ได้ ผมยอมแพ้แล้ว”

สินคำยินยอมจากเจ้าตัวหญิงสาวก็ถึงฉีกกับยิ้มออกมาอย่างพอใจ

“ถ้าอย่างนั้นพี่จะต้องเลิกเรียกป็นว่าคุณหนูด้วย พี่จะต้องเรียกป็นว่าป็นอย่างเดียว ตกลงมั๊ยคะ”

“ตกลงครับ แต่เราจะเรียกกันแบบนี้เฉพาะตอนที่อยู่กับตาล้าฟังสองต่อสองเท่านั้นนะ ผมไม่อยากให้คนอื่นคิดไม่ดีกับเรา”

ชายหนุ่มกล่าวสั้นๆ โดยมีป็นปักพักหน้ายิ้มรับอย่างเข้าใจ ก่อนที่จะรู้สึกใจเต้นแรง ขึ้นมาอีกครั้งเมื่อเขาเริ่มขยับเข้ามาใกล้พลางพาดแขนกับขอบโซฟาเล็กๆ ละม้ายคล้ายจะโอบ เธอ ใบหน้าของเขาอยู่ไม่ไกลจากใบหน้าของเธอนัก ทำให้เธอสัมผัสได้ถึงลมหายใจอุ่นๆ ที่กำลังรดรินต้องผิวแก้ม

“ผมยอมทำตามคำขอของคุณหนูแบบนี้แล้ว คุณหนูคิดที่จะให้รางวัลกับผมยังงัยบ้างล่ะครับ”

คำพูดที่กระซิบซิดริมหูเล่นเอาป็นปักถึงกับใจสั่น นั่งก้มหน้าทำอะไรไม่ถูก ไม่กล้าคิดจริงๆ ว่าคำถามที่มีนัยแฝงนั้นกำลังหมายถึงอะไรกันแน่

“ผมแค่ถามเล่นๆ ทำไมคุณหนูจะต้องกลัวด้วยล่ะครับ”

“ป็นไม่ได้กลัวและพี่ก็ยังไม่ได้ทำตามที่เป็นขอ พี่ยังเรียกป็นว่าคุณหนูอยู่เลย”

ป็นปักทำหน้าอสู ทวงคำสัญญาที่ตกลงกันเอาไว้

“ก็ได้รับป็น ให้พี่เรียกป็นแบบนี้ไซ้มั๊ย”

ทันทีที่การเรียกชื่อเล่นแบบสนิทสนมหลุดออกมาจากปากของพี่ระพัฒน์ ป็นปักก็ดูจะมีสีหน้ายิ้มแย้มขึ้นมาทันที เธอรีบพยักหน้ารับเร็วๆ แบบพอใจก่อนที่จะต่อเรื่องต่อไป

“อีกอย่างพี่พี่สัญญาากับป็นเอาไว้เมื่อคืนว่าจะยอมให้ป็นทำโทษเรื่องที่พี่ทำ....ทำ เอ่อ ...ทำอะไรแบบนี้กับป็น ป็นมาทวงสัญญานั้นกับพี่ด้วยนะ”

น้ำเสียงฉะฉานมั่นใจเริ่มตะกุกตะกัก หน้าแดงก่ำขึ้นมาอีกครั้งเมื่อนึกถึงสัมผัสแนบชิดเมื่อคืนอย่างอายๆ

“ได้สิครับ ปีนอยากจะให้พี่ทำอะไรให้ดีล่ะ”

“ปีนอยากให้พี่พาปีนไปเที่ยวทะเล ปีนอยากเห็นทะเล พี่พาปีนไปหน่อยได้มั้ยคะ”

ชายหนุ่มนิ่งไปเล็กน้อย ทำท่าเหมือนกับกำลังครุ่นคิดอย่างหนัก ทำให้ปีนปักหลัจนตัวโก่ง ก่อนที่จะฉีกยิ้มกว้างกว่าเดิมเมื่อชายหนุ่มรับคำ

“ได้สิ พี่จะพาปีนไปวันนี้เลยดีมั้ย”

“จริงหรอคะ เอ๊ะ! แต่พี่ไม่สบายอยู่นี่”

หญิงสาวดีใจสุดตัว แต่พอนึกขึ้นมาได้ว่าพี่ระพัฒน์กำลังป่วยก็สลดลงทันตา

“พี่ดีขึ้นแล้ว พาปีนไปได้อย่างแน่นอน ไม่ต้องเป็นห่วง”

รอยยิ้มละมุนของชายตรงหน้าเล่นเอาปีนปักกระทวย ซึ่งก็เป็นจังหวะเดียวกันกับที่พี่ระพัฒน์ลุกขึ้นและเดินนำเธอลงไปข้างล่าง ทั้งคู่ตรงไปหาเตชะที่ยืนรออยู่ข้างรถ

“วันนี้นายกลับไปก่อนละกัน ตอนนี้ฉันดีขึ้นแล้ว จะรับช่วงขับรถให้คุณหนูต่อเอง ไม่ต้องเป็นห่วง”

พี่ระพัฒน์พูดด้วยสีหน้าที่นิ่งสนิท ทำให้เตชะที่มีความสงสัยอยู่เต็มหัวไม่กล้าเอ่ยปากถามอะไร นอกจากยื่นกุญแจรถให้พี่ระพัฒน์ที่แต่งตัวแบบสบายๆ ในใจรู้สึกทะแม่งๆ กับเรื่องราวของคนทั้งสอง แต่ก็คิดว่ามันเป็นเรื่องราวสาระที่ไม่มีวันเป็นจริงขึ้นมาได้ จึงไม่ใส่ใจที่จะจับพิรุณใดๆ ต่อ

“งั้นก็ฝากนายด้วยละกัน ฉันไปก่อนละ”

หลังจากนั้นไม่นานชายหนุ่มก็ขับรถพาปีนปักตรงดิ่งไปที่ทะเลที่ใกล้กรุงเทพฯ ที่สุด หญิงสาวรู้สึกอารมณ์ดีนี่ก็อยากเปิดหน้าต่างออกเพื่อสูดอากาศจากลมทะเลเข้ามาให้เต็มปอด

กระทั่งพีระพัฒน์พาเธอมายังจุดชมวิวที่ได้รับความนิยมมากที่สุด ร่างบางก็รีบวิ่งลงจากรถด้วยความตื่นเต้น ยิ้มอย่างร่าเริงสดใสหันมาเรียกพีระพัฒน์เป็นการใหญ่

“พี่ๆ มานี้เร็วๆ ตรงนี้สวยมากๆ เลยค่ะ”

เสียงเล็กๆ ตะโกนพร้อมกับวิ่งไปเกาะขอบรั้วตรงทางเดินยาวที่ทอดลงไปทะเล ทำให้สัมผัสได้ถึงกลิ่นอายและลมทะเลอย่างใกล้ชิด ร่างสูงเดินตามไปพลางสอดมือล้วงกระเป๋าด้วยมาดนิ่งๆ ก่อนที่จะมาหยุดยืนอยู่ข้างเธออีกที

“ปิ่นชอบทะเลมากเลยหรอ”

ดวงหน้าคมหันไปถามหญิงสาวที่กำลังยืนทอดสายตามองไปยังท้องทะเลผืนกว้างด้วยใบหน้าที่เป็นยิ้ม

“ค่ะ ปิ่นชอบธรรมชาติ ยิ่งทะเลปิ่นยิ่งชอบ เวลาที่เห็นแล้วมันทำให้ปิ่นรู้สึกสบายใจ แต่ปิ่นไม่ค่อยมีโอกาสได้มาเท่าไรหรอกค่ะคุณพ่อไม่ว่างจะมาเป็นเพื่อน เพื่อนคนอื่นที่สนิทจริงๆ ปิ่นก็ไม่มี จะให้มากับคนอื่นที่ไม่สนิทปิ่นก็ไม่อยากมา” ดวงตากลมโตที่สดใสดูเศร้าลงทันทีที่พูดถึงเรื่องนี้

“แล้วทำไมคราวนี้ปิ่นถึงอยากมากับพี่ล่ะ”

ปิ่นปักหน้าแดงไปอีกรอบ ไม่รู้จะพูดตรงๆ ไปเลยดีมัยว่าสำหรับเขา เธอมีความรู้สึกที่พิเศษด้วยเลยอยากจะทำให้เขาพามา แต่ก็กลัวว่าเขาจะเห็นเธอเป็นผู้หญิงใจง่ายที่ไม่ทันไรก็คิดเลยเถิดกับเขาไปไกลถึงเพียงนั้น

“ก็ คือ... ก็ ปิ่น...ปิ่น”

สุดท้ายก็ไม่ว่าจะใช้คำพูดไหนดี แต่คนที่ผ่านร้อนผ่านหนาวมาเยอะแบบพีระพัฒน์มีหรือที่จะดูปิ่นปักไม่ออก

“ช่างมันเถอะครับ เขาเป็นว่าพีดีใจที่ปิ่นเลือกที่จะมากับพี่”

ชายหนุ่มหันไปจ้องหน้าคนที่ยืนอายม้วนอยู่ข้างๆ ก่อนที่จะเอ่ยปากชวนเธอทำกิจกรรมอย่างอื่นที่คู่รักมักจะชอบทำกันเวลาที่มาเที่ยวทะเลแบบนี้

“ไปขี่จักรยานเล่นกันเถอะ พี่จะพาไปไปดูที่สวยงามๆ ที่อื่นอีก”

คำชักชวนอันแสนอบอุ่นนี้ทำให้ปิ่นปักยิ้มหน้าบานให้เขาทันที

“ดีค่ะ เอาจักรยานแบบที่เป็นสองตอนนะคะ”

“ได้สิ ไม่มีปัญหา”

ชายหนุ่มกล่าวยิ้มๆ มองตามร่างที่กระโดดโลดเต้นนำหน้าเขาไปเข้าจักรยาน ก่อนที่จะพาเธอปั่นมันไปรอบๆ ชมทิวทัศน์ แวะกินข้าวตามข้างทาง ดูนั่นดูนี่ไปเรื่อยแทบจะทั้งวันไม่มีเบื่อหรือเหน็ดเหนื่อย จนกระทั่งตกเย็นทั้งสองก็กลับมายืนชมวิวดูพระอาทิตย์ค่อยๆ ลาลับขอบฟ้า ณ จุดชมวิวที่เดิม

“ขอบคุณนะคะ วันนี้ปิ่นสนุกมากจริงๆ”

เธอหันไปพูดกับชายหนุ่มข้างๆ ด้วยความสุขที่ฉายอาบอยู่บนใบหน้า

“ไม่เป็นไรหรอก พี่ยินดี”

ทว่าในจังหวะนั้นจู่ๆ เสียงโทรศัพท์ของพี่ระพัฒน์ก็ดังขึ้นมาขัดจังหวะ เขาจึงรีบล้วงมันขึ้นมาดูก่อนที่จะเงยหน้ามายิ้มให้กับหญิงสาวที่ดูจะงงงวยไม่ใช่เน้อย

“พี่ขอตัวไปคุยโทรศัพท์แป๊บหนึ่งนะ”

ปิ่นปักไม่ได้พูดอะไร แค่มองหน้ารับและคอยขำเลี้งดูพี่ระพัฒน์คุยโทรศัพท์เป็นครั้งคราว จนกระทั่งเขาจบการสนทนาจึงเดินกลับมาหาเธอ

“กลับกันเถอะครับ เตชะโทรมาถามว่าพี่เป็นยังไงมั่ง เขาคงจะเป็นห่วงพี่กับปิ่น”

ในที่สุดปิ่นปักก็คลายความสงสัย เพราะรู้ว่าพี่ระพัฒน์เป็นคนไร้ญาติขาดมิตร ดังนั้นเมื่อมีคนโทรเข้ามา จึงเกิดอาการสงสัยไปโดยธรรมชาติ

“ปิ่นยังไม่อยากกลับเลยนี่คะ ปิ่นอยากอยู่ดูพระอาทิตย์ตกดินต่อนี่นา”

หญิงสาวดีใจขึ้นไปตามระเบียบ ชายหนุ่มจึงต้องหลอกหล่อ ต่อรองเพื่อให้เธอยอมกลับ

“กลับเถอะครับ แล้วคราวหน้าพี่จะพาไปไปดูทะเลอีกแบบ ที่สวยที่สุด พี่สัญญา”

“จริงหรือคะ ที่ไหนกันคะ”

ดวงตากลมเบิกโตถามอย่างตื่นเต้น แค้คิดว่าจะได้มีโอกาสอยู่กับพระพัฒน์สองต่อสอง
มากกว่าแค้ในรถแคบๆ ก็ดีใจแล้ว

“ทะเลหมอกที่อยู่สูงที่สุดในประเทศ แคมพระอาทิตย์ขึ้นกับพระอาทิตย์ตกของที่นี่ยังสวยมากๆ อีกด้วย วันหนึ่งพี่จะพาปิ่นไปดู”

ชายหนุ่มกล่าวเป็นคำสัญญาต่อหญิงสาวตรงหน้าพร้อมรอยยิ้มใดๆ ตรงมุมปาก

“ตกลงค่ะ ปิ่นจะกลับ แต่พี่ห้ามลืมสัญญาที่พูดเมื่อกี้ี้เด็ดขาดเลยนะคะ”

ปิ่นปักตอรับอย่างยินดีก่อนที่ถ้อยคำสั้นๆ จากเขาจะทำให้เธอเก็บกลับไปนอนฝันหวานได้ไม่รู้กี่คืนต่อกี่คืน

“สัญญาครับ พี่จะไม่ลืมคำพูดนี้กับปิ่นแน่นอน”

คำสัญญาที่นั้นจบลงไปพร้อมๆ กับคำคืนที่ทำให้ปิ่นปักรู้สึกถึงบางสิ่งที่เคยขาดหายไป แต่ตอนนี้ดูเหมือนมันจะได้รับการเติมเต็มจากชายหนุ่มที่เธอตัดสินใจมอบหัวใจและความรู้สึกดีๆ ให้ ส่วนทางด้านชายผู้ที่เป็นเจ้าของหัวใจเธอไปแล้วนั้นก็กำลังยื่นคุ้ยโทรศัพท์หลังจากที่ส่งหญิงสาวกลับเข้าไปในบ้านเป็นที่เรียบร้อยแล้ว

“ผมขอโทษจริงๆ ที่วันนี้ผมไปหาคุณไม่ได้”

น้ำเสียงรู้สึกผิดจากพระพัฒน์กล่าวกับคู่สนทนาคนเดิม ทำให้อีกฝ่ายใจอ่อนยอมยกโทษที่เขาไม่ได้ไปหาเธอตามที่ตกลงกันเอาไว้

“แต่ถึงยังไงพ่อก็ได้เจอกันอยู่ดี แล้วผมจะหาโอกาสปลีกตัวไปพบคุณตามลำพัง
หายโกรธผมเถอะนะครับ”

คำสัญญาจริงจังกปากของชายหนุ่มยิ่งทำให้ฝ่ายตรงข้ามเลิกงอนไปพร้อมๆ กับการ
คาดหวังที่จะได้เจอกันในวันถัดไป

พี่จะพัฒนาการสนทนาพลงงเยหน้ามองไปยังห้องนอนของหญิงสาวที่เขาพาเธอ
 เตรีดเตร่หนีเรียนมาแทบทั้งวัน พร้อมกับบรอยยิ้มที่ดูเหมือนกำลังซ่อนเร้นความหมายอะไร
 บางอย่างเอาไว้ จนอยากที่จะบรรยายและตีความออกมาได้ ♦♦♦♦

ตอนที่ 6 : เวื่อนไขของคำตอบ

“วันนี้ทำไมถึงเป็นนายอีก!”

คำถามอารมณ์บูดของคุณหนูปิ่นปักที่เอาแต่ยืนกอดอกมองหน้าเตชะเขม็ง เล่นเอาฝ่ายตรงข้ามถึงกับหงอ

“คะ...คือว่า วันนี้ไอ้พี่มันต้องไปขับรถให้คุณท่านครับ คุณท่านมีนัดคุยเรื่องสำคัญทางธุรกิจที่จำเป็นจะต้องให้ไอ้พี่มันช่วยจัดการด้วยนะครับ”

เตชะตอบอย่างกล้าๆ กลัวๆ ไม่กล้าพูดไปตรงๆ ว่า เป็นเพราะไม่มีใครหน้าไหนฝีมือดีข่มขู่พวกบริษัทลูกหนี้ได้โดยไม่ต้องเสียเวลาออกแรง แบบพี่ระพัฒน์ให้ลูกสาวของผู้เป็นนายฟัง

“แล้วหลังจากนั้นล่ะ พี่...เอ่อ เขาจะต้องไปที่ไหนกับคุณพ่อต่อ”

รีบถามกลับ เกือบหลุดคำว่าพี่พี่ออกมาอย่างไม่ตั้งใจ ดีที่ยังยั้งปากเอาไว้ได้ทัน

“ท่านมีนัดให้สัมภาษณ์กับนักข่าว กับเยี่ยมชมการถ่ายทำโฆษณาผลิตภัณฑ์ตัวใหม่ที่มีคนสวยสุดๆ แบบคุณเกศตราเป็นพิธีเซ็นเตอร์ในตอนเย็นๆ นะครับ”

ได้ยินดังนั้นปิ่นปักก็เริ่มใจเสีย ภาพที่เห็นพี่ระพัฒน์ประคองร่างนางแบบสาวพราวเสน่ห์ทำให้เธอรู้สึกใจคอไม่ดี

“ถ้าจ้ะเย็นนี้นายพาฉันไปที่นั่นด้วยละกัน”

พูดออกไปอย่างนั้นทั้งๆ ที่ไม่รู้ว่าจะไปทำไม เพราะถ้าหากพี่ระพัฒน์เกิดสนใจเกศราขึ้นมาจริงๆ เธอก็ไม่มีสิทธิ์อะไรที่จะไปห้ามเขา แต่อย่างน้อยมันก็ทำให้รู้สึกดีกว่าการที่จะมานั่งเก็บกอดคิดมากอยู่คนเดียว ดังนั้นในช่วงเย็นหญิงสาวจึงรีบเก็บข้าวของ ไม่สนใจเสวนากับเพื่อนร่วมห้องที่ไม่ค่อยจะสนทนสนมด้วยแล้วตรงดิ่งมาที่รถ

“นายมีเบอร์โทรของเขาใช่ไหม โทรไปถามเขาหน่อยสิว่าตอนนี้เขากับคุณพ่อไปถึงที่นั่นแล้วรึยัง”

คำสั่งแกล้งถามของหญิงสาวเป็นเพียงเพราะอยากรู้ว่าตอนนี้พี่ระพัฒน์กำลังทำอะไรอยู่ แต่ทว่าเตชะกลับทำหน้ายิ้มแย้มๆ หันมามองเธอหน้าละห้อย

“แหะๆ คุณหนูครับ ผมไม่มีเบอร์ไอ้พี่มันหอรอกครับ มันไม่เคยให้เอาไว้ คือมันชอบทำงานตัวคนเดียว และอีกอย่างมันก็รับงานจากนายท่านหรือไม่กี่เลขาฯ ท่านโดยตรงนะครับ”

เตชะหันมาตอบตามตรงไม่ได้คิดอะไรมาก แต่คำตอบนั้นกลับทำให้ปิ่นปักถึงกับอึ้ง ถ้าหากเตชะบอกว่าไม่มีเบอร์ของพี่ระพัฒน์ แล้วที่เมื่อวานเขาบอกว่าเตชะเป็นคนโทรมาหานั่นมันหมายความว่ายังไง ความสงสัยปลุกปั่นให้หญิงสาวเอาแต่นั่งนิ่ง พยายามนึกถึงสาเหตุที่พี่ระพัฒน์โกหกแต่นึกเท่าไรก็นึกไม่ออก จนกระทั่งรถยนต์คันหรูมาถึงสถานที่ที่ใช้ในการถ่ายทำ ปิ่นปักก็เดินใจลอยลงจากรถไป

“น้องปิ่น!”

เสียงชายคนหนึ่งปลุกเธอให้ตื่นขึ้นจากภวังค์ ชายคนนั้นคือภาคินว่าที่คู่หมั้นที่เธอเกลียดชังหน้าเป็นที่สุด ปิ่นปักจึงรีบสะบัดหน้าเดินหนีแต่ชายหนุ่มก็ร้อนใจรีบวิ่งเข้ามาคว้าแขนเอาไว้ได้ทัน

“รอก่อนสิน้องปิ่น พี่อยากขอโทษเรื่องวันนั้น”

ภาคินกล่าวขอโทษอย่างลนลาน ก่อนที่จะรู้สึกลับใจเพราะไม่วายถูกปิ่นปักสบประหม่ากลับมาอีกตามเคย

“ที่ต้องรีบมาขอโทษที่ทำเลวๆ ไว้กับปิ่น เป็นเพราะกลัวจนหัวหดว่าปิ่นจะเอาเรื่องนั้นไปฟ้องคุณพ่อละสิ” เธอดึงแขนกลับมาก่อนที่จะพูดต่อ “พี่ไม่ต้องกลัวหอรอกนะ แค่นี้ถึงมันปิ่นก็สะอิดสะเอียนจนอยากจะอ้วกแล้ว และก็หวังว่าคราวหน้าพี่จะมีสติ คิดได้ว่าอะไรควรทำไม่ควร ทำให้สมกับที่จบมาสูงด้วยนะคะ ปิ่นขอตัว”

พูดเสร็จก็เชิดหน้าแบบถือดีใส่ชายหนุ่มที่ยืนทำหน้าอึ้งมึงทิ้งดูเกรี้ยวโกรธ

“น้องปิ่นจะรีบไปหาไอ้คนชั่วรอกอดดีอย่างนั้นสิ คงจะผิดหวังสักหน่อยนะเพราะปิ่นนี้ไม่รู้มันหายหัวไปไหน พอๆ กับที่คนในกองไม่รู้ว่านางแบบสุดเซ็กซี่อย่างคุณเกตรหายไไหนซะด้วย”

จริงๆ แล้วเชื่อว่าภาคินจะคิดจิตใจอะไรนั้นยากกับเรื่องที่พูด เพราะรู้ดีอยู่แล้วว่าตอนนี้
อยู่ในช่วงพักกอง และเผอิญเกตุราขอตัวไปคุยโทรศัพท์ที่อื่น ประจวบเหมาะกับที่พี่ระพัฒน์
แยกตัวไปอยู่ข้างนอกเพื่อไม่ให้ตนเองเกะกะการให้สัมภาษณ์กับนักข่าวของผู้เป็นนาย

ทว่าปิ่นปักกลับคิดเป็นจริงเป็นจัง ถึงกับขมวดคิ้วมองภาคินอย่างเอาเรื่อง ก่อนที่จะ
สะบัดหน้ารีบเดินเข้าไปในสถานที่ถ่ายทำ หารู้ไม่เลยว่าท่าที่แบบนั้นของเธอมันจะทำให้ภาคิน
ยิ่งมั่นใจว่าปิ่นปักจะต้องมีความรู้สึกที่พิเศษกับพี่ระพัฒน์มากกว่าแค่การเป็นคนขับรถส่ง
ตัวอย่างแน่นอน

ร่างบางเดินเข้ามาในกองถ่ายอย่างรีบร้อน พลังกวาดสายตาไปทั่วแต่ไม่พบพี่ระพัฒน์
และเกตุราจึงตามพี่ภาคินพูด ในใจเริ่มรู้สึกไม่ดี แถมเสียงวิพากษ์วิจารณ์ของทีมงานที่เอาแต่
พูดชมว่าเกตุราสวยอย่างนั้นสวยอย่างนี้ ก็ยิ่งทำให้คุณหนูปิ่นปักใจเสียนัก

“เห็นคนขับรถของคุณพ่อที่ชื่อพี่ระพัฒน์มั๊ยคะ คุณพ่อให้มาตามบอกว่ามีธุระจะคุย
ด้วยนะคะ”

ปิ่นปักแก้มพูดโกหกหน้าตายเพื่อไม่ให้คนอื่นสงสัย

“อ้อ...คนที่สูงๆ หล่อๆ ไซ้ไหมคะ พี่เห็นเขาเดินขึ้นไปทางดาดฟ้าด้านบนนะคะ”

ทันทีที่ได้คำตอบปิ่นปักก็รีบขึ้นลิฟต์ไปชั้นบนสุด ทว่าทันทีที่ประตูลิฟต์เปิดปิ่นปักก็แทบ
จะก้าวขาไม่ออกเมื่อเห็นผู้หญิงที่ใครๆ ต่างก็หมายปองมายืนอยู่ตรงหน้า

“น้องปิ่นปักลูกสาวของท่านประธานชิงชัยไซ้มั๊ยคะ”

นางแบบสาวเอ่ยปากทักด้วยรอยยิ้มทรงเสน่ห์ ทำให้ปิ่นปักที่ยืนเหวอยู่ได้สติมองคนที่
มีความสง่างามตรงตามที่คนอื่นๆ ลงความเห็นว่าเป็นเฟรนด์ซันทุกประการ ยากนักที่ใครจะสู้ได้

“เอ่อ...เห็นคนขับรถที่ชื่อพี่ระพัฒน์บ้างมั๊ยคะ”

“ใครกันหรือคะพี่จำไม่ได้ แต่พี่ก็ไม่เห็นใครอยู่แถวนี้เลยนะ พี่กำลังจะลงไปกองถ่าย
พอดี น้องปิ่นจะลงไปพร้อมกับพี่เลยไหม”

เกตราทำหน้าที่คิดหนึ่งก่อนที่จะชักชวนปิ่นปักให้ลงไปพร้อมกัน

“ไม่เป็นไรค่ะ พี่ไปเถอะปิ่นขอไปอยู่ที่อื่นดีกว่า ไม่อยากรบกวนการถ่ายทำนะคะ”

คำปฏิเสธนั้นทำให้เกตราถลึงลงไปที่ยกถ่ายคนเดียว หลังจากนั้นปิ่นปักก็ยั้งคิดในใจว่าคนระดับเกตราไม่เหมือนพวกความจำสั้นลืมคนง่ายสักนิด แต่ทำไมถึงบอกว่าจำพี่ระพัฒน์ไม่ได้ ความสงสัยของปิ่นปักดูเหมือนจะไม่มีทางจบสิ้นเอาง่ายๆ เพราะไม่นานนักคนที่เธอตามหาเสียให้ควักก็เดินลงมาจากบันไดที่พาดขึ้นไปยังชั้นดาดฟ้าพอดี

“พี่พี่ ทำไมพี่ถึงมาอยู่ที่นี่ได้ล่ะคะ”

คิวเรียบบางขมวดกันอย่างสงสัย นึกอยากต่อท้ายประโยคนักว่าทำไมถึงมาอยู่ที่นี่เดียวกับเกตราได้ ในขณะที่พี่ระพัฒน์เองก็ดูท่าจะมีสีหน้าตกใจอยู่เล็กน้อยที่เห็นเธอ ดวงตาของเขาจึงไหววบนิทหนึ่งก่อนตอบคำถาม

“มาหาที่สงบเพราะไม่อยากเกะกะการทำงานของท่านนะสิ”

“แล้วพี่พี่พบคุณเกตรามั้ยคะ เมื่อกี้ปิ่นเจอคุณเกตราที่นี่ด้วย”

“ไม่เห็น เขาคงอยู่แต่ข้างล่าง ไม่ได้ขึ้นไปข้างบน เราเลยไม่เจอกัน”

พี่ระพัฒน์ตอบสีหน้าหนึ่งจนปิ่นปักชักไม่มั่นใจซะแล้วว่าเธอจะเข้าที่เขามากเกินไปจนเขานึกโกรธหรือเปล่า แต่ความอัดอั้นใจของคำถามมากมายที่ไม่ได้รับการปลดปล่อยก็ทำให้เธอยังปากไม่ได้หยุด

“ไม่ได้เจอกันเลยจริงๆ เหรอคะ ทั้งๆ ที่คุณเกตราเธอยืนอยู่แถวนี้แหละคะ”

คำถามเข้าขั้นนี้ไม่ได้รับการตอบ พี่ระพัฒน์มองหน้าเธอปราศจากอารมณ์ก่อนที่จะหันหลังเดินกลับขึ้นไปบนดาดฟ้าที่เพิ่งจะเดินลงมาอีกครั้ง หญิงสาวรีบวิ่งตามไปทันที แต่ทว่าเมื่อเธอมาถึงชั้นดาดฟ้าที่ปราศจากผู้คน ก็ถูกชายหนุ่มจับ ดันจนแผ่นหลังแนบสนิทไปกับประตูที่เพิ่งจะปิดลง

“พี่พี่จะทำอะไร พี่ยังไม่ตอบคำถามปิ่นเลยนะ พี่กับคุณเกตรา เอ่อ...”

เธอพยายามตั้งคำถามกลับไปอย่างไม่ลดละ แต่กลับต้องรู้สึกใจสั่นๆ เพราะจู่ๆ พี่
ระพัฒน์ก็ยกมือขึ้นมาคว้าบาง ส่วนมืออีกข้างก็ลูบไล้ใบหน้าของเธอเล่นอย่างเบามือ

“พี่ไม่ได้เจอคุณแมตราบ้าง ปีนก็ลองดูที่นี่สิว่าถ้าประตูปิดสนิทแบบนี้ แล้วถ้าคุณ
แมตราอยู่แต่ข้างล่างนั่น ตรงบันไดนั่น พี่จะรู้ได้ยังไงว่ามีคนอยู่ตรงนั้น จริงมั๊ย”

ถามกลับพร้อมเหตุและผลที่ดูสมจริง ปีนปักจึงเลิกใส่ใจเรื่องนั้นหันมาสนใจเรื่องอื่น
แทน

“ถ้าป็นถามได้มั๊ยคะว่าเมื่อวานพี่คุยโทรศัพท์กับใครกันแน่ ทำไมจะต้องโกหกป็นด้วย
ว่าเป็นเตชะ ป็นรู้แล้วนะว่าเขาไม่ใช่คนที่คุยโทรศัพท์กับพี่”

ดวงตากลมโตมองคนตรงหน้า จู๋จิมคำถามแบบตรงๆ แต่สมาธิในการฟังของเธอกลับ
ถูกมือร้อนๆ ที่สัมผัสไปใบหน้า แถมยังใช้ปลายนิ้วเกลี่ยที่ริมฝีปากบางทำลายชะแทบกระจุย

“พี่จะตอบคำถามป็น แต่หนึ่งคำถามต่อกระดุมหนึ่งเม็ดนะ”

รอยยิ้มกรุ้มกริมมีนัยแฝง มองหญิงสาวที่ยืนหน้าแดงขมวดคิ้วเป็นปมอยู่ตรงหน้า

“อะไรกันคะ หนึ่งคำถามต่อกระดุมหนึ่งเม็ด”

“ก็ถ้าป็นถามพี่หนึ่งครั้ง พี่ก็จะตอบ แต่จะต้องแลกกับการยอมให้พี่ปลดกระดุมเสื้อป็น
ออกทุกๆ หนึ่งคำถาม ถ้าป็นตกลงพี่ก็จะยอมตอบคำถามของป็น ตกลงมั๊ย”

เงื่อนไขของการตอบคำถามที่ชายหนุ่มเสนอ หญิงสาวลึนๆ ถูกลิ้นสนิทไปเลยทีเดียว

“ป็นก็แค่อยากรู้เท่านั้นเองว่าทำไมพี่จะต้องโกหกป็นด้วย ป็น...”

ป็นปักรู้สึกหวาดหวั่น อยากรู้คำตอบจากปากพี่ระพัฒน์แต่เงื่อนไขที่เขาตั้งนี้สิ ทว่า
อาการที่กลืนไม่เข้าคายไม่ออกนั้นกลับต้องเปลี่ยนมาเป็นสะดุ้งตกใจหน้าแดงกำแทน เพราะจู่ๆ
เขาก็เปลี่ยนจากมือที่ลูบไล้ใบหน้ามาหยุดอยู่ที่กระดุมเสื้อเม็ดแรกของเธอ

“พี่โกหกป็นเพราะไม่อยากให้ป็นคิดมากยังไงละ พี่ตอบแล้ว เม็ดแรกพี่ขอนะ”

“ฮะ! พี่พีย่านะ ป็นยังไม่ตกลงเลยว่าจะยอม อย่านัดมือชกกันสิคะ”

เธอลนลาน รีบร้องห้าม ยกมือขึ้นมาคิดที่จะดึงมือหนานั้นออกไป แต่ถูกพีระพัฒน์เอ๋ยปากคัดค้านเอาไว้ก่อน

“ที่ปิ่นถามก็ถือว่าตกลงแล้ว ปิ่นจะต้องทำตามสัญญาละ”

ปิ่นปักถึงกับเงยบกริบ นึกทบทวนกฎกติกาต่างๆ จนกระทั่งยอมตัดสินใจที่จะร่วมเล่นเกมเพื่อแลกกับคำตอบที่อยากรู้ทั้งหมด

“ก็ได้ แต่แค่ถอดกระดุมอย่างเดียวนั่นแหละ”

ที่ยอมตกลงเพียงเพราะคิดว่าคำถามต่อไป มันจะเป็นคำถามสุดท้ายแล้วสำหรับเธอ

“ถ้าคำถามต่อไป คนที่โทรมาหาพี่เป็นใครกันละ”

ชายหนุ่มยิ้มเล็กน้อยก่อนที่จะยกมือขึ้นปลดกระดุมเม็ดที่สองของเธอต่อ

“แฟนพี่เอง”

คำตอบนี้เล่นเอาปิ่นปักถึงกับเบิกตาโพลง ลืมสนใจเรื่องกระดุมเม็ดที่สองที่กำลังจะถูกปลดเปลี่ยนนี้ไปเลย

“แฟนพี่อย่างนั้นหรอคะ!”

“ใช่”

ชายหนุ่มพูดพร้อมกับเคลื่อนมือไปยังกระดุมเม็ดที่สามอย่างต่อเนื่อง ทำให้ปิ่นปักต้องรีบยกมือจับค้ำขาใหญ่ เนื่องจากหากกระดุมเม็ดนี้ถูกปลดมันก็ไม่ต่างอะไรกับการที่เธอยื่นเปลือย มีแค่ยกทรงตัวสวยปกปิดทรวงอกอิมคู่นี้เอาไว้

“เมื่อไหร่ไม่ใช่คำถามสักหน่อย พี่พี่อย่าซีโกงสิคะ ปิ่นไม่ยอมจริงๆ ด้วย”

“แต่พี่ถือว่ามันเป็นคำถามนะ”

ชายหนุ่มคัดค้าน แต่ดูท่าสีหน้าซึ่งขงจริงจังของหญิงสาวที่อยู่ตรงหน้าจะไม่ยอมให้ความร่วมมืออย่างง่าย ๆ เขาจึงต้องหลอกล่อเธอต่อ

“ถ้าอย่างนั้นปิ่นอยากรู้อยู่แล้วล่ะว่าปัจจุบันพี่กับแฟนคนนั้นยังคบกันอยู่รึเปล่า”

ปิ่นปักถึงกับตาลูกวาว เพราะถ้าพี่จะพัฒนาพูดออกมาแบบนี้ นั่นก็หมายความว่าระหว่าง
เขากับผู้หญิงคนนั้นอาจจะเป็นเพียงแค่อดีตต่อกันไปแล้วก็ได้ จึงอีกอึดถึงเลื่อยนานก่อนที่จะ
ทำหน้าตอบกลับไป

“อยากก็ได้”

รอยยิ้มจางๆ ผุดขึ้นมาเล็กน้อย จากนั้นชายหนุ่มก็จัดการกับกระดุมเม็ดที่สามของเธอ
ต่อ

“พี่เลิกคบกับเขาไปตั้งนานแล้ว ที่โทรมาก็แค่คุยกันตามประสาคนรู้จักและที่พี่โกหกปิ่น
ก็เพราะไม่อยากให้ปิ่นคิดมากก็เท่านั้น”

ในที่สุดกระดุมเม็ดที่สามก็ถูกปลดออกไปพร้อมๆ กับคำตอบที่ค้างคา แต่ถ้าเธอถามเขา
กลับไปต่อมีหวังกระดุมสี่เม็ดที่สีไม่เหลือแน่ ปิ่นปักจึงต้องยอมตัดใจอยู่ตรงที่ว่าทำไมพี่
จะพัฒน์ถึงไม่อยากให้เธอคิดมากไปทุกอย่างนั้น

“เข้าใจแล้วค่ะ ปิ่นเชื่อพี่”

ใบหน้าหวานพยับรับ ก่อนที่จะยกมือขึ้นมาคิดที่จะติดกระดุมสี่เม็ด แต่กลับถูกพี่
ระพัฒน์จับข้อมือเอาไว้แน่น

หญิงสาวจึงเงยหน้ามองเขาแบบงงๆ หารู้ไม่ว่าเป็นเพราะผิวพรรณที่ผุดผ่อง กับเนิน
อกอวบละลานตาที่แม้จะได้เห็นเพียงเล็กน้อยจากสวาทเสื้อที่แยกออกจากกันไม่มาก แต่มันก็ทำ
ให้เขานึกอยากที่จะสัมผัสและต้องจนห้ามใจไม่ไหว

“มีอะไรรู้เปล่าคะ”

เธอเอ่ยปากถามแต่แทนที่จะได้คำตอบเป็นคำพูด กลับเจอคำตอบเป็นการกระทำของ
เขาแทน เพราะจู่ๆ พี่ระพัฒน์ก็ก้มหน้าลงมาซุกใช้ลำคอของเธอจนเจ้าตัวต้งรับไม่ทัน

“พะ...พี่ พี่อย่าคะ ปล่อยปิ่น”

ร่างบางผวาพยายามแข็งขึ้นใช้มือทั้งสองข้างดันช่วงไหล่กว้างนั้นออกไป แต่เขาก็กลับ
สยบเธอด้วยการล็อกข้อมือทั้งสอง จับกดติดกำแพง ส่วนริมฝีปากก็ทำหน้าที่ส่งลื่นร้อนๆ เข้าไป

เกี่ยวพันกับลิ้นเล็กๆ ของเธอแล้วคุณดันโรมเลียความหวานจากริมฝีปากงามอย่างล้ำลึก โดยที่ความซาบซ่านจากจุมพิตนั้นยังคงทำหน้าที่ปั่นป่วนหญิงสาว แต่เธอก็พยายามขัดขึ้นบิตข้อมือจนเป็นอิสระออกมาได้หนึ่งข้าง พยายามทู่ร้างของคนที่ตัวโตกว่าแต่มันกลับกลายเป็นว่า เมื่อมือของเธอเป็นอิสระ มือของเขาก็คือเป็นอิสระด้วยเช่นกัน

ชายหนุ่มไม่รอช้ารีบฉวยโอกาสใช้มือข้างนั้นกอบกุ่มทรวงอกอวบที่เฝ้ายวน ความนุ่มหยุ่นของมันทำให้อารมณ์ของเขาทวีเพิ่มมากขึ้นจนอยากจะลื้มลองสัมผัสแบบไร้เนื้อผ้า แต่ดูท่าตอนนี้จะยังไม่เหมาะ เพราะฤทธิ์เดชของปืนปักที่พยายามแข็งขึ้นนั้นยังไม่ยอมหมดไปง่ายๆ

เขาจึงจัดการเคล้าคลึงทรวงอกของเธอหนักบ้างเบาบ้าง พลังส่งลื่นร้อนๆ เข้าไปปั่นป่วนกับลิ้นเล็กๆ แล้วดูดดึงเป็นจังหวะเร้าร้อนสลับหวานละมุนไม่ยอมหยุด การเล้าโลมนั้นส่งผลให้หญิงสาวเริ่มที่จะทนไม่ไหว ปฏิกริยาตอบสนองจึงเด่นชัดตรงยอดถันที่ดันขึ้นในตัวสวayout จากมือที่เคยทู่ตีเปลี่ยนไปเป็นเกาะไหล่กว้างเพื่อกันไม่ให้ตนเองล่องลงไปกองกับพื้นแทน

“พอเถอะคะ อย่าทำ บะ...แบบนี้”

หลังจากที่พีระพัฒน์ปราบเธอด้วยรสจูบอันเร้าร้อนได้สำเร็จ ก็เดินหน้าต่อด้วยการซุกใช้ลิ้นคอกขาวผ่อง ดูดเม้มมันอย่างระวังเต็มที่จะไม่ให้เกิดร่องรอยอันใด ก่อนที่จะปล่อยข้อมือของเธออีกข้างแล้วโอบกอดเอวบางเข้ามาใกล้ พลังเคลื่อนมือไปสู่จุดหมายปลายทางคือตะขอที่มาขวางกั้นความต้องการของเขานั้นออกไปซะ

“พีพี อย่าคะ อย่าถอด”

ร่างบางสะดุ้งตกใจรีบร้องห้าม แต่เรียวแรงที่แทบไม่มีหลงเหลือติดตัวก็ทำอะไรได้ไม่มากนัก ดังนั้นไม่ช้าไม่นานชายหนุ่มก็จัดการปลดตะขอของเธอได้สำเร็จ เขารีบดึงบราเซียร์ตัวสววยขึ้นไปกองบนเนินอกอิม แล้วใช้สายตาดำจ้องมองความมดงามของปทุมถันกับยอดทรวงที่สววยสดดูขมหวาน ทำท่ายสายตาเป็นอย่างมาก

“พีพี ปีนอาย อย่าทำแบบนี้เลยคะ”

เธอร้องห้ามสายตาที่จ้องมองอย่างกระหาย หน้าแดงก่ำไม่รู้ว่าเป็นเพราะความอาย หรือเป็นเพราะสัมผัสสวามจากเขากันแน่ แต่ที่แน่ๆ ตอนนี้เธอต้องยกมือขึ้นเพื่อปกปิดร่างกาย ตนซะก่อน

“อายทำไม ปีนสวยขนาดนี้”

ซาหนุ่มพูดพลางกดทับริมฝีปากของเธอด้วยริมฝีปากหยักได้รูปของเขาอีกครั้ง พร้อมกับใช้ข้อมือร้อนๆ เคล้าคลึงทรวงอกที่ไร้อาภรณ์อย่างสนุกมือ สัมผัสสวามหวานที่ได้รับจากเขา เป็นครั้งที่สามทำให้หญิงสาวเผลอครางในลำคอสลับกับการตอบรับริมฝีปากที่บดจูบเธอชนิดที่ไม่ยอมให้ได้พักหายใจหายคอ และทันทีที่ชายหนุ่มแน่ใจแล้วว่าปิ่นปักจะไม่มีการแข็งขึ้นใดๆ ก็ค่อยๆ ถอนจูบออกมาเพื่อชุกใบหน้าสัมผัสกับทรวงอกนุ่มที่หมายปอง

ทันใดนั้นร่างบางถึงกับสะท้านผวารับริมฝีปากร้อนๆ ที่ดุคกลืนยอดทรวงสีหวานแล้วใช้ลิ้นนุ่มขึ้นกระหวัดเกี่ยวสลับกับการดูดเม้มเบาๆ ส่วนมืออีกข้างก็ทำหน้าที่กอบกุ่มใช้นิ้วมือหยอกล้อกับทรวงอกของข้างที่ยังไม่ได้เชยชม จนมันถึงกับแข็งขึ้นขึ้นมาสู้กับนิ้วมือชำนาญการของเขา

“พะ...พี่พี่คะ พอเถอะค่ะ ปิ่น ปิ่น...”

ดวงตากลมเริ่มหริ่ปรือก้มลงมองสิ่งที่เขาทำกับเธอ แต่เขากลับไม่มีทีท่าว่าจะหยุดโลมเลียใช้ริมฝีปากดูดเม้มทรวงอกที่เปล่าเปลือย มอบความรู้สึกที่เสียวซ่ารุนแรงจนแทบจะขาดใจนี้เลยแม้แต่บ่อย

ปิ่นปักทนไม่ไหวอีกต่อไป อาการปั่นป่วนส่งผลให้ร่างบางเผลอแอ่นอกสนองรับการปรนเปรอจากเขา พร้อมส่ายหน้าไปมาด้วยความรัญจวน สองมือเล็กๆ ที่เกาะไหล่กว้างเริ่มจิกเนื้อผ้าและจับแน่น อดไม่ได้ที่จะเปล่งเสียงร้องออกมาเพื่อปลดปล่อยอารมณ์ที่คุกรุ่น โดยหาว่าไม่เลวว่าซุ่มเสียงที่ร้องครางอย่างสุขสมกึ่งทรมานของเธอนั้นมันจะทำให้พี่ระพัฒน์ยิ้มกริ่มพอใจ

“พะ...พี่พี่คะ พอเถอะค่ะ อย่าทำแบบนี้ ปิ่นขอร้อง”

พละกำลังเหวี่ยงสุดท้ายถูกปล่อยออกมาเพื่อขอร้องให้เขาหยุด ก่อนที่เธอจะสิ้นแรงไปตรงนั้น

“ทำไมล่ะ ปีนรังเกียจพี่ ไม่อยากให้พี่ถูกเนื้อต้องตัวเพราะพี่มันต่ำต้อยใช่ไหม”

ดวงตามองขึ้นมายังหญิงสาวที่แทบจะปรือตามอง แถมนิ้วมือและอุ้งมือร้อนๆ ของเขายังไม่ยอมหยุดที่จะปลุกปั่นอารมณ์ ละจากทรวงอกของเธออีก

“มะ...ไม่ใช่ค่ะ แต่ป็น คือ ะ...เราไม่ได้เป็นอะไรกัน ทำแบบนี้มันไม่ดี ปล่อยป็นเถอะค่ะ”

เธอเอ่ยปากออกไปแบบคาดหวังว่าบางทีที่เขาทำอะไรกับเธอแบบนี้ ส่วนหนึ่งอาจจะ เป็นเพราะว่าเขาเองก็รู้สึกแบบเดียวกับเธอ จึงพยายามทรงตัวไม่ให้หลุดตายคามือร้ายกาจเพื่อ รอฟังคำตอบจากเขา ทว่าพี่ระพัฒน์กลับละมือยอมถอยออกไปอย่างง่ายดาย ทำให้ป็นปักทั้งง ทั้งสับสน กลัวว่าความจริงของคำตอบจะตรงกันข้ามกับที่คิด หรือเขาจะเห็นเธอเป็นเพียง ผู้หญิงใจง่ายที่หวังจะปลุกปั่นให้หวนไหวเล่น

“ถ้าอย่างนั้นพี่คงไม่มีทางที่จะได้สัมผัสป็นอีก คุณหนูที่สูงส่งแบบป็นคงไม่มีวันที่จะลด ตัวลงมาคบกับคนไร้ค่าอย่างพี่หรอกใช่ไหม”

หญิงสาวที่กำลังยื่นเอามือกระชับสาบเสื้อให้ชิดติดกัน ถึงกับสะดุ้งเหวี่ยง

“ไม่ใช่ค่ะพี่ พี่ป็นไม่ได้มีความคิดแบบนั้นเลย ป็นอยากคบกับพี่พี่ค่ะ”

หญิงสาวรีบโผล่ออกไปโดยลืมนึกไปเสียสนิทว่า เมื่อกีมันเป็นแค่คำถามไม่เจาะจง เขายังไม่ได้บอกว่าชอบเธอหรือจะขอคบกับเธอเลยด้วยซ้ำ คิดได้อย่างนั้นก็อยากที่จะเขกหัวตัวเองแรงๆ สักร้อยที นึกเจ็บใจที่น่าจะเก็บอาการสงวนท่าทีเอาไว้บ้าง ไม่ใช่พูดอะไรออกไปง่ายๆ ดูไร้ค่าแบบนี้

“ถ้าอย่างนั้น พี่ก็สามารถใกล้ชิดกับป็นได้แล้วใช่ไหม”

ทว่าในจังหวะนั้นจู่ๆ พี่ระพัฒน์ก็พูดจามีน้ำเสียง พลางดึงร่างบางเข้ามาใกล้อีกครั้ง

“มะ...หมายความว่าพี่กับป็นเราคบกันแบบ เอ่อ...”

“แบบคนรัก”

เขาพูดต่อท้ายประโยคให้จนจบ เพราะดูท่าว่าปีนปักษ์จะอายเสียจนไม่กล้าพูดมันออกมา
เอง

“จริงๆ เหมอคะพี่พี่”

ดวงตากลมโตดูเปล่งประกายสดใส ไปพร้อมๆ กับจังหวะหัวใจที่เต้นแรง

“อันนี้พี่ถือว่าเป็นคำถามนะ ต้องการให้ตอบรีเปล่า”

ชายหนุ่มเผยรอยยิ้มขึ้นมาเล็กน้อย พลังเอามือจับที่กระดุมเสื้อเม็ดสุดท้ายของหญิง
สาว

“พี่พี่ เจ้าเล่ห์”

เธอเบี่ยงหน้าหลบไปแบบอายๆ พร้อมกับใช้มือทูปเบาๆ ไปที่แก้มอกของเขา ก่อนที่จะ
พยักหน้ายิ้ม

“จริงสิ ปีนเป็นแฟนพี่แล้วนะ”

พูดเสร็จชายหนุ่มก็ปลดกระดุมเสื้อที่เหลือออกทั้งหมด แล้วเชยชมกับร่างงามตรงหน้า
จนหน้าใจ ก่อนที่จะยอมปล่อยให้หญิงที่ขึ้นชื่อว่าเป็นคนรักเดินกลับลงมาข้างล่างอีกครั้ง

“น้องปีนหายไปไหนมา รู้มั้ยว่าพี่ตามหาจนแทบจะไม่มีสมาธิทำงานทำการอยู่แล้ว”

ภาคินตรงดิ่งมาหาปีนปักษ์พร้อมคำถาม จนหญิงสาวที่เพิ่งจะตกอยู่ในห้วงแห่งความสุข
รู้สึกหงุดหงิดรำคาญนัก

“ไปเดินเล่น และตอนนี้ก็กำลังจะกลับบ้านแล้วด้วย จะถามไปทำไม”

คำถามที่สวนกลับมาเล่นเอาภาคินจุก ‘จะถามไปทำไมอย่างนั้นหรือ?’ ซ่อนใจตัวเองก็
อยากจะรู้เหมือนกันว่าทำไมจะต้องคอยว่ารุ่นใจที่เห็นปีนปักษ์ไปสนใจคนอื่น และจู่ๆ ก็หายตัวไป
เฉยๆ

“ถ้าน้องปิ่นจะกลับไปส่ง คุณลุงคงจะไม่ว่างกลับพร้อมกับน้องปิ่น และไอ้ข้าพื
ระพัฒน์นั้นก็ต้องอยู่กับคุณลุงด้วย”

เมื่อหนาคว่าแขนหญิงสาวขึ้นมาจับแต่เธอสะดุ้งอย่างไม่ไยดี นึกเจ็บใจที่ภาคินเรียกพื
ระพัฒน์ว่าข้า

“ไม่ต้อง! ปิ่นมีคนขับรถคนอื่นมาด้วย เชิญพี่ทำงาน ยืนน้ำลายหกมองคุณภคินต่อไป
เถอะคะ ปิ่นไม่อยากรบกวน”

พูดเสร็จร่างบางก็เดินจากไปทำให้ภาคินนึกเจ็บใจไปพร้อมๆ กับความคิดที่ต้องการจะ
ครอบครองเธอ ชนิดที่ยากจะปฏิเสธได้อีกแล้วว่าสาเหตุแห่งความไม่พอใจทุกครั้งที่ปิ่นบักไม่
แยแสและทำท่ารังเกียจใส่เขาทั้งหมดนั้นมันเป็นเพราะอะไร

ในขณะที่เดียวกันพี่ระพัฒน์ที่กำลังทำหน้าที่ขับรถให้กับผู้เป็นนาย ก็กำลังตั้งใจฟังถึงสิ่งที่
นักธุรกิจทรงอำนาจผู้นี้เล่าด้วยความบันเทิง

“ฮะๆๆๆ ไอ้พี่ แกรู้มั๊ยว่าไอ้บริษัทที่มันเป็นเหยื่อรายต่อไปของฉันกำลังเดินเข้ามาติดกับ
แผนทีวางเอาไว้ หึ! พวกมันโง่กันทั้งตระกูล แต่ก็ดี เกมที่ฉันชอบจะได้เริ่ม ช่วงนี้ฉันยิ่งเบื่อๆ อยู่
ฮ่าๆๆๆๆๆ”

“ครับนายท่าน เกมมันเพิ่งจะเริ่ม นายท่านยังจะได้สนุกไปอีกนานแน่นอนครับ”

สิ้นคำนี้ใบหน้าทีปกติมักจะเรียบเฉยก็ปรากฏรอยยิ้มร่วมไปกับผู้เป็นนายทันที หากแต่
มันเป็นรอยยิ้มแยะอันร้ายกาจ บอกไม่ได้ว่ากำลังบันเทิงใจกับผู้เป็นนาย หรือเป็นเพราะ
เหตุผลอื่นกันแน่ แต่ที่แน่ๆ นายชิงชัยที่มัวแต่หัวเราะชอบใจอยู่นั้นไม่ทันได้สังเกตเห็น ♦♦♦♦